

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Evagrii Scholastici Epiphaniensis, & ex Praefectis Ecclesiasticae Historiae
Liber II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ ΕΥΑΓΓΡΙΟΥ
 ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ
 ΕΠΙΦΑΝΕΩΣ,
 καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
 ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 Τόμ. δ' ὄγκ. 2.

SCHOLASTICI
 EPIPHANIENSIS,
 & ex Præfatis
 ECCLESIASTICÆ
 HISTORIÆ
 LIBER II.

Κεφ. α'.

CAPUT I.

Περὶ μαρκιανῆ βασιλέως, καὶ διὰ σύμβουλα προσηύχαντος τῷ βασιλεῖ αὐτὸ μνηύοντα.

De Marciano Imperatore, & qua signa imperii eius processerint.

Ἀμὲν ἐπὶ τοῖς θεοδοσίοις γεχύνται χερόνοις, τῇ πρώτῃ διέληθη διαλεξή. φέρεται ὁ μαρκιανὸς εἰς μέθην ἀγώντες τὸν αὐτοκράτορα, περὶ τῆς ἰσορροσώμεν, πῶς τε ἦν καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως τῷ βασιλείᾳ ῥωμαίων ἀνεδήσατο. ἔτω τετὰ ἰσὺ αὐτῆ γεχνημένη τὰς ἰδίαις ἀποθώμεθα καιρῶς. μαρκιανὸς τοίνυν ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ μὴν καὶ πείσῳ ἰσορροπῆται τῷ ῥήτορι, ἦν μὲν θεατὴς τὸ γένος, ἀνδρὸς στρατιωτικῆ παῖς ὅς γε τῆς ἑσπερίας βιοτικῆ μεταλαχρῆν ἐπευρόμενος, περὶ τῷ φιλιππῶ πολέμας ὀρεμάσθη, ἵνα καὶ στρατιωτικῶς ἐδύνατο σωτῆρα ταγμάσῳ. ἀνα δὲ τῷ ὁδῷ θεάσθαι νεοφάγος σῶμα ἐπὶ γῆς ἐρριμυθρον. ὃ παρεστὸς ἦν γὰρ τὰ τε ἄλλα πανάειρος, καὶ ἐς τὰ μάλινα φιλιπποπολίται, ὡκτερε τὸ γεγονός, καὶ ἐπὶ πολὺ τῷ πορείᾳ ἐπέχε, τῷ εἰκότων μετὰ δὲ εἶναι βεβλόμενος. ἐπειδὴ δὲ ἴνας τῆτο τετέαντο, ταῖς ἐν τῇ φιλιπποπόλει παρρησίᾳ ἑλλοι δόχαις αἱ τὸν μαρκιανὸν ἀπαλαβεῖσαι, τὰ ἀεὶ τῆς μαιφονίας ἀνθρώπων. καὶ δὴ τῷ σοχασμῷ, καὶ τῶν εἰκότων πλέων τῆς ἀληθείας καὶ τῆς γλώττης ἐχρηκότων, τὸν φόνον τῶ ἀνδρὸς ἀνανοιδύει, καὶ μαιφόνος γε ποινας μελλοῖτο δόπιλσαι, θεάτις δεξιάτης ῥοπή τὸν μαιφόνον ἀπαλάσῳ ὅς τῷ κεφαλῆν ἀποτέμενος ποιήσῳ δρομάσῳ, τῷ κεφαλῷ τῷ μαρκιανῷ χαίρεται. ἔτω παρὰ δὲ σῶθεις, ἐν πνι τῶν ἀνδρῶν στρατιωτικῶν τελῶν ἀφικνεῖται, ἐν αὐτῷ ἀπαλάσῳ γέλλαν βεβλόμενος. οἱ τὸν ἀνδρα θαυμάσαντες, μέγαν τε ἴσασθαι καὶ ἀξιολογώτατον εἰκότως τιμηρόμενοι

EA quæ Theodosii Junioris temporibus gesta sunt, superiore libro complexi sumus. Jam vero Marcianum celebrem illum Romanorum Imperatorem, in medium producentes, primum exponamus quis & unde fuerit, & quonam modo ad imperium pervenerit. Deinde res ab illo gestas, suo loco ac tempore referemus. Igitur Marcianus, sicut cum ab aliis multis, tum à Prisco Rhetore proditum est, oriundus fuit ex Thracia, patre militari. Qui cum paternum vivendi genus sequi cuperet, Philippopolim petrexit: ibi militaribus numeris adscribisse posse confidens. Dum verò iter faceret, offendit cadaver hominis recens casti, quod humi projectum jacebat. Cui adsistens: erat enim cum alia egregius, tum admirabili humanitate ac misericordia præditus, casum ejus miseratus est, satisque diu illic substitit, cupiens homini iusta perfolvere. Id factum conspicati quidam, retulerunt Magistratibus Philippopoleos. Qui mox comprehensum Marcianum de cæde hominis interrogarunt. Cumque conjectura & indicia plus quam veritas ipsa, & quam lingua rei eadem pernegantis valuissent, jamque Marcianus homicidii pœnas daturus esset, repente divina providentia cædis autorem prodidit. Qui capite suo pœnas sceleris perfolvens, Marciani caput servavit. Hoc modo præter expectationem servatus, ad quendam illic militarem numerum venit, ut in eo militiæ nomen daret. Illi hominem admirati, & magnum ac præpotentem quandoque futurum certissimis conjecturis

augurati, cum libentissimè susceperunt, atque in suum numerum cooptarunt, non tamen postremo loco, ut militaris lex postulat: sed in quodam gradu militis recens defuncti, cui nomen erat Augustus, Marcianum qui & Augustus, adscriperunt in albo militari. Adeo ut Marcianus nomine suo præveniret appellationem Imperatorum nostrorum, qui nuncupationem Augustorum simul cum purpura induunt. Prorsus quasi nomen in illo permanere noluerit absque dignitate, nec dignitas aliud nomen quo ipsa exornaretur requisierit. Ita ut idem nomen, & proprium illi, & appellativum extiterit, uno eodemque vocabulo dignitatem illius & nomen designante. Accidit præterea aliud quidpiam, ex eo conjicere licuit Marcianum aliquando imperatum esse. Nam cum sub Aspare militaret adversus Vandalos; Romanis ingenti prælio victis, ipse unà cum aliis pluribus captus, & in campum perductus est, cum reliqua multitudine captivorum, quam Geisericus spectare cupiebat. Qui cum in unum collecti essent. Geisericus in solario sedens, tanta captivorum multitudinis spectaculo sese oblectabat. Porro cum tempus extraheretur, singuli pro arbitratu suo libere agebant: Nam Custodes mandatu Geiserici, captivos vinculis absolverant. Atque alii quidem ex captivis aliud quidpiam agebant: Marcianus verò humi procumbens, sub Sole ferventi, & plus quam tempestas anni ferebat torrido, dormiebat. Tum aquila supernè adveniens, volatu soli perpendiculariter opposito, instar cujusdam nubis, umbram illi fecit, eumque hoc facto non mediocriter refrigeravit. Quo miraculo obstupetatus Geisericus, statim quid eventurum esset, conjecit: accitumque ad se Marcianum libertate donavit, gravibus prius sacramentis eum adstringens, ut postquam imperium adeptus esset, fidem servaret Vandalis, nec adversus eos expeditionem moveret. Quod quidem à Marciano re ipsa servatum fuisse Procopius scribit. Verum relictis diviticulis, ad propositum redeamus. Fuit Marcianus erga Deum quidem pius: in subditos autem justissimus. Divitias veras existimans, non eas, quæ reconditæ sunt, aut quæ ex tributis colliguntur: sed eas solum, quæ indigentium penuriam sublevare possint, & locupletibus tutas ac securas

ἠδὲ σαπροδέχοντα, καὶ σφίσσω αὐτοῖς ἐγκατα-
λέγασιν, ἅτι ἐχάθον ὡς ὁ στρατιωτικὸς ἐβόησεν.
μὲν ἔσδ' ἕνα βαθμὸν ἀξίω τέλει δολιχάστου
ἀνδρὸς ἀνγστος ὄνομα τέτω, μαρκιανὸν τὸ
καὶ ἀνγσον ἐστὶν παραγγελίαν ἐχέοντα ὡς
ὡς φθάσαι τὸνομα τὴν προσηγορίαν τῶν ἡμε-
τέρων βασιλέων, τὸ καλεῖσθαι ἀνγσοὶ μὲν τῆς
ἀλβερίδου ἀπεβαλλομένων ὡς περὶ σὺν ἀνα-
χομένῃ τὸ ὄνομα ἔσδ' ἐπ' αὐτῶν χωρὶς τ' ἀξίως
μῆναι, μὴ δ' αὐπάλιν τ' ἀξίως ἕτεροι ἀνα-
μαζήσασθαι ἐς σεμνολόγημα ὡς περὶ κλεινῶν
προσηγορικῶν τὸ αὐτὸ καθεσάναι, διὰ μὲν
κλήσεως, τ' τε ἀξιώσεως τῆς τε προσηγορίας
σημαιομένηων. Ἐτέρον δ' συνέπεσε τὴν βασι-
λείαν τὸ μαρκιανῶν τεκμηριῶσαι διωκόμε-
νον. ἐπειδὴ γὰρ ἄσπαρι συνεστράτευσεν ἡ βασι-
λίαν, δορυαλώσθαι τε γέγονε σὺν ἑτέροις
πλείστοις, ὡς ἀπολύ τῶν βανδύλων ἠπὸ βανδύ-
λων ἀνδραπόδων, γίγνετο τὸς ζώοντες
ἰδεῖν βεληθένθαι ὡς περὶ ἐπειδὴ ἠλίωσσαι,
ἐν τῶν ὑπεράνω ὀχέειν καθῆσο, τὴν
πλήθει τῶν σαγηνωθέντων ἠδ' ὀχέειν καὶ τὴν
καὶ ἐτερομένους, ὡς ἀν' ἐκάστους ἐδόκησεν, διετί-
λιν ἀνείσαν γὰρ οἱ φύλακες τὰ δεσμά, γίγ-
νετο πρὸς ἀξίανθαι. ἀλλ' ἔσδ' ἐν ἀλλοσι
ἐπεπράχθη μαρκιανὸς δ' καθεῖς ἐαυτὸν ἐς τὸ
πεδῖον, ὑπὸ τῶν ἠλίω ἐκάθευδε, θερμῶν τε
ὄντι καὶ διαπύρῳ ὡς ἀπὸ τῆν ἄεραν τὴν ἄεραν.
τὸς δ' τῶν ὑπερὲν ἐπίσας, καὶ καὶ καθῆσεν, τὴν
ἠλίω ἀντιμέτωπον τὴν πῆσιν ποιησάμενοι
νεφέλης δίκην σκιάν, καὶ τὴν ἐπὶ εὐθείῃ ὡς ἀπὸ
ψυχῆν τῶ μαρκιανῶν ἐτεχνάσατο ὡς θω-
μάσαντα γίγνετο, συμβαλεῖν διδοχῶν τὴν
ἐσόμενα, μελαπέμπτον τε τὸν μαρκιανὸν
ποιησάμενον ἀφῆναι τῆς ἀιχμαλωσίας,
ὄρκοις δ' ἐνόησεν κατὰ σφαλίσμενον, ἢ μὴ τὰ
πρὸς ἀφυλάξην βανδύλοισι ἐς βασιλείαν πα-
ριόντα, καὶ ὅπλα καὶ αὐτῶν μὴ κινῆν καὶ
φυλάξαι τὸν μαρκιανὸν ἐπὶ τοῖς ἔργοις ὁ
προκόπιος ἴσορεῖ. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκειμένον
ἐπανώμενον, τὴν ἐπιροπὴν ἔδασσαντες, ἢ ὁ μαρ-
κιανὸς τὰ πρὸς θεὸν βίσεθις, τὰ πρὸς πο-
λίτευομένους δίκαιος πλεῖστον ἠγάμενοι ἔσδ' ἐπὶ
ἀπόθετον, ἔσδ' ἐπὶ τὰ διὰ δασμολογῶν
συμφορέμενον ἕνα δ' ἐμὸν τὸν τοῖς δεο-
μένοις ἐπαρκῶν διωκόμενον, καὶ τοῖς πολλοῖς

κεκλήμενοι ασφαλῆ παρέχειν τὸν πλεον. Α
 φοβερός ἐκ ἐν τῷ τιμωραῖος, ἀλλ' ἐν τῷ τι-
 μωρῆσας δι' αὐτὴν δρεχὴν ἀθλον δρετῆς
 ἔκκληρονομίαν ἔχε, τῆς τε γερσίας τῶν τε
 ἀλλων τῶν πασαν πληρέτων τύχην, ἀπά-
 σαις ἡφοίς τὴν βασιλείαν αὐτῶ παραχο-
 μένων γνώμη πηλχερίας ἦν καὶ ἐσωκίσατο
 μὲν ὡς βασιλίδα. ἔμην ἔγνω, αἰπαιδῶ
 κλείνης μέχρι γήρωος μνάσσης γέγονε ἵταῦ-
 τα, ἔπω μὲν βασιλιανῆς τῆς ῥώμης αὐτο-
 κράτορος τὴν ἡφον Ἰπικυρώσαν, ὁμως
 δ' ἐν διατὴν δρεχὴν ἐπιγῆφίσαί, ἡβέλτο
 ἵδομαρκιανός ἐ τῷ θεῷ κοινὸν παῖων
 σέβας προσάγεας, τῶν διατὴν ἀσεβειαν συλ-
 χυθεισῶν γλωσσῶν αὐθις δισεβῶς ἐνεμμένων,
 καὶ διαμίας καὶ τ' αὐθις δοξολογίας τὸ θεῖον
 γεραίεας.

A opes suas præstare. Formidabilis, non
 tam propterea quod puniret, quã quod
 metuebatur, ne puniturus esset. Itaque
 imperium, non quidem hereditario ju-
 re, sed præmium virtutis adeptus est:
 cum Senatus & omnes omnium Ordini-
 um viri, communi consensu hunc ei
 honorem detulissent, suafu Pulcheriã.
 Quam ille, utpote Augustam, uxorem
 quidem duxit: nunquam tamen cum
 ea rem habuit, quippe quæ in perpetua
 virginitate ad obitum usque permanse-
 rit. Atque hæc gesta sunt, antequam
 Valentinianus qui Romæ imperabat, e-
 lectionem illam suo suffragio compro-
 basset. Quam tamen ille ob virtutem
 Marciani, postea confirmavit. Porro
 Marciano id maxime in votis erat, ut u-
 nus idemque cultus ab omnibus exhiberetur
 Deo, linguis quæ per impietatem
 confusæ fuerant, rursus pie unitis:
 utque divinum numen unâ eademque
 glorificatione laudaretur.

Κεφ. β'.

C A P. II.

Πιετῆς ἐκ καλχηδόνι συνέδρι, καὶ πόθιν τὴν ἀπταν
 ἡ συνελεύσεως ἔχεν.

De Synodo Chalcedonensi & quam ob causam
 congregata sit.

Προσίασι τούτων ἀπαταῦτα βελομένω,
 οἱ τε λέοντες τῆς ῥώμης
 ἐπισκόπος διακονέμενοι ταῖς ἀποκρίσεσι,
 φάσκοντες διόσκορον ἀνά τὸ δεύτερον ἐν ἐφέ-
 σω συνέδριον, μὴ δέξασθαι τὸν λέοντα τόμον
 ὁρθοδοξίας ὅσον τυγχάνοιεν. οἱ τε παρ' αὐ-
 τῶ διοσκόροι καθυβριζάντες, τὰ καὶ σφῶς
 ἐκείλοτες συνοδικῶς κειθῆναι. παρώτρως
 ἱμάλις ἀσέβει, ὁ δ' ἀρτυλαῖς γεγονώς
 πρόσδρον, φάσκων ἐπιβελδύμασι χρυσα-
 οῖς ἔθετοσις ἡπασις, αὐτὸν τε καὶ φλα-
 βιανὸν καθαιρεθῆναι, διότι χρευσίον τῶ χρε-
 σαφίω ἡδωῖπ, ὁ φλαβιανός ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ,
 χερσὶν αὐτῶ, πρὸς ἐντροπὴν ἱερά πώπομφε-
 σθῆν, καὶ ὅτι παρὰ πλῆσι τὴν κακοδοξίαν
 διτυχεῖ καθαιρέσει, ὁ χρεσαφίος. ἔλεγε ἵ
 τὸν φλαβιανὸν ἐδαιλαῖως ἀνααιρεθῆναι, πρὸς
 διοσκόροι ὡθέμενον τε καὶ λακλιζόμενον. ἔξ
 ὧν ἐν καλχηδόνι συνέδρι ἀλίζεται, ἀγ-
 γελίῶν τε, καὶ ἀγγελιαφόρων πεμφθέντων,
 καὶ τῶν ἐκαστῶ ἱερέων δισεβῶσι γράμμα-
 σι κληθέντων, πρῶτα μὲν ἐν νικαίᾳ ὡς καὶ
 τὸν ῥώμης πρῶτον λέοντα τοῖς ἐν νικαίᾳ
 συνελθῆσιν ἐπιγράψαι, πρὸς αὐτῶς
 ἐπιστέλλοντα, παρὶ ὧν ἐς τὸν οἰκίον πώ-
 πομφετόπον, παρκασιανῶ καὶ λακενσίε καὶ

C
 Umm hæc in votis haberet, acce-
 dunt ad illum, tum responsales
 Leonis Romæ urbis Episcopi, affir-
 mantes Dioscorum in secundo Ephe-
 sino Concilio suscepisse Epistolam Le-
 onis, quæ doctrinam veræ fidei con-
 tinebat. Tum ii, quos idem Dio-
 scorus injuria affecerat, supplicantes
 ut ipsorum causâ in Episcopali Con-
 cilio judicaretur. Sed præ cæteris ur-
 gebat Eusebius, Episcopus quondam
 Dorylai, asserens se ac Flavianum
 insidiis Chrylaphii protectoris Theo-
 dosii depositos esse, eò quod Flavianus
 Chrylaphio aurum pro ordinatione
 ipsius postulanti, ad pudorem ei
 incutiendum sacra vasa misisset: Et
 quod Chrylaphius in doctrina fidei
 cum Eutyche consentiret. Ajebat
 præterea Flavianum à Dioscoro pul-
 sum & calcibus appetitum, misera-
 bili modo interfectum esse. His de
 causis Synodus Chalcedone congre-
 gata est, cum nuntii ac tabellarii
 missi fuissent; & singularum urbium
 Episcopi litteris piissimi Imperato-
 ris acciti essent, primum quidem
 Nicæam: adeo ut Romanus Episco-
 pus Leo cum ad eos scriberet de
 Legatis, quos ad Concilium mise-
 rat, Paschasino scilicet, Lucensio ac
 reliquis, litteras suas inscriberet ad

Episcopos, qui Nicææ convenerant; Postea vero Chalcedonem. Et Zacharias quidem Rhetor Nestorio favens, ab exilio eum ad Concilium evocatum esse dicit. Sed rem aliter se habere excoliquet, quod Nestorius in illa Synodo passim anathemate damnatus est. Idem etiam diserte testatur Eustathius Episcopus Beryti, in literis, quas ad Joannem Episcopum & ad alterum Joannem presbyterum de rebus in Synodo gestis scripsit his verbis. Occurrentes denuo ii, qui Nestorii reliquias postulabant, contra Synodum vociferati sunt: qua de causa viri sancti anathemate damnantur? Adeo ut Imperator indignatione commotus, protectoribus suis mandaverit, ut eos procul expellerent. Quomodo igitur Nestorius evocatus sit, qui jampridem è vivis excesserat, equidem non video.

λοιπῶν ὕστερον ἢ ἐν καλχηδόνι τῆς Βιθυνίας ἡρώδης ἢ Ζαχαρίας ἡρώδης παθῆς ὁρῶντος νεστωρίου ἐκ τῆς ὑπερβουλῆς μετέπειθοι γινώσκοντες τὸ δέ γε μή τι αὐτῷ ἔτιως ἔχειν, τελευτήσῃ τὸ πανταχῶς τὸν νεστωρίου ἀναθέματα πᾶσι. δηλοῖ δὲ μάλα καὶ εὐσταθίου ὁ τῆς βερύτων ἐπισκοπῆς, γεράφων πατριάρχου ἐπισκοπῶν, καὶ πατριάρχου ἑτέρου προσεῖρητον, αὐτῶν ἐν τῇ συνόδῳ κινήσεων, ἐπιλέξεως ὡς δὲ ὑπανήσαντες ἢ πάλιν ὁ Ζηνοβίου νεστωρίου τὰ λείψανα, τὸ σωθὲν καλεῖται. Βοί ἀγίοι διαβί, ἀναθεματίζονται. ὡς ἀνακήσασθαι τὸν βασιλέα τοῖς δευτεροῦσι πλεῖστα, μακρὰν αὐτῶν ἀπελάσαι. πᾶσι νεστωρίου μετεκαλεῖτο, τῶν ὄντων μυσῶν, ὅτι ἐχω λέγειν.

CAP. III.

Descriptio templi magnæ Martyris Euphemie in urbe Chalcedonensi & miraculorum, quæ illic sunt, narratio.

Congregantur itaque in Basilica Euphemie Martyris, Chalcedone, quæ urbs est provincie Bithynie. Distat autem hæc Basilica à Bosporo duobus circiter stadiis, sita in loco quodam ameno & molliter acclivi: adeo ut qui in Martyris templum ascendunt, nullum ambulationis laborem sentiant, sed repente sublimes appareant, intra ipsam Basilicam consultantes. Ex qua, tanquam è specula, oculos demittentes, subjectos campos cernunt in planitiem porrectos, viridi gramine vestitos, ac fegetibus veluti fluctuantes, atq; omni arborum genere exornatos: montes præterea silvosos, sensim sese attollentes atque incurvantes. Diversa denique maria: hæc quidem serenitate renidentia, & litoribus suaviter ac placide alludentia: ubi scilicet tranquilla sunt loca, absque ventis ac tempestatibus. Alia verò æstuantia & fluctibus infremtentia, cochleas, algam, & ex testaceis levissimos quosque pisciculos reciproco æstu deferentia ac denovo retrahentia. Porro templum ipsum situm est è regione Constantino-poleos: adeo ut tantæ urbis aspectu templum non mediocriter venustetur. Constat autem ex tribus amplissimis ædibus. Prima est sub dio, longo atrio & columnis undique exornata.

Κεφ. γ.

Ἐκφρασις τῆς ἐκκλησίας τῆς μεγαλομάρτυρος ἑυφρασίας, τῆς ἐν καλχηδόνι ἢ διήγρησις τῶν ἰσομύων ἐν αὐτῇ θαυμάτων.

Αλιζονται τοίνυν ἀνα τὸ ἱερόν τέμενος διόφημιαι τῆς μάτυρος ὅπερ ἰδρύσθαι ἡρώδης ἐπὶ τῆς καλχηδόνων τῆς βιθυνίας ἐθνικῆς ἀπόικισαι ἢ τῆς βοσπόρου σταδίοις ἢ πλείους δύο, ἐν τῇ τῶν διφυῶν χωρίων ἡρώδης πατρῶν ὡς τε τὰς ἀπειπάτας ἀνεπαρῆδες εἶναι τοῖς εἰς τὸν νεῶν ἀπίσσι τῆς μάτυρος, ὅσα πῆλιν τε μετεώρεως εἶναι αὐτῶν τῶν ἀνακθέρων γρομδρῶν. ὡς τε τὰς ὄψεις ἐκχέοντας ἐκ ἀπειπῆς, ἀπαντὰ θεωρεῖται ὑπερβαυδρὰ πεδία, ὀμαλῆ καὶ ὑψηλὰ τῆς ποταμοῦ χλοάζοντα, ληθίσις τε κυμανώδρῶν, καὶ παντοδαπῶν δένδρων τῆς θεᾶς ὡρεῖζόμενα, ὡς τελασία ἐς ὑψος ὑπερβαυδρῶν μετεώρεως τε κλυπέμενα ἀταρῆς πελάγη διάφορα. τὰ μὲν τῆς γαλήνης πορφυρεύμενα, καὶ ταῖς ἀνταῖς περὶ αὐτῶν ἡρώδης ἐπὶ τῆς ἡμερῶν, ἐν τῇ νεματὰ χωρία καθέσασθαι ἢ παφλαζόμενα τε καὶ τοῖς κύμασι ἀγριαίνοντα, καλχηδόνος τε καὶ φυκίας καὶ τῶν ὄρεων ὡρεῖζόμενα αὐτῆς ἀναστροφῶν ἀντικρῶν ἢ τῆς κωνσταντινῆς τῆς πόλεως, τὸν νεῶν ὡρεῖζόμενα, τῆς δὲ ὑπερβαυδρῶν γέφυρας οἰκοῦ τὸ τέμενος. εἰς μὲν ὑπαίθριος, ἐπιμήκη τῆς αὐτῆς ἐκίσις πάνθεν κοσμημένη.

ἕτερός τε αὐτῶν τὸ τε δῦρον τὸ τε μῆ-
 κος, τὰς τε κίονας μικρὰς ἀσπληθῆσι. μό-
 νον ὃ τῷ Ἐπιμεθίῳ ὀρθῶς διαλάθει. ἔκ-
 τῳ βόρειον πλάθει πρὸς ἥλιον ἀνιχθῆσα,
 οὐκ ὡς ἀειφερῆς ἐς θόλον δὲ μάλα τεχνικῶς
 ἐξηκημύρις κίονισι, ἰσοῖς τῷ ὕλῳ, ἰσοῖς τὰ
 μεγέθει καθεσῶσιν, ἐνδοθεν κυκλῆμυρον.
 ὑπὸ τέτοις, ὑπερωῶν τι μείωσι ζῆλαι ὑπὸ
 τῷ αὐτῷ ὀρθῶς ὡς ἀνὰ κλίμα ἐξῆ τοῖς
 βελοναῖς ἐκείθεν τε τῷ μάρτυρα, ἐπὶ τοῖς
 τελεμύρις παρεῖται, ἐσω ὃ τῷ θόλῳ πρὸς τὰ
 ἑῷ, ἐν περὶ ἐπὶ σπηλαίῳ, ἐν τὰ τὰ πανάγια,
 τῆς μάρτυρος (δοκίμῃ) λείψανα ἐν τῷ σπηλαίῳ
 τῷ Ἐπιμεθίῳ, μακρὰν ἐνοικαλέσων, ἐξ ἁγ-
 γέλων ἐν μάλα σοφῶς ἡσκημύρι. καὶ ἂ μὲν
 ὑπὸ τῷ παναγίας Ἐπιμεθίῳ χρονοῖς θαυμαστῶ-
 γῆται, πᾶσι χριστιανοῖς ἐκδήλα. πολλὰ κί-
 ῶν τῶν κατὰ κειρὸν τῷ αὐτῷ Ἐπισκοπῶσι
 πάλιν ὄναρ Ἐπιστᾶ (αὐτῶν διακελεύει), ἢ καὶ πῶ-
 τῶν ἄλλῳ ἐς βίον Ἐπιμεθίῳ ἀσπληθόμενοι
 αὐτῶν τὸ τέμνον τρυγᾶν. ὅπως ἐπειδὴ τοῖς
 τε βασιλεῦσι, τῶν τε ἀρχιερέων τῆ πόλιν κατὰ
 ἄλλον ἢ φοιτῶσιν τὸν νεῶν, οἱ τε τὰ σκήπτρα,
 οἱ τε τὰ ἱερά ἐπὶ τὰς ἀρχαῖς διέποντες, ἅπασ τε
 ὁ λοιπὸς ὄμιλος, μέγα χεῖν τῷ τελεμύριον
 βελοναῖς πάλιν τε ἐν ὀρώριον ἀτῶν κωνσταν-
 τίνε περὶ ἑσθρας μὲν τῷ ἀμφὶ αὐτῶν ἱερέων, ἐσω
 τῶν ἀνακτορῶν χωρεῖ, ἐν τὰ τὸ τελεμύριον μοι
 πανάγιον δοκίμῃ σώμα ἐστὶ πικρὸν ἰδίον
 μύρον κτῆ τῷ αὐτῷ σπηλαίῳ ἐν τῷ λαῶν μέρει.
 ἄρῳ μὲν μικρὰς καλῆς φαιλισμύριον, ὅθεν σίδη-
 ρον Ἐπιμεθίῳ τὰ πανάγια λείψανα ἀπογ-
 γον ἀειεξήσαντες ἐπαφιάσι, καὶ τὸν ἀπόγονον
 ἀειδονέντες, ἐς ἐσθρας τὸν σίδηρον ἀνέλκυσιν,
 αἱμάτων πλήρη, ἄρῳ μὲν ἰεπολλῶν, ὅπως ἐπαυ-
 ὄλεως ἰδοῖ, ἐυθέως ἀερεῖ ἐκύνθησε τὸν θεὸν γε-
 ρμύριον. τοσαύτη ἡ κατέστηκε τῶν ἐκφερομέ-
 νων ἢ πληθὺς, ὡς ἐπὶ τὰς δὲ σέβεις βασιλεῖς,
 καὶ πᾶσι τὰς ἀλαζμονέας ἱερέας, καὶ μὴν καὶ πᾶν-
 ἴα τὸν ἀθροίζόμενον λαὸν, πλυσίως τῶν ἀναδι-
 δομένων μέγα λαμβάνειν, ἐκπέμπεται αὐτῶν
 ἀνα τὴν ὑψηλὸν πᾶσαν τῶν πῶν τοῖς βελον-
 αῖς, καὶ διαπαντός τὰς τε θεόμυδους σώζειται,
 τὸ ἰεποναγιον αἷμα, μηδὲ μὲν ἐς ἔτραν με-
 λα χωρεῖν ὄν. ἀπὸ θεοπέπῳς τελεί, ἐκα-
 ῖα πᾶσα διαριζομένη ἀειδοῖον, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ τῶν
 ἀειδοῖον βίον, καὶ τῶν τῶν ἰεπολλῶν
 βίον. Φασὶ δὲ ἐν ὅτε μὲν τῶν ἀρχιερέων

A Posthanc altera, longitudine ac latitu-
 dine, & columnis propemodum simi-
 lis: hoc uno discrepans, quod culmen
 habet impositum. In cuius Boreali la-
 tere ad ortum Solis, ædes est rotunda in
 modum testudinis, admodum artificio-
 se elaborata, columnis & materia &
 magnitudine inter se paribus interiùs
 circumdata. Super his cænaculum est
 sublimè, sub eodem culmine. Ex quo
 licet iis, qui voluerint, Martyri suppli-
 care, & sacris interesse mysteriis. In-
 tra testudinem, verò ad orientem So-
 lem tumulus est magnificus, in quo san-
 ctæ Martyris reliquiæ jacent in arca
 quadam oblonga reconditæ, quàm
 nonnulli μακρὰν vocant, ex argento pul-
 cherrime fabricatâ. Ac miracula qui-
 dem, quæ subinde patrantur à sanctis-
 sima Martyre, nota sunt omnibus
 Christianis. Frequenter enim aut
 Episcopis illius civitatis, aut viris pieta-
 tē illustribus, qui ad ipsius basilicam
 advenerint, in somnis apparens, præ-
 cipit ut in templo vindemient. Quod
 ubi tum Imperatori, tum Patriarchæ,
 totique civitati innotuit, statim omnes
 ad Basilicam pergunt, tam Augusti sci-
 licet, quàm pontifices & magistratus,
 & reliqua populi multitudo, ut sacro-
 rum mysteriorum participes fiant.
 Cunctis deinde spectantibus, Episco-
 pus urbis Constantinopolitanæ unâ
 cum suis sacerdotibus in sacrarium in-
 greditur, in quo sacrum illud, de quo
 dixi, corpus depositum est. In ead-
 em arca foramen est exiguum in la-
 va parte, parvis quibusdam ostiis ob-
 firmatum. Per quod, ferrum oblongum
 cui spongia annexa est, usque ad
 sacras reliquias demittunt. Et post-
 quam spongiam hac illac verterint,
 ferream virgam ad se retrahunt, cruo-
 re plenam & coagulato sanguine.
 Quod ubi populus viderit, confestim
 Deum cum laudibus adorat. Tanta
 autem est cruoris, qui illinc extrahi-
 tur copia, ut non solum piissimi Im-
 peratores, & Sacerdotes illic congregati,
 universa denique populi multitu-
 do ibidem collecta, abunde ex eo ac-
 cipiant: sed & fidelibus quicunque
 cupierint, per universum terrarum or-
 bem guttas ejus mittant. Porro co-
 agulatus ille sanguis perpetuo durat,
 nec in alium colorem mutatur sacer
 cruor. Hoc autem miraculum fit,
 non certo aliquo ac definito tem-
 poris spatio, sed prout Episcopi vita
 & morum gravitas promeruerit.
 Ferunt enim, quoties vir probus atque

honestus omniq; virtutum genere exornatus, Ecclesiam rexit, id miraculum fieri, & quidem frequentissime: quoties verò non ejusmodi Antistes fuerit, raro hæc signa evenire. Jam verò aliud miraculum comemorabo, quòd nec tempore, nec ullà ex causà interrumpitur, nec discrimen facit inter fideles atque infideles: sed omnibus ex æquo prostat. Ubi quis ad eum locum accesserit, in quo est arca illa pretiosa, quæ sacras continet reliquias, ejusmodi odoris suavitatem sentit, quæ omnes còsuetos odores longe superat. Nam neque odori, qui ex pratis colligitur, neque ei, qui ex rebus fragrantissimis exhalat, similis est odor ille, nec qualis ab unguentariis conficitur: sed peregrinus quidam & excellens, per se ipsum declarans quanta sit virtus reliquiarum, quæ ipsum emittunt.

Α τίς κυβερνήη καὶ ταῖς ἀρεταῖς ἐπίσημοι, τὸ τοτὸ θαῦμα καὶ μάλις συχνῶς γίνεσθαι ὅτε δὲ τῶν ἐ τοιούτων, σπανίως τὰς τοιαύτας θεοσημείας περιένοι, λέξω δὲ τίς ὅπου ἐχρῶντο, ἔ καιρὸς διαλέμεν. ἔδὲ μὲν πρῶτος τε καὶ ἀπίστος διακέχειται, πᾶσι δὲ ἰσὺς ἀνείται· ὅταν ὡδὲ τῆς χώρᾳ τις γινήται ἐνθα ἡ τιμία σορὸς ἐν ἡ τα παναγαλέψανα, ὁδμῆς δὲ ὡδὲς ἐμπύπταται, πρῶτος συνήδης ἀνθρώποις ὑπερέβρα. ἔδὲ γὰρ τῆ ἐκ λαμῶν ἀθρηζομένη παρῶκεν, ἔδὲ γε τῆ ἐκ τῶ τῶν διαδύτων ἀναπεμπομένη, ἔδὲ ὡς ἴαν μυστικῶς ἐργάσταιτο· ἔξην δὲ τίς καὶ ὑπερφύης, ὡς αὐτῆς πᾶσα τῶν ἀναδιδόντων τῶν δὲ ναμν.

CAP. IV.

De iis, quæ in Synodo agitata sunt & sancita: & quomodo Dioscorus Alexandria Episcopus depositus sit: Theodorus autem & Ibas aliisque nonnulli restituti sint.

Hocigitur in loco suprascripta Synodus congregata est, Paschafino quidem & Lucentio Episcopis cum Bonifacio presbytero, vices, ut dixi, gerentibus Leonis Archiepiscopi senioris Romæ: Anatolio verò Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopatum gubernante, Alexandrinæ autem præfidente Dioscoro: Præsentibus etiam Maximo quidem Antiochiæ, Juyenale autem Hierosolymorum Episcopis. Aderant item Episcopi, quos illi circa se habebant, & ii, qui in Senatu urbis regis principem locum obtinebant. Quibus Vicarii Leonis dixerunt, non debere Dioscorum unà cum ipsis in Concilio federè. Id enim sibi mandatum esse ab Episcopo suo. Quod nisi fieret, se protinus Ecclesia excelsuros. Cumque Senatores interrogassent, quænam essent crimina, quæ obijciabantur Dioscoro, responderunt debere illum iudicii sui rationem reddere, qui contra fas personam iudicis suscepisset, absque permisso Romani Pontificis. Quibus dictis, cum Dioscorus ex decreto Senatus in medium processisset, ibique refideret, Eusebius postulavit, ut libellus precum, quem Imperatori obtulerat, recitaretur, his verbis usus: Injuriã

Κεφ. δ'.

Περί τῆ ἐ τῆ συνόδου κινηθέντων καὶ τυρωθέντων καὶ ἀδίσκορος ἡ ἀλεξανδρείας καθήρηθη· θεωδέωτος καὶ ἰβας, καὶ τῶν ἑτεροῦ ἀικηλῶν δισσαν.

ΕΝταῦθα ἡ λελεγμένη μοι σύνοδος ἀλιζεται, τὸν τόπον λέοντος ἀρχιερέως τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης διεπόντων ὡς εἰρηπασκασίνα καὶ λακενσίε ἐπὶ κρόπων, καὶ βοιφαπίε πρεσβυτέρα τῆς κωνσταντινῆ μὲν πρεσβυτέρου ἀναθλίε. δισκόρος δὲ τῆς ἀλεξανδρείων ἐπισκοπῶντος· μαξιμῶτε ἀντιοχείας, καὶ ἰεβαναλίε ἱεροσολύμων· οἷς παρήσαν οἱ τε ἀμφοῦ αὐτῆς ἱερέα, καὶ οἱ τὰ κορυφαῖα, τῆς ὑπερφύης γενεσίας ἐχούησε· πρὸς ἔς οἱ τὸν τόπον πληρέτες λέοντος, ἔφασκον μὴ δὲ ἰν δισκόρον συγκάθεδρον σφίσι γνέσθαι· τῆτο γὰρ οὐτοῖς ἐπιτεράφθαι πᾶσα τῶ σφῶν ἐπὶ κρόπε λέοντος, καὶ εἰ τῆτο μὴ φυλάξωσιν, αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας ἀπαλλάττειν καὶ πυθομένης τῆς γενεσίας, ἡ ἀρα εἶν τὰ ἐπαγομένη τὰ δισκόρον, διεξήλθον λόγον ὁφείδαν αὐτὸν ὑποχρῆν τῆς δικείας κείσεως, κελῶ πρὸς ὄπον παρὰ τὸ εἶκος ἀνεληφῶτα. ὡς εἰρημένων, ἐπειδὴ δισκόρος ὑψῆφ τῆς συγκλήτε ἀνὰ τὸν μέθον καθῆσο χῶρον, δισέβιος ἐξήτη τὰς ἐπιδοδομένας παρὰ αὐτῆ τῆ βασιλεία δεήσεις ἀναγνωσθῆναι, φήσας ἐπὶ λέξεως ταῦτα. ἡδίκημα παρὰ

ἡ δὲ διοσκόρε, ἡ δὲ κληρὶς ἡ πίστις, ἐφονεύθη
 Φλαβιανὸς ὁ ἐπίσκοπος, ἀμα ἐμοὶ ἀδίκως
 καθήρηθη παρ' αὐτῶν κελύσασαί τας δειήσεις με
 ἀναγνώσων ἡναι ὅτι ἐπειδὴ διελάληθη, ἡ δὲ ἡ-
 σις ἀναγνώσεως ἐτυχε, ταυτὶ φθέρουμένη τὰ
 ῥήματα τοῖς φιλοχρίστοις τε καὶ εὐλαβέσασιν
 καὶ εὐσεβέσασιν βασιλευσὶν ἡμῶν Φλαβίους
 ἑλενιανῶν καὶ μαρκιανῶν τοῖς ἀειούσασιν.
 ἡ δὲ εὐσεβεία τῶν ἐλαχίστων ἐπισκόπων δορυ-
 λαις, ποιημῆρας τὸν λόγον ὑπερτεταύτων καὶ
 τῆς ὀρθοδόξης πίστεως, καὶ ὑπερτῶν ἐν ὁσίοις
 Φλαβιανῶν ἡρμομένους ἐπισκόπους τῶν κωνσταν-
 τινῶν πόλεως σκοπὸς τῶν ὑμείρων κρατῶν, ἀπάν-
 των μὲν τῶν ὑποκώων προνοεῖν, καὶ χεῖρα ὀρέγειν
 πᾶσι τοῖς ἀδίκωμένοις· μάστιγα δὲ τοῖς ἱερο-
 τῶν τελῶσι καὶ ἐν τῶν ἁγίων θεο-
 πύλαι, παρ' ἑτὸ βασιλευσὶν ἡμῶν καὶ κρα-
 τῶν τῶν ὑφ' ἡλίον δεδωρηθῆναι ἐπεὶ ἐν πολλὰ καὶ
 δυνάτῃ ἡ δὲ πᾶσαν ἀκολοῦσαν ἡ εἰς χριστὸν
 πίστις, καὶ ἡμεῖς παρόνθαμεν ἡ δὲ διοσκόρε
 τῶν εὐλαβέσασιν ἐπισκόπων τῶν ἀλεξανδρέων
 μεγαλοπόλεως, προσομεν τῶν ὑμείρων εὐσε-
 βεία τῶν δικαίων ἀξιώντες τυχεῖν τῶν ἐπὶ ἡμῶν
 ματῶν ἐν τῶν ἐπιτῶν ἐπιτῶν ἡρμομένους
 σωδῶν ἐν τῶν ἐφεσίων μῆροπόλεως, ἡν ὀφελόν
 γέην μὴ χυρῶν, ἵνα μὴ κακῶν καὶ ταραχῆς
 τῶν οὐκ ἐμὴν ἐμπλήσει, ὀχρησὸς διοσκόρου
 παρ' ἑδὲν θέμεν τὸν ἑδικαίον λόγον, καὶ
 τὸν ἑθεὶ φόβον ὀμοδόξῶν καὶ ὀμόφρων
 ἐνυχεῖς ἑμαλαίφρονοι καὶ αἰετῶν, λαν-
 θάνων ἡ τῶν πολλῶν, ὡς ὑπερνεῖαι ἡ δὲ ἐφανε-
 ρωσεν ἑυρῶν καιρὸν τὴν γενημένην παρ' ἡμῶν
 καὶ ἐνυχεῖς ἑὸμοδόξῶν ἀπὸ καθήγοριαν, καὶ
 τῶν ἐπ' αὐτῶν ἑξενεχθεῖσαν ὑψὸν ἡ δὲ τῶν
 τῆς ὁσίας λήξεως Φλαβιανῶν ἐπισκόπων,
 πλῆθος ἀτάκτων ὀχλων σωμαγαγῶν, καὶ
 ὀμωσείων ἑαυτῶν διαχρημάτων ποσειά-
 μεν, τῶν εὐσεβῶν ἡρησκείαν τῶν ὀρθοδό-
 ξων ὀγε ἡκον εἰς αὐτὸν ἐλυμῆνατο, καὶ τῶν
 κακοδόξων ἐντυχεῖς ἑμονάζοιτο, ἡπὶ
 ἀνωθεν καὶ ἑξ ἀρχῆς ἡ δὲ τῶν ἁγίων πα-
 τῶν ἀπεκνήχθη, ἐβεβαίωσεν. ἐπεὶ ἐν ἑμι-
 κρῶ τὰ τέλομημένα ἀπὸ κατὰ τε τῆς εἰς
 χριστὸν πίστεως καὶ κατὰ ἡμῶν, δέομεθα
 καὶ παρῶν τῶν ὑμείρων κρατῶν, θε-
 παῖσαι τὸν αὐτὸν εὐλαβέσασιν ἐπίσκοπον
 διοσκόρον, διπλογοῦσασιν τοῖς παρ' ἡ-
 μῶν ἀπὸ ἐπαλομένοις. δηλαδὴ τῶν παρ' αὐτῶν

affectus sum à Dioscoro. Fides injuria
 affecta est. Occisus est Flavianus Epi-
 scopus, & mecum injuste depositus est
 ab illo. Iubete ut preces meae reciten-
 tur. Cumque Judices interlocuti essent,
 recitatus est libellus precum, qui sic ha-
 bet. Christi amantibus, religiosissimis
 ac piissimis Imperatoribus nostris, Fla-
 vio Valentiniano, & Flavio Marciano,
 perpetuis Augustis, ab Eusebio humil-
 limo Episcopo Dorilaei, verba facien-
 te pro se ipso, & pro Orthodoxa fide,
 & pro sanctae memoriae Flaviano, qui
 fuit Episcopus Constantinopoleos. Pro-
 positum est Majestati vestrae, om-
 nibus quidem subditis providere, &
 cunctis, qui injuria affecti sunt manum
 porrigere: praecipue vero iis, qui sa-
 cerdotio funguntur. Ita enim Deum
 colitis, à quo imperium & dominium
 orbis terrarum vobis concessum est.
 Quoniam igitur fides Christi, & nos ipsi
 multa gravia contra jus fasque perpeffi
 sumus à Dioscoro Reverendissimo E-
 piscopo magnae civitatis Alexandriae,
 accedimus ad Pietatem vestram, pos-
 tulantes ut jus nobis reddatur. Cau-
 sa autem hujusmodi est. In Concilio,
 quod paulo ante celebratum est in me-
 tropoli Ephesiorum, quod utinam ce-
 lebratum nunquam fuisset, ne orbis
 terrarum malis ac tumultibus imple-
 retur: bonus ille Dioscorus, nullam ju-
 stitiae rationem habens, nec Dei timo-
 rem considerans, cum ejusdem opini-
 onis ac sententiae esset cum Eutyche,
 perdita mentis homine atque haereti-
 co; occultus autem esset, sicut postea
 apertissime declaravit; occasione at-
 repta ex accusatione quam ego adver-
 sus Eutychem erroris ipsius consortem
 institueram, & ex sententia à pia me-
 moriae Flaviano Episcopo contra eun-
 dem Eutychem prolata, turbam in-
 compositam seditionum hominum
 collegit. Cumque tyrannicam do-
 minationem pecunia sibi comparasset,
 piam quidem religionem Orthodo-
 xorum, quantum in ipso fuit, labefacta-
 vit: pravam autem opinionem Euty-
 chis Monachi, quae jam pridem & ab
 exordio à sanctis Patribus condemnata
 fuerat, confirmavit. Cum igitur
 non levia sint, quae adversus fidem
 Christi, & contra nos facere ten-
 tavit, provoluti ad pedes Majesta-
 tis vestrae rogamus, ut eundem re-
 ligiosissimum Episcopum Dioscoro-
 rum respondere jubeatis iis, quae
 à nobis illi objiciuntur: lectis scilicet

coram sanctissima Synodo monumen-
tis actorum, quæ ille contra nos confe-
cit. Ex quibus demonstrare possumus,
illum & à recta fide alienum esse, & hæ-
resin plenam impietatis confirmasse, &
nos injustè deposuisse, & gravissimis
malis affecisse: missis videlicet divinis
& adorandis mandatis vestris ad san-
ctam & universalem synodum Deo cha-
rissimorum Episcoporum, ut causam,
quæ est inter nos & suprâ memoratum
Dioscorum, audiat, & ad notitiam pie-
tatis vestræ cuncta referat, quæ gerun-
tur, juxta id, quod placuerit immortali
culmini vestro. Hoc si consecuti fu-
erimus, continuas ad Deum preces
fundemus pro sempiterno imperio ve-
stro, divinissimi Imperatores. Post hæc
juxta petitionem, tam Dioscori, quam
Eusebii, acta secundæ synodi Ephesi-
næ publicè recitata sunt. Quorum
particularem expositionem, quæ mul-
tis quidem verbis comprehensa est,
habetur autem in actis Chalcedonen-
sis Concilii, ne iis, qui ad exitum rerum
gestarum pervenire festinant, nimium
verbosus videar, huic secundo historiæ
nostræ libro subjunxi: his qui cuncta
exactè cupiunt cognoscere, ista legen-
di potestatem faciens, & accuratam
rerum notitiam percipiendi. Interim
verò ea, quæ majoris momenti sunt,
percurrere strictim commemorabo:
Convictum scilicet esse Dioscorum,
quod Epistolam Leonis Episcopi seni-
oris Romæ non suscepisset; Et quod
Flavianum Episcopum junioris Romæ
intra unius diei spatium deposuisset, &
quod Episcopus, qui erant congregati,
in charta pura subscribere curasset,
quasi Flaviani nomen in ea perscriptum
esset. Post hæc hi, qui ex senatu e-
rant, ista decreverunt. De recta qui-
dem & Catholica fide craftino die,
conveniente majore Concilio, diligen-
torem inquisitionem fieri oportere
perspicimus. Quoniam verò pia me-
moriarum Flavianus, & Eusebius religiosis-
simus Episcopus, ex scrutatione acto-
rum ac decretorum, & ex ipsa voce co-
rum, qui in synodo, quæ tunc facta est,
præfuderunt: qui quidem confessi sunt
errasse se, & frustra illos deposuisse, cum
nullatenus errassent in fide; injustè de-
positi esse noscuntur: videtur nobis
juxta id, quod DEO placet, justum esse,
modò id placuerit divinissimo
ac piissimo Domino nostro, ut Diosco-
rus reverendissimus Episcopus Ale-
xandriæ, & Juvenalis reverendissimus

καθ' ἡμῶν πεπεραμένων ὑπομνημάτων ἐπι-
γνωσκουμένων Ἐπιτ' ἀγίας συνόδου δι' ἡμῶν
νάμεθα ἀποδοῦναι, καὶ ἀλλότριον οὐκ ἔσται
δόξαι πίστεως, καὶ ἀίρεσιν ἀσεβείας πεπερα-
μένην κρατύναντα, ἡ ἀδικῶς ἡμᾶς καθελόντα,
καὶ τὰ δεινὰ ἡμᾶς κατεργασάμενος. Ἐπειὶ οὖν
πεπεραμένων ἡμῶν mandátων κατὰ πει-
πομένων τῆ ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς συνόδου τῆς ἐν
οφίλεσάτων Ἐπισκόπων, ἐφ' ᾧ τὰ ἡμῶν
τὰ πεπεραμένα διωκόμεθα διακρίσει, καὶ ἀνε-
κῆν εἰς γνώσιν τ' ὑμείρους δισεβείας παρὰ τὴν
πραγμῶν πρὸς τὸ παρὲς ἀμεινον τῆ ἀνα-
βάτω ὑμῶν κορυφῆ. καὶ τέτρα τυχόντες, ἀθα-
λείπης διχῶς ἀναπέμψομεν ὑμῶν πρὸς τὸν ἀνα-
νὴς ὑμῶν κροῦτες, θεοτάτοι βασιλεῖς. μὴ
ταῦτα ἐκ κοινῆς δέησεως διωκόμεθα τε καὶ δι-
εῖς. Ἐν τῷ δὲ δὲ δὲ συνεδεῖν πεπεραμένων
τῶν ἐν ἐφέσω, διὰ τ' ἀνανώσεως ἐδ' ἡμοσά-
το. ὧν τὴν λεπτομέρειαν διὰ πολλῶν μὲν ἀνι-
λημμένων, ἐμπεδοχόμενῃ ἢ τοῖς ἐν καθ' ἑ-
δόνι κεκνημένοις, ὡς ἀν μὴ ἀδολογῆν δόξαι
τοῖς πρὸς τὸ πέρα τῶν πραγμάτων ἐπιγε-
μένοις, ὑπέταξα τῷ παρὲν τ' ἰσοείας ἐ-
βλίω, ἀδειαν δὲ τοῖς πάντα λεπτῶς εἰδέναι
βυλομένοις, ἢ τῶν ἐν ἡμῶν, καὶ τῶν πάντων
ἀκρίβειαν ἀναμάξασθαι. Ἐπιτρέχον ἢ τα κα-
εἰώτερα φημι, ὡς ἐφωράθη διωκόμεθα, καὶ
δεξάμεθα τὴν λέοντος Ἐπισκόπου Ἐπισκόπου
τ' πρεσβυτέρου ῥώμης, καὶ πρὸς γὰ τὴν καθαι-
ρεσιν Φλαβιανῶν τ' ἐπὶ ῥώμης ἐπισκόπου, ἐν
μῆρα ποιησάμεθα, ἐν ἀγράφῳ τε χαρτῆ
ὑμῶν ἀσκειάσασθαι ἀλλοτρίως ἐπισκόπου ἢ π-
σημῆνασθαι, ὡς ἡν καθαιρεσιν Φλαβιανῶν πε-
χονί. ἐφ' οἷς οἱ διπὸ τ' συκλήτης βελήης ἐλπί-
σαν τ' ἰάδε. περὶ μὲν τ' ὁρθοδόξου καὶ καθολικῆς
πίστεως, τελευτήσεως συνόδου γνωμῆς τῆς ὑπε-
ραία ἀκρίβειαν ἐρανίζεσθαι συγγράμειν σπουδῶ-
μεν. ἐπειδὴ ἢ Φλαβιανὸς ὁ τ' διωκόμενος μνημῆς
καὶ δισεβείας ὁ δὲ λαβείας ἐπίσκοπος, ἐν τ' τῶν
πεπεραμένων ἢ διαγνωθέντων ἐροῦντες καὶ
αὐτῆς τ' φωνῆς ἰὼν γρομῆνον Ἐξάρχων τῆς ἑ-
τε συνόδου. φησάντων ἐσφάλθαι ἢ μάλιστα ἀν-
τὶς καθηρηκέναι, ἐδ' ἐν περὶ τῆν πίσω σφάλλειν
δείκνυν ἢ ἀδικῶς καθαιρεθέντες. φάνει ἢ ἡμῶν
καὶ ἰσθῶ θεῶ ἀρεσκον, δικαίον εἶναι ἐμπεδοχόμενῶν
θεοτάτων καὶ ἐσεβείας ἡμῶν δεσποτῆ τῶ ἀπὸ
ἐπιμῶν διωκόρον τὸν ἐυλαβείας ἐπίσκοπον
ἀλεξάνδρειας, καὶ ἰερεῶν τὸν ἐυλαβείας

ἐπίσκοπον ἱεροσολύμων, καὶ θαλάσιον τὸν θι-
 λαβέσατον ἐπίσκοπον καὶ σαυραίας καὶ παδο-
 κίας, καὶ εὐσέβιον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον ἀρ-
 μενίας, καὶ εὐσάθιον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον ἀρ-
 ρηνίαν, καὶ βασιλείον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον
 σελευκίας ἰσαυρίας, τὰς ἐξ ἑσάν ἐρχό-
 ντας, ὡς ἐξ ἀρχόντας τὸ τε συνόδου, ὑποπέσειν,
 ὡς ἀπὸ τῆς ἱερέας συνόδου καὶ τῶν κανόνων, ὅτι
 σκοπικῶς ἀξιωματὸς ἀλλοθίους γνωμένους
 πάντων τῶν πασχαλοχθισάντων τῆ θεία κορυ-
 φῆ γνηριζομένων ἐπὶ τὰς λιβέλλων εἰς ἑτέραν ἐ-
 πόδοι μενών καὶ διοσκορῶν, ἐγκλημάτων τε
 καὶ χρημάτων, ὡς δὲ τὴν τε καὶ τῆς κληθείς ὁ
 διοσκορὸς ἐχ' ὑπὸ τῆς ἐπιπροφάσεσιν αὐτῶν
 ἔρηκεν, οἱ τὸν ὅσον πληρεῖς λέοντι τῆς
 πρὸς εὐλέρας ῥάμης ἐπισκόπου, ἐπὶ λέξεως
 ἀπεφῆναντο ταῦτα. δὴ ἡλα γρηγορητὰ τε ὁλο-
 κλημένα διοσκορῶν γνηριζομένων τ' ἀλεξανδρέ-
 ων μεγαλοπόλεως ἐπισκόπου καὶ τῆς τῶν κανό-
 νων ἀξίως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ σάσεως,
 ἐκ τῶν ἡδὴ ἐξελαιθέντων ἐν τῷ πρώτῳ συνε-
 δρίῳ, ὡς ἀπὸ τῶν σήμερον πεπραγμένων. ἔτος γὰρ
 ἡμεῖς πολλὰ πασχαλίπωμα, ἐλυχητὸν τὸν ὁμό-
 δοξον αὐτῶν, καθαιρεθῆναι κανονικῶς παρὰ τῆ
 ἰδίας ἐπισκόπου τῶν ἐν ἀγίοις φάμεν παρῶν ἡ-
 μῶν καὶ ἐπισκόπου φλαβιανῶν, ἀνθελήσας ἀκα-
 νοίως εἰς κοινονίαν ἐδέξατο, πρὶν ἢ συνδρεῦσαι
 ἐν τῇ ἐφεσίῳ μὲν τῶν θεοφιλῶν ἐπισκόπων,
 ἀλλ' ἐκείνοις μὲν ὁ δόσολικὸς ἔρονος συγνώ-
 μιν ἀπένειμει, ἐπὶ τοῖς ἐκείθεν μὴ μὲν γνῶμην
 ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένους, οἱ καὶ διετέλεσαν μέ-
 χρι τῆς παρόντος ἐπόμενοι τῶ ἀγιώτατῳ δόχτι-
 σκόπου λέοντι καὶ πάσῃ τῇ ἀγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ
 συνόδῳ, ὡς δὴ χάριν, καὶ ἐν τῇ αὐτῆ κοινονίᾳ, ἀν-
 τὶς ὁμοπίστους ἐδέξατο. ὅσα ἡ καὶ μέχρη τῆ παρ-
 οῦσος διέμεινε, σεμνυνόμενος ἐπ' ἐκείνοις, οἱς
 ἐδὲ σέθεν καὶ εἰς γῆν κεκυφέναι, πρὸς τῶ τοῖς ἡ-
 ἐδὲ τῶν ἐπισόλων ἀναγνωθῆναι συνεχώρησε
 τὸ μακαρίως παπαλέοντος, τὴν γραφεῖσαν
 παρ' αὐτῆ πρὸς τὸν ἐν ἀγίοις τὴν μνήμην φλα-
 βιανόν, καὶ ταῦτα πολλάκις παρακληθεὶς ἀνα-
 γνῶθῃναι ταῦτα ὑπὸ τῶν κεκοιμητόων, καὶ μετ'
 ὅρκου ποιήσασθαι τὴν ἀναγνώσιν ὑποχόμενος.
 ἡ μὴ ἀναγνωθῆναι εἰσῆς, σκανδάλων καὶ βλάβης
 τὰς ἀνά τὴν οἰκουμενὴν ἀγιώτατας ἐπλήρω-
 σαι ἐκκλησίας. ἀλλ' ὁμῶς τῶν τῶν παρ' αὐτῆ
 ὁλοκλήτων, ἐσκοπῶμεν παρὲ τῆς πρὸς τῆ
 αὐτῆ ἀνοσίας πρὸς τῆς φιλανθρωπίας τινος

A Episcopus Hierosolymorum, & Thalasius reverendissimus Episcopus Casarea Cappadociae, & Eusebius Reverendissimus Episcopus Ancyrae, & Eustathius reverendissimus Episcopus Beryti, & Basilius reverendissimus Episcopus Seleucia Isauriae, qui tunc potestate succincti Concilio praefuerunt, eidem poene subjaceant, sacrosancti Concilii sententia, juxta sacros canones, alieni ab Episcopali dignitate judicati: tunc tunc, quae consequenter gesta sunt, ad notitiam sacratissimi Imperatoris nostri perlatis. Exinde libellis altero die datis adversus Dioscorum de variis criminibus, & de pecuniis ab eo direptis: cum ille iterum ac tertio vocatus non comparuisset ob inanes causas, quas praetendebat: ii, qui Leonis Romanae urbis Episcopi vices agebant, haec ad verbum decreverunt. Quae Dioscorus, antehac Episcopus magnae civitatis Alexandriae, contra ordinem canonum & contra disciplinam Ecclesiasticam attentavit, manifesta sunt, tam ex his, quae jam examinata sunt in primo consessu, quam ex his, quae hodie sunt gesta. Hic enim, ut plurima alia praetermittamus, Eutychem eadem cum ipso sciantem, regulariter a proprio depositum Episcopo, sanctissimo scilicet patre nostro & Episcopo Flaviano, propria auctoritate contra sacros Canones in communionem suscepit, priusquam Ephesi confedisset una cum reliquis Deo charissimis Episcopis. Sed istis quidem Apostolica laedis veniam concessit ob ea, quae illic ab iisdem non sponte gesta erant. Qui quidem haec tenus permanserunt, sanctissimo Archiepiscopo Leoni & sanctae universali synodo obsequentes. Qua de causa eos, utpote ejusdem cum ipso fidei assertores, in communionem suam recepit. Hic vero usque in hodiernum diem ob ea gloriari non desinit, propter quae gemere & ad tertiam usque sese inclinare debuerat. Praeterea Epistolam beati Papae Leonis quam ille ad sanctae memoriae Flavianum scripserat, legi minime permisit. Idque quamvis saepius rogatus esset ab his, qui Epistolam attulerant, & quamvis ipse adjecto jurejurando pollicitus esset, se eam recitari iussurum. Qua minime perlecta, sanctissimas per universum orbem terrarum Ecclesias scandalis ac detrimentis complevit. Sed tamen quamvis tot ac tanta ab eo praesumpta sint, propositum nobis erat, ob

pius ejus impium facinus elementer e-
um ac benignè tractare, sicut & reli-
quos DEO dilectos Episcopos, licet ii
non eandem ac ille judicandi potesta-
tem habuissent. Sed quoniam priorem
injustitiam posterioribus factis longe
superavit: ausus quippe est excommu-
nicationem dicere adversus sanctissi-
mum ac religiosissimum magnæ Romæ
Archiepiscopum Leonem: præterea
cum libelli pleni criminum & flagitio-
rum sancto & magno Concilio contra
illum oblatis essent, semel, iterum ac
tertio vocatus juxta Canonum præscri-
pta per Dei amantissimos Episcopos,
minime obtemperavit, propriâ videli-
cet conscientia ipsum pungente. Eos
denique qui à diversis synodis justè de-
positi fuerant, illegitimè in communi-
onem suscepit: contra semetipsum
sententiam protulit, Ecclesiasticis legi-
bus sæpius proculcatis. Idcirco San-
ctissimus ac Beatissimus magnæ & seni-
oris Romæ Archiepiscopus Leo, per
nos & per præsentem synodum, unâ
cum Beatissimo & omni laude dignis-
simo Petro Apostolo, qui petra & ba-
sis est Ecclesiæ Catholicæ, rectæque fi-
dei fundamentum, Episcopali eum di-
gnitate exiit, & ab omni sacerdotali of-
ficio alienum censuit. Sancta igitur &
magna hæc synodus, ea quæ Canonibus
decreta. His à Synodo confirmatis
& quibusdam aliis gestis, ii quidem qui
cum Dioscuro depositi fuerant, rogatu
Concilii & annuente Imperatore, in
pristinum locum restituti sunt. Cum-
que alia quædam superioribus gestis
adjuncta essent, definitio fidei promul-
gata est his omnino verbis. Domi-
nus & Servator noster Jesus Christus
cum fidei notitiam discipulis confir-
maret, dixit: Pacem meam do vobis:
pacem meam relinquo vobis: ne scili-
cet quisquam in pietatis decretis à pro-
ximo dissentiret; sed ut veritatis præ-
dicatio omnibus ex æquo ostenderetur.
Post hæc cum recitatum esset
sanctum Symbolum Nicænum, &
præterea Symbolum sanctorum Pa-
trum centum & quinquaginta, ista
subjunxerunt. Sufficiebat quidem
ad perfectam pietatis notitiam & con-
firmationem, sapiens istud ac salutare
divinæ gratiæ Symbolum. De Patre
enim & de Filio ac Spiritu Sancto per-
fectam tradidit doctrinam, & incarnatio-
nem Domini adstruit iis, qui cum fide
illam suscipiunt. Sed quoniam veri-

A
αὐτὸν ἀξιοῦσαι, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς θεοφιλῶς
ἐπισκόπους, καίτοι μὴ ἴησαν ἀνθενεὶκα ἡρώδης
ραπλησίως τὴν κρίσεως ἐγκρίτους. ἐπεὶ δὲ ἡ
δουλοῦν τὴν προέραν παρὰ νομίας ἡρώδης
σεν, ἐτόλμησε ἡ ἀκουωνισίαν ὑπαγορεύσει
κτλ. Ἐργωλάτε καὶ ὁσιωλάτε δὲ χριστεπιστοῦ
μεγάλης ῥώμης λέοντι. πρὸς ἡ τῆς
λιβέλλων ὡς παρὰ νομίας μεσῶν καὶ ἀπὸ πρὸς
εὐχθῆτων τῆ ἀγία ἐκ μεγάλης συνόδου καὶ
παξ καὶ δις καὶ τρεῖς διαθεοφιλῶν ἐπισκόπων κα-
νονικῶς κληθείς, ἐχ' ὑπήκουσεν, ἕως ἡμερῶν
συνειδότητος δηλονοσι κει ἐμμε. καὶ τὰς
B
συνόδων διαφόρων ἐν θέσμῳ καθαιρέσει
παρὰ νόμῳ ἐδέξατο αὐτὸς καὶ ἐναντὶ τῆς
Φων ἔξινεγκε διαφόρους τὰς ἐκκλησιαστικὰς
παλήσας θεσμοὺς ὅθεν ὁ ἀγίωτά. καὶ μα-
καριώτά. δὲ χριστεπισκοπ. τῆς μεγάλης
καὶ πρὸς εὐθέρας ῥώμης λέων, δι' ἡμῶν καὶ τῆς
ἐσθῆς συνόδου, καὶ τῆς μακαρίας καὶ πα-
Φήμα πέτρε ἰδὲ ἄποσολα, ὅς ἐστι πέτρα καὶ
πὶς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τῆς ὁρθοῦς
πίσεως θεμέλιος, ἐγύμνωσεν αὐτὸν πρὸς τῆς
σκοπικῆς ἀξιώματος, καὶ πᾶσης ἐρασιμῆς
λοιπῶσεν ἐνεργείας. Ἔτι γὰρ ἐν ἡ ἀγία αὐτὸς
C
μεγάλῃ συνόδῳ τὰ δόξαλα τοῖς κατὰ
ἐπὶ τῶ μνημονουθέντι διοσκορῳ Ἰηφίλει
τῆτων ὡς τῆς συνόδου κυρωθέντων καὶ τῶν
ἐτέρων πεπραγμένων, οἱ μὲν ἅμα διοσκορῳ
καθαίρεθέντες, παρὰ κλήσεως τῆς συνόδου καὶ κα-
μασι τῆς βασιλείας, ἀνακλήσεως ἐτυχον ἡ-
ρων ἡ τοῖς πεπραγμένοις ἐπισυνεχθέντων
ὄρος ἔξεφωνήθη λέγων αὐτοῖς ὀνόμασι ταῦτα
ὁ κύριος ἡμῶν καὶ σωτήρ ἡμῶν χριστός, τῆς
σεως τὴν γνώσιν τοῖς μαθηταῖς βεβαίως ἐφ-
εῖρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν
D
ἀφίμι ὑμῖν ὡς μὴ ἐνα πρὸς τὸν πλησίον δι-
αφωνεῖν ἐν τοῖς δόγμασι τῆς δισεθείας, ἀλλ'
ἐπίσης ἰδοῦ τῆς ἀληθείας ἐπιδείκνυσθαι χίρω μα-
καὶ μὴ ταῦτα ἀναγνωδέντος πρὸς ἐνικαία ἀ-
γίης συμβόλου, καὶ πρὸς γελῶν ἐκαλῶν περὶ τῆς
λα ἀγίων πᾶσῶν, ἐπήγαγον. ἡ ἐκ μὲν ἐπὶ
ἐν ἐλθῆ τῆς δισεθείας ἐπίγνωσίν τε καὶ βεβαίως
σιν τὸ ἄφρον καὶ σωτήριον τὸ τοῦ θεοῦ χάρι-
τῶν σύμβολον ὡς ἴτε γδ τὰ παρὰ καὶ ἡ ἐμὴ
καὶ τὰ ἀγίης πνεύματι ἐκδιδάσκῃ τὸ τῆ-
λειον, καὶ τὰ κυρία τὴν ἐνανθρώπησιν τοῖς
σὺς δεχομένοις παρὰ ἡσιν. ἀλλ' ἐπεὶ ἡ πρὸς

τῆ ἀληθείας ἐχθροὶ ἀθετεῖν Ἐπιχειροῦσι τὸ κή-
 ρημα διὰ τῶν οικείων αἰρέσεων, ἵς κενοφρονίας
 ἀπέτεκον, οἱ μὲν τὸ τῆ ἡμᾶς Ἐκκλησίας οἰκονο-
 μίας μυστήριον παρὰ φθείρειν τολμήσαντες, καὶ
 τὴν Θεότητος Ἐπιπέφθονος φωνὴν ἀπαρνέμε-
 νοὶ οἱ ὅ, σύγχυσαν καὶ κέρσαν εἰς ἀγομίνας καὶ μίαν
 ἑναιτήν φύσιν τῆ σαρκὸς καὶ τῆ Θεότητος ἀνοήτως
 ἀναπλάττοντες, καὶ παθητὴν τὴν μονογενῆς τῆ
 Θεῆ φύσιν τῆ συγχύσει τερατίζουμένοι. διὰ
 ἴστο πάσαν αὐτοῖς δουκλείσει καὶ τῆ ἀληθείας
 μηχανὴν βελομήνη ἢ παρεῖσα νῦν αὐτῆς ἁγίας
 μεγάλη καὶ οἰκεμενική συνοδος, τὸ τῆ κηρύγ-
 ματι ἀνώθεν ἀσάλθρον ἐνδοκίμα, ὡς εἶπε
 περὶ ἐμδύως τῆ τετακοσίω δέκα καὶ οὐκ ὡ
 ἁγίων πατέρων τῶν πέντε μόνων ἀπαρὰ χείρη-
 τον καὶ διὰ μὲν τὰς τῆ πνύματι τῶ ἁγίω μα-
 χουδμῆς, τὴν χρονοῖς ὑσερον παρὰ τῆ Ἐπιπέφθονος
 βασιλευσῆς πόλεως ἐκαθὸν πενήτηκα συν-
 ελθόντων πατέρων παρὶ τῆς Ἐπιπέφθονος ἁγίας
 παρὰ φθείρειν διδασκαλίας κυροῦ, ἢν ἐκείνοι
 πᾶσαν ἐγνώρισαν, ἐχ' ὡς λαττον τοῖς παρὰ φ-
 θέσειν ἐπιστάγομινας ἀλλὰ τῶ παρὶ τῆ ἁγίας
 πνύματι αὐτῶν ἔνοιαν καὶ τῶν τῶ αὐτῶ
 δεσποσίω ἀθετεῖν περὶ ἐμδύων γραφικαῖς
 μαρτυρῆσις τερασάνας. διὰ ὅ τὰς τῆς
 οἰκονομίας παρὰ φθείρειν τολμῶντας μυστή-
 ριον, καὶ ψιλον ἀνθρωπον τὸν ἐκ τῆς ἁγίας
 παρὸ φθείρειν τερατίζουμένοι, ἀναιδῶς ληρω-
 δῆσας, τὰς τῆ μακαρῆς κυρίως τῆς ἀλε-
 ξανδρείω ἐκκλησίας ἡγουμένους ποιμένους συνο-
 δικῆς Ἐπιστολῆς παρὸς τε νεσορονον καὶ παρὸς
 τὰς τῆς ἀνατολῆς ἀρμοδίως ἔσας ἐδέξατο,
 εἰς ἐλεγχον μὲν τῆς νεσοροῆς φρενοβλαείας,
 ἐξμνησίαν ὅ τῆ ἐν ἐυσεβεί ζήλω τῆ σωτηρίας
 συμβόλων ποθάντων τῶ ἔνοιαν αἰς καὶ τῶ
 Ἐπιστολῆ τῆς μεγίστης καὶ πρεσβυτέρως
 ῥώμης παρὸ φθείρειν, Ἐ μακαριωτάτη καὶ ἀλιω-
 τάτη ἀρχιεπισκοπῆς λέοντι, τῶ γραφεί-
 σων παρὸς τὸν ἁγίους ἀρχιεπισκοπον φλα-
 βιανόν ἐπ' ἀναίρεσῆ τῆς διτυχῆς κακονομίας,
 ἢν πνατῆ τῆ μεγάλης πᾶσης ὁμολογία συμ-
 βάνυσαν, κοινῶ τινὰ ἐήλην ὑπάρχυσαν
 καὶ τῆ κακοδοξάντων, εἰκότως συνήμοσε
 παρὸς τῶ τῆ ὁρθῶν δογματῶν βεβαίωσιν.
 τοῖς τε γὰρ εἰς ὑμῶν δυάδα τὸ τῆς οἰκονομίας
 διατῶν Ἐπιχειροῦσι μυστήριον παρὰ φ-
 θέσειν καὶ τὰς παθητῶν τῆ μονογενῆς
 λέγειν τολμῶντας τῶ Θεότητος τῆ τῆ ἁγίων

A tatis inimici, prædicationem illius per
 proprias hæreses subvertere molientes,
 quasdam vocum novitates pepererunt:
 alii quidem mysterium dominicæ dis-
 pensationis, quæ propter nos facta est,
 corrumpere ausi, & vocem Deipatæ in
 Maria Virgine denegantes: Alii verò
 confusionem & mixtionem introdu-
 centes, & unam esse naturam carnis ac
 Deitatis stultè fingentes, & divinam
 Unigeniti naturam passioni obnoxiam
 esse per confusionem somniantes: id-
 circo sancta hæc, magna & Universalis
 Synodus, omnem illis viam fraudis &
 machinationis adversus veritatem vo-
 lens præcludere, & prædicationis jam
 inde ab initio inconcussum robur vin-
 dicans, definivit: ante omnia ut fides
 trecentorum & octodecim sanctorum
 Patrum intemerata permaneat, ac pro-
 pter illos quidem, qui Spiritum San-
 ctum impugnant, de substantia Spiritus
 Sancti doctrinam, quæ postmodum
 tradita est à centum & quinquaginta
 Patribus, qui in Regia urbe congregati
 sunt, confirmat: quam illi omnibus
 promulgarunt, non tanquam aliquid
 adjicientes quod Prioribus decesset, sed
 ut suam de Spiritu Sancto sententiam
 adversus eos, qui dominationem illius
 evertere conabantur, scripturarum te-
 stimoniis declararent. Propter eos
 verò, qui dispensationis mysterium
 audent corrumpere, & eum, qui ex
 sancta Virgine Maria natus est, pu-
 rum hominem esse impudenter deli-
 rant, beati Cyrilli, qui Alexandrinæ
 Ecclesiæ Pastor fuit, synodales Epi-
 stolas ad Nestorium & ad Orientales
 Episcopos scriptas suscepit, quippe
 quæ idoneæ sint tum ad vesaniam Ne-
 storii confutandam, tum ad exponen-
 dum salutare Symbolum, in gratiam
 eorum, qui pio zelo adducti, intelli-
 gentiam illius assequi desiderant. Qui-
 bus Epistolam quoque beatissimi &
 sanctissimi Leonis maximæ & senio-
 ris Romæ Archiepiscopi, extinguen-
 dæ Eutychis malevolentia causâ scri-
 ptam ad sanctum Archiepiscopum
 Flavianum: quæ cum beati Petri con-
 fessione consentit, & communis
 quædam columna est adversus eos, qui
 male sentiunt, jure merito conjunxit,
 ad rectorum dogmatum confirmatio-
 nem. Nam & iis, qui dispensatio-
 nis Mysterium in duos Filios distra-
 here conantur, repugnat: & eos, qui
 Unigeniti Deitatem per passionem obno-
 xiam dicere non verentur, à conventu

factorum expellit: illis quoque, qui in duabus Christi naturis mixtionem seu confusionem comminiscuntur, resistit: eos item, qui formam servi, quam ille ex nobis assumpsit, caelestis aut alterius cuiuspiam substantiae esse delirant, eicit. Illos denique, qui ante unionem quidem duas Domini naturas fabulantur, unam verò post unionem fuisse confingunt, Anathemate percellit. S. igitur Patrum vestigiis insistentes, unum eundemque Filium confiteri oportere Dominum nostrum Jesum Christum, uno consensu omnes docemus; eundem perfectum in Deitate & eundem perfectum in humanitate: verè Deum, & verè hominem eundem, ex anima rationali constantem & corpore: Consubstantiali Patri secundum Deitatem, eundem verò nobis consubstantiali secundum humanitatem: per omnia similem nobis excepto peccato: ante saecula quidem genitum ex Patre secundum Deitatem: in extremis autem temporibus eundem propter nos & propter nostram salutem ex Maria Virgine ac Deipara natum: Unum eundemque Jesum Christum, Filium, Dominum, unigenitum: in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise atque inseparabiliter cognitum: naturarum differentia neutiquam extincta per unionem: sed servata potius utriusque naturae proprietate, & in unam personam seu hypostasin concurrente: non in duas partitum aut divisum personas, sed unum eundemque Filium unigenitum, Deum, Verbum Dominum Jesum Christum, sicut olim Propheta, & ipse nos de se Christus edocuit, & Patrum Symbolum nobis tradidit. His igitur cum omni cura ac diligentia à nobis constitutis, sancta & universalis synodus decrevit, ut nemini liceat aliam fidem profiteri, aut conscribere, aut componere, aut sentire, vel alios docere. Quicumque vero ausi fuerint aliam fidem componere, aut profiteri, aut docere, vel aliud Symbolum tradere iis, qui à gentilium superstitione vel Iudaismo, vel ab alia qualibet secta ad veritatis cognitionem convertere se voluerint: si quidem Episcopi sint, ab Episcopali dignitate: Si vero Clerici, à Clero censeantur alieni. Quod si Monachi fuerint aut Laici, Anathemati subiciantur. Cum hac definitio lecta esset, Imperator Marcianus Chalcedonem ingressus, sy-

αὐθάρτα συλλόγη, καὶ τοῖς ἐπὶ τῆς δύο φύσεων
 ἔχεις ἕκαστον ἡσυχυσὶν ἐπινοῶσαν ἀνδρῶν
 τὰς ἑρῆμίας ἢ ἑτέρας ἵνας ἐσίας τὴν οὐκ ἡμῶν
 ληφθεῖσαν αὐτῶν ἑδ' ἄλλα μορφὴν ἡδ' ἀπαύτως
 ἐξελαυνὴ καὶ δύο μὲν πρὸς τὴν ἐνώσεως φύσεως
 κρείς μὴ θούνας, μίαν ὅμως τὴν ἐνωσιν ἀνα
 πλάθοντας, ἀναθεματίζε. ἐπὶ ὁμοῦ τῶν
 ἀγίοις πατέρας, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁμολοῦμεν
 ἵόν τὸν κύριον ἡμῶν ἰσοῦν χριστὸν, καὶ συμφώνως
 ἀπαντες ἐκδιδάσκομεν, τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν
 θεότητι, ἅτελειον τὸν αὐτὸν ἐν ἀνθρωπότητι, ἅτε
 ὄν ἀληθῶς, καὶ ἀνθρώπον ἀληθῶς, τὸν αὐτὸν ἐν
 B ψυχῆς λογικῆς καὶ σώματος ὁμοῦσιον τῷ πα
 τρὶ καὶ τὴν θεότητα, ἰσομοῦσιον ἡμῶν τὸν αὐτὸν
 καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ πάντα ὁμοῖον ἡμῶν
 χῶρις ἁμαρτίας πρὸς αἰῶνων μὲν ἐκ τῆς πα
 τερῆς γενήσεως καὶ τὴν θεότητα. ἐπ' ἐξαγαγόντες
 τῶν ἡμερῶν τὸν αὐτὸν δι' ἡμᾶς καὶ δια τῶν ἡμε
 ῶν ἱεραπόνησαν ἐκ μαρτίας τὴν παρθένα καὶ θεο
 τοκῆ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἰσο
 σῶν χριστὸν ἵόν κύριον μονογενῆ ἐν δύο φύσε
 σιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαίρετως, ἀχω
 ρίως γνωριζόμενον ἕδα μὲν τῆς φύσεως
 διαφορᾶς ἀνηρημένης διὰ τὴν ἐνωσιν ἰσομοῦ
 C τῆς ὅμαλλον τὸ ἰδιότητος ἐκατέρωθεν φύσεως καὶ
 εἰς ἐν πρόσωπον, καὶ μίαν ὑπόστασιν συνίεσχε
 σης ἕως εἰς δύο πρόσωπα μετὰ ὁμοῦσιον
 διακριθῆναι. ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἵόν μονο
 γενῆ θεὸν λόγον, κύριον ἰσοῦν χριστὸν, καθάπερ
 ἀνθρώπου ὁ προφήτης περὶ αὐτοῦ καὶ αὐτοῦ ἡμᾶς ὁ
 χριστὸς ὁ ἔξ υπαίτου, καὶ τὸ τῶν πατέρων ἡμῶν
 ἡδ' ἀδ' ἔδωκε σύμβολον. τέτων τῶν μὴ πά
 σης ἀκρεβείας καὶ ἐμμελείας παρ' ἡμῶν δια
 τυπώθεναι, ὡς ἐν ἁγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ σύ
 νοδῷ ἐτέραν πῖσιν μὴ ἐνὶ ἔξείναι περὶ φύσεως,
 εἴ ἢ ἐν συγγραφεῖν, ἢ συνιθέναι, ἢ φερεῖν, ἢ δι
 D δάσκων ἑτέρας. τὰς ὅ τολμῶντας ἢ συνι
 θέναι πῖσιν ἑτέραν ἢ γενεᾶν περὶ κομίζεω ἢ δι
 δάσκων, ἢ παραδιδόναι ἑτέραν σύμβολον
 τοῖς ἐδέλφουσιν ἡδ' ἐξείναι εἰς ἐπίγνωσιν ἀλη
 θείας ἑξ ἑλληνισμοῦ καὶ ἰσδαϊσμοῦ ἢ ἑξ ἑτέ
 ρων αἰρέσεως οἷας δὴ ποιεῖ, τέττας εἰ μὴ
 εἰεν ἐπίσκοποι, ἢ κληρικοί, ἀλλοθίους εἶναι,
 τὰς ἡπισκόπους τῆς ἡπισκοπῆς, καὶ τὰς κλη
 ρικούς τῆς κλήσεως εἰ δὲ μονάζοντες ἢ λαϊ
 κοὶ εἰεν, ἀναθεματίζεσθαι. μετὰ τούτων
 τὸν ἀνεγνωσμένον ὄρον, καὶ βασιλευσ
 μαριανὸς ἀνα τῶν καλχηδονέων τῆ

ablata fuerant ob seditionem ab ipsis A
 concitatam. Florum verò, suasu & Con-
 cilio Prisci Rhetoris in conspectum po-
 puli prodissè, seque id facturum pro-
 mississe, atque ita seditionem paulatim
 dissolvissè. Sed neque solitudo, quæ
 est juxta Hierosolymam, tranquillo in
 statu erat. Etenim nonnulli ex Mona-
 chis, qui Concilio interfuerant, & con-
 trariam ejus decretis opinionem imbi-
 berant, in Palestinam venerunt: fidem-
 que proditam conquesti, univèrlos
 Monachos concitare atque inflamma-
 re cœperunt. Et quoniam Juvenalis
 propriam sedem receperat, cumque à
 se ditiosis compelleretur, ut sententiam
 suam retractaret, atque Anathemate
 damnaret, ad urbem regiam conten-
 derat, ii, qui Chalcedonenfi synodo
 contraria sentiebant, uti supra dixi, in
 unum cœuentes, in Ecclesia sanctæ Re-
 surrectionis Episcopum ordinant The-
 odosium, cum qui in Chalcedonenfi
 synodo maximos tumultus excitave-
 rat, primusque ipsis de eadem synodo
 nuntiaverat. De quo postea Mona-
 chi Palestinæ cum ad Alcisonem scri-
 berent, hæc retulerunt: eum cum à
 proprio Episcopo in maleficiis depre-
 hensus esset, Monasterio suo expul-
 sum fuisse: cumque Alexandriam ve-
 nisset, adortum esse Dioscorum, & tan-
 quam seditiosum multis concisum ver-
 beribus, & camelo impositum per uni-
 versam urbem, instar malefici, tradu-
 ctum fuisse. Ad hunc igitur multi ex
 urbibus trium Palestinarum acceden-
 tes, Episcopos ab illo sibi ordinari cura-
 runt. Inter quos fuit Petrus quidam
 oriundus ex Hiberia, cui Majumæ,
 quod oppidum est juxta urbem Gazæ-
 orum, Episcopatus commissus est.
 Hæc ubi comperit Marcianus, primò
 quidem Theodosium ad se in comi-
 tatum perducere jubet. Deinde Juve-
 nalem mittit, ut ea quæ gesta fuerant,
 corrigeret: Mandans ut cunctos, qui
 à Theodosio ordinati fuerant, expelle-
 ret. Post adventum igitur Juvenalis,
 multa tristitia atque acerba contigerunt,
 cum ex utraque parte fierent quæcun-
 que furor ipsis suggererebat. Quippe
 invidus, Deoque invisus Dæmon, u-
 nius litteræ mutationem adeò maligne
 commentus ac perperam inter preta-
 tus fuerat, ut cum unius litteræ prola-
 tio alteram omnino simul inducat, mul-
 tum tamen inter eas esse discriminis, &
 sensus utriusque ex diametro inter se
 pugnare, ac sese invicem perimere

χρησμένην παρ' αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπηται
 καὶ ἔτιως τὸν Φλώρον ἐσηγήσθη τῆ αὐτῆς Φαί-
 λατῶ δὴ μὲν, ὑποχρῶν ταῦτα καὶ τὴν ἐπι-
 πρὸς βραχὺ διαλύσασθαι ἀλλ' ἐδὲ τῆς τῆν ἐπι-
 μοντὴν πρὸς τὰ ἱεροσόλυμα, ἢ τὴν ἡρεμίαν ἐπι-
 ἐνοι γὰ τῶν μοναχῶν τῶν ἀνά τὴν σωδοσίαν
 ρεθέντων, καὶ τὴν ἀνὰ τὴν βελθηθῆσαν Φω-
 νῆν, πρὸς τὴν παλαιστίνην ἀφικνῆν. καὶ τῆς
 σίαν τὴν πρὸς οὐδὲν ὄντων, τὸ μοναχικὸν
 σπυροδὸν ἀναρρίπτισαι καὶ ἀνασοφίσασθαι. καὶ ἐπι-
 δὴ πρὸς ἱεροσόλυμα τὸν οὐκ εἰκὸν καλεῖται Φω-
 νον, ἑβραϊζόμενον παρὰ τῶν ἀνασοφιστῶν
 οὐκ εἰκὸν ἀνασοφιστῶν τε καὶ ἀναθεματιστῶν
 καὶ τὴν βασιλείῃ πόλιν ἀνέθερα μὲν, οὐκ εἰκὸν
 τῆς οὐκ εἰκὸν τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου, ὡς
 ἀνώτερον εἰρηκα μὲν, Φρονῆτες, χειρῶν ἐπι-
 ἀνά τὴν ἀγίαν ἀνάστασιν Θεοδοσίον, τὸν μα-
 λιστα κυκλῆσαι τὴν ἐν καλχηδόνι συνόδου
 τὸν καὶ πρῶτον ἀπὸ ταύτης αὐτοῖς ἀγέλειαν
 ἀπὸ τῆς ὑπεροπίας τῆς ἐν παλαιστίνῃ μοναχικῆς
 ἀκλίσινα γράφον εἰρηκα, ὡς ἑστὶ τῆς οὐκ
 ἐπισκοπῆς ἐπὶ κακῆς αἰσῶν, τῆς καὶ αὐτῆς
 ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς μοναχικῆς, καὶ ὅτι γε καὶ τὴν
 C λεξάνδρου γράφον ἀπελάβετο τὸν διοσκο-
 ρου, καὶ πολλοὺς ὡς φασιώδης καταξάνει
 πληγαῖς, ἐπὶ καμῆλα ἴσα κακῆς, ἀπὸ
 τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς. πρὸς ὃν πολλοὶ τῶν
 ἐν παλαιστίνῃ πόλεων ἀφικνόμενοι, χει-
 ρῶν ἐπι- σφίσι ἐπισκοπῆς παρεσκευάσθη
 ἐν οἷς καθεστῆκα καὶ πρὸς τὸν ἱεροσόλυμα, τῆς
 κακῆς μαιεματῆς πρὸς τὴν γαζαίαν πόλιν
 τῆς οὐκ εἰκὸν ἐπισκοπῆς πρὸς τῆς, ἀπὸ τῆς
 πρὸς μαρκιανὸς ἐγνω, πρῶτα μὲν ἀπὸ τῆς
 παρ' αὐτῶν καὶ τὸν σπυροδὸν τὸν Θεοδοσίον
 κελύει. ἐκπέμπει τὸν ἱεροσόλυμα, πρὸς τὸν
 D ὀρθῶν τῶν γεγενημένων, ἀπελαθῆναι πα-
 ταστῆς ὑπὸ Θεοδοσίῃ χειρῶν ἐπι- θέντας ἐπι-
 λευσάμενον. καὶ γὰρ τὴν ἀφικνῆν ἱεροσόλυμα,
 πολλὰ καὶ ἀνιάρη γεγόνασιν ἐκείθεν ἐπι-
 προίοντων, ὅσα πρὸς τὸν οὐκ εἰκὸν ὑπεροπίας
 ἑβραϊκῆς καὶ θεομισθῆς δαίμονος. ἔτιως ἐπι-
 γράμματι ὁ ἀναλλαγὴν κακῆς τῆς
 σαλῆς τε καὶ παρερημένους αὐτῶν, ὡς τῆς
 πατέρων τῶν ἐκφωνήσεως, πάντως ἐπι-
 γῆς ἐν ταῦτα τὸ ἕτερον, πολλὸν τὸ δι-
 ἀλλάττον παρὰ τοῖς πολέμοις νομίζεσθαι,
 καὶ ἀντικεῖ τὰς ἐνοίας ἐκ διαμέτρων ὄν-
 ται, καὶ ἀλλήλων ἀνιάρη καθεστῆκα
 141

καὶ ὁ, τε γὰρ ἐν δύο φύσει τὸν χριστὸν ὁμο-
 λογῶν, ἐκ δύο ἀντικεινῶν λέγει, εἶπε ἐν θεότητι
 καὶ ἀνθρωπότητι σιωπολογῶν τὸν χριστὸν,
 ὁμολογῶν ἐκ θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος
 σιωπεθεῖσθαι λέγει. ὁ, τε ἐκ δύο λέγων, τὴν ἐν
 δύο πάλιν ὁμολογίαν ἐπάγει, εἶπε ἐκ θε-
 οτήτος καὶ ἀνθρωπότητος τὸν χριστὸν λέγων
 ἐκ θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι ὁμολογεῖ αὐτὸν
 καθεστάναι ἕτε τῆς σαρκὸς ἐς θεότητα μετα-
 βληθείσης, ἕτε αὐτῆς θεότητος ἐς σάρκα
 χωρηθείσης, ἕτε ὧν ἡ ἁρρήτιος ἕνωσις ὡς διὰ
 τῆς ἐκ δύο φωνῆς ἐπιλήθια νοεῖσθαι προσηφ-
 ῶν τὴν ἐν δύο, ἕτε διὰ τῆς ἐν δύο τὴν ἐκ δύο, B
 καὶ φάτερον τὸ ἕτερον μὴ ἀπολιμπανῆσθαι
 ὅπερ γε καὶ τὸ παλαιόν, ἕτε μόνον τὸ ὅλον ἐκ
 μερῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν μέρεσι τὸ ὅλον γνωρίζ-
 ται καὶ ὁμοῦ ἕτεως ἀλλήλων ἀπεχωριῶνται
 ταῦτα νομίζουσιν ἄνθρωποι, σιωπεθεῖσθαι τινὶ
 περὶ τῆς θεοῦ δόξης, ἢ καὶ τὸ ἕτερον βέβηται
 περιληψίμοι, ὡς πάσης ἰδέας θανάτου
 περιφρονεῖν, ἢ πρὸς τὴν ἕτερον ἵνα συγ-
 κατάθεσιν ὅθεν τὰ λελεγεμένα μοι γεγονό-
 σι καὶ ταῦτα μὴ ἔχον ἕτεως.

A à plerisque existimentur. Nam qui
 Christum in duabus naturis confitetur,
 illum ex duabus naturis esse aperte di-
 cit. Si quidem dum Christum in deitate
 & humanitate confitetur, ex deitate &
 humanitate eum constare concedit.
 Rursus, qui ex duabus naturis dicit, idē
 consequenter in duabus etiam confite-
 tur. Quippe dum ex deitate & huma-
 nitate Christum esse dicit, in deitate &
 humanitate eum consistere profiterur,
 nec carne in deitatem conversa, nec de-
 itate item in carnem mutata: quarum
 ineffabilis existit unitio. Adeo ut per
 vocē hanc, ex duabus, simul etiam com-
 modē intelligatur in duabus: & per vo-
 cem hanc, in duabus, intelligatur quo-
 que ex duabus, nec alterum distet ab
 altero. Quandoquidem juxta abun-
 dantem loquendi usum, non solum ex
 partibus, verum etiam in partibus to-
 tum cognoscitur. Nihilominus tamen
 hæc inter se adeo esse disjuncta ac sepa-
 rata homines arbitrantur, consuetudine
 quadam de Deo sentiendi, vel certe in-
 ductione animi præoccupati: ut quod-
 vis mortis genus subire malint, quam
 veritati consensum accommodare.
 Atque hinc orta sunt mala, quæ supra
 commemoravi. Verum hæc quidem
 ita se habuere.

Κεφ. 5.

Περὶ τῆς ἡμετέρας ἀνομβρίας, λιμῆ τε καὶ λοιμῆ ὅπως τε
 παραδόξως ἐν τισὶ χώραις αὐτομάτως ἢ γὰρ τῆς καρ-
 πῆς ἰσχυρῶς ἦεν.

CAP. VI.

De siccitate, & de fame ac peste. Et quomodo in
 quibusdam locis tellus sua sponte
 fructum ediderit.

Υποτέτοις ἢ τοῖς χρόνοις, καὶ ὁμβρίων
 ὑδάτων πᾶσις γέγονεν ἐν τῇ Φρυγίαις,
 γαλατίας τε αὐτῆς καὶ καππαδοκίαις, καὶ κι-
 λικίαις, ὡς ἐνδεία τῶν ἀναγκαίων καὶ ὀλε-
 θριώτερης προφῆς μεταλαμβάνειν τὰς ἀν-
 θρώπων ὅθεν καὶ λοιμὸς γέγονεν ἐνόσεν-
 τε τῇ μεταβολῇ τῆς διαίτης, καὶ οἰδαίνουσι D
 σφίσι ἕτε σώματα δι' ὑπερβολὴν τῆς φλε-
 μονῆς, τὰς ὄψεις ἀπέβαλον βηχὸς τε συλ-
 ηγμένης, τελῆσιν τὸν βίον ἀπελίμπανον.
 καὶ τὸ μὲν λοιμὸς τῶς βοήθειαν ἕτε δευεῖν
 οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἕτε λοιμὸς τοῖς ὑπολειφθεῖ-
 σιν ἢ πάντων σώματα δέδωκε πρὸς θάνατον,
 καὶ μὲν τὸ ἀγόνον ἕτε προφῆν ἐκ ἕτε ἀέρος
 ἐπέβησεν, ἵσα τοῖς ἰσραηλιταῖς μάννα
 προσηγοῦσθαι ἀνά ἢ τὸ ἐξῆς ἕτε αὐτῶ-
 ματως αὐτομάτως καρπὸς τελεσιτε-
 ληθῆναι. Ταῦτα καὶ τὴν παλαιστίνων χώραν

Isdem temporibus ingens siccitas
 fuit in utraque Phrygia, & in utraque
 Galatia, Cappadocia ac Cilicia. Ad-
 eo ut secuta exinde rerum necessaria-
 rum penuriâ, homines noxiis usi sint
 cibis. Unde pestis etiam exorta est.
 Ex victus enim mutatione in mor-
 bum delapsi, corporibus ob nimiam
 inflammationem tumescentibus oculo-
 los amittebant: simulque tussi vexati,
 tertio die moriebantur. Ac pes-
 tis quidem nullum tunc remedium
 potuit inveniri. Contra famem ve-
 ro, iis, qui residui erant, remedium
 præstitit DEI providentia omnium
 conservatrix. Quippe anno illo, qui
 sterilis fuerat, cibus e cælo depluit,
 quod manna vocant, non secus atque
 olim Israelitis. Insequente autem
 anno tellus sua sponte maturos fru-
 ctus protulit. Porro hæc calamitas
 Palæstinam quoque & alias regio-
 pp

nes prope innumerabiles depasta est, duobus his malis per universum terrarum orbem pervagantibus.

CAP. VII.

De eade Imperatoris Valentianiani, & quomodo capta sit Roma: & de Imperatoribus, qui post Valentianianum regnarunt.

Um hæc in Orientis partibus geruntur, Romæ Aetius crudeliter interfectus est. Valentianianus quoque Occidentalium partium Imperator, & cum eo Heraclius à quibusdam Aetii satellitibus occiduntur, infidiis à Maximo, qui postea imperium arripuit, adversus eos structis, eò quod Valentianianus conjugem Maximi per vim constuprasset. Porro hic Maximus Eudoxiam Valentianiani uxorem, invitam sibi nubere coegit. Quæ cum id factum, contumeliam loco & extremæ nequitie meritò esse duceret, jactâ, ut dicitur, aleâ quodvis periculum subire constituit, ut eadem viri sui, & contumeliam libertati suæ illatam ulcisceretur. Actris enim est scemina, & implacabilis iracundiæ, quoties pudicitia quam in violatam servare vult, per vim ipsi erepta fuerit, ac præcipuè ab illo, qui maritum ipsius interfecerit. Mittit ergo in Africam ad Gizericum: donisque illi quàm plurimis illico datis, & de reliquo bene sperare cum jubens, persuadet ut ex improvviso Romanum imperium invadat, cuncta se illi prodituram pollicita. Quibus ita perpetratis, capta est urbs Roma. At Gizericus, utpote Barbarus & ingenio inconstans atque mutabilis, nec illi quidem fidem servavit. Sed urbe incensa, & cunctis opibus direptis, in Africam reversus est, Eudoxiam unâ cum duabus filiabus secum abducens. Ex his majorem natu, Eudociam nomine, Hunerico filio suo conjugem dedit. Juniorem verò, Placidiam nomine, unâ cum matre Eudoxiâ, aliquanto post cum regio cultu ac satellitio Byzantium misit, ut Marcianum Imperatorem placaret. Indignabatur enim Marcianus, tum quod urbs Roma incendio consumpta esset, tum quod Augustæ tanta contumelia affectæ fuissent. Cæterum Placidia iussu Marciani nupsit Olybrio, qui inter Senatores Romanos nobilissimus habebatur, & capta urbe Roma Constantinopolim se receperat. Post Maximum Avitus Romæ

ἐνεμήθη, ἄλλας τε πολλὰς καὶ ἀναριθμήτως γυναικῶν παθῶν ἀφωσέντων.

Κεφ. ζ.

Πεὶ τῆς ἀναρίθμητος βαλυντιανῆ καὶ ἀλώσεως ῥώμης, καὶ περὶ ἐπιφανῶν βασιλευσάντων αὐτῆς.

Τούτων ἐν τοῖς ἐξώοις ἀσπίοντων, ἀναριθμήτως ῥώμην ἀσπίοντα δειλάως ἀνθρώπων μετισταλα βαλυντιανὸς τῶν ἰσπερῶν μερῶν βασιλεὺς, σὺν αὐτῶν ἠρόκλει, πρὸς τινῶν ἀετίε δ' οὐροφῶν, ἐπελῆς κατ' ἐπιθέσεως καὶ αὐτῶν ἀσπίοντα μαξίμου καὶ τῶν ἀρχῶν ἀφωσέντων, διότι τῶν μαξίμου γαμῆλην βαλυντιανὸς ὑπέσπερος βίας αὐτῆ συμφθαρεῖς. ὅστις ὁ μαξίμου τὴν διδοξίαν τὴν βαλυντιανῆ γαμῆλην συμπίσθη ἀνάγκη σοικίξει. ἡ δὲ γένησιν καὶ πᾶσαν ἀτοπίαν ἐκότως τὸ πρῶτον λογισάμενη, καὶ πάντα κύρον, τὸ δὲ λεγόμενον, ῥίπτον ἀρετισαμῆρη, ὑπερῶν ἐς τὸν γαμῆλην ἐπεπόνθη, καὶ ἐς τὴν ἐλυθερίαν ἐξυβρίσθη. διὸ γυνὴ καὶ ἀδυσώπητος λύπης, σωφροσύνης ἀνιεχομένη, ἐξ αὐτῆ ἀφαιρέθει, καὶ μάστιγα παρ' ἐτὸν ἀνδρα ἐτυχεν δοσιέσασα. καὶ τὴν λιβύν ἐκπέμπει, καὶ δῶρα πλεῖστα ἀφωσέντων δῶσα, τὸ, τε ἐνελεπὴ καὶ τῶν ἐξῆς ὑποχομένη, πείθη γίγερηχον ἐπανέθει ἀδοκῆτως τῆ ῥωμαίων ἐπικρατεῖα, πάντα ἐπιδόσει ὑποχομένη. ἔδη γελοῖος, ἡ ῥωμαίων ἀλίσκεια, ὃ ἡ γίγερηχον οἶα βάρβαρος καὶ τὸν τρέπον ἀσαθῆς τε καὶ παλίμυθος, ἐδὲ ταύτη τὸ πῶσον ἐφύλαξεν. ἀλλὰ τὴν πᾶσαν πυρπολήσας, πάντα τε ληίσασα, λαβῶν τὴν διδοξίαν σὺν καὶ ταῖς δύο θυγατέρας, ἐς τὴν πῶσον ἐλασιν ποιεῖται καὶ τὴν λιβύν ἀπίον, ὡχέω καὶ τὴν μὲν πρὸς ἐπίσταν τῶν διδοξίας θυγατέρας διδοξίαν, ὡχέω συνάπτη τῶ οἰκίω παιδί, πλακιδίαν ἢ τὴν ἐπιπέραν, ἀμὰ διδοξία τῆ μητρὶ σὺν θεραπείαις ὑπερον βασιλικαῖς ἐς βυζάντιον ἐκπέμπει, μαρκιανὸν ἡμερέμην. ἐπὶ γένησιν ἐς ὄργην, τὸ, τε τὴν ῥώμην ἐμπεπρήσας, τὸ, τε τὰς βασιλίδας ἐτῶ ἀφωσέντων ἢ μὲν ἐπιπλακιδία γάμοις ὁμιλεῖ καὶ δόσασα μαρκιανῆ ὀλυθεία ταύτην ἐβουμισαμένη. ὅς ἐπισημῶν τῆ γεροσίας ἐτύχανεν ὡν, ἐπὶ τῆ ῥώμης ἀλώσεως ἀνά τὴν κωνσταντινὴν πόλιν ἀφωσέντων. μὲν ἢ ἀν μαξίμου, βασιλεύει ῥωμαίων ἀ-

Εἰς τὴν μῆνα οὐκ ἔτι τὸν βίον λιμῶ με-
ταλάξαντο· μαίεσθαι δὲ τὸν
Βασιλείαν καί· ἔτι μάλιστα πρὸς ῥωμαί-
ους τῶν ῥωμαίων στρατηγὸν δολοφονηθέντα, κα-
τέχευε τὴν δόξαν σέβης· ἔτι τριῶν.

Imperavit menses octo. Qui cum pe-
ste vitam finisset, Majorianus biennio
imperium obtinuit. Hic cum à Reci-
mere Magistro militum per fraudem
interfectus esset, Severus imperium
occupavit annis tribus.

Κεφ. η΄.

Περὶ τῆς βασιλείας καὶ τῆς βασιλείας λέγουσιν· καὶ οἱ
ἱεροὶ ἀλεξανδρίων εἰρησιώται τὸν προδόντα περιφρο-
σεῖ, τιμωροῦσιν τὸν ἀλλόθεν τὴν ἀρχιερωσύνην
παραδίδουσι.

Εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ῥωμαίων σέβης,
Μαρκιανὸς τὴν βασιλείαν ἐναλλάξῃ, Β
πρὸς τὴν κρείττονα μεταχωρήσας λέξιν, ἐπὶ ἄ-
λλοι μόνους ἔτεσι τὴν βασιλείαν διακυβερνή-
σας, μνημεῖον ὄντως βασιλικὸν καταλει-
πὸν παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅπως οἱ τῆς ἀλεξαν-
δρείου πυθόμωροι, τὴν κτλ. προεβίβη μὲν μείζονος
ἐπιμελῆ, πλείους θερμότητος ἀνεβέβη μῆνιν·
ἀλλὰ πῶς γὰρ τι χεῖμα πρὸς ἀρχὴν ὁ δῆμος,
κατὰ τὰς τυχούσας ἀφορμὰς ὑπεκκίναμα τῶν
ἱεροῦτων ἔχον ἡκιστα ἢ πάντων ὁ τῆς ἀλε-
ξανδρείας, πλήθους πολλῶν κομῶν, καὶ μάλιστα
ἀφανεῖτε ὡς συγκλύδω, καὶ ὑπερβολῶν ἱερά-
στας ὁρμὰς γαυρέμωρος· ὅθεν ἀμείλιφα
σὺν ἄλλοι τῶν βασιλευμένων τὸ πρὸς συχὸν κατὰ ῥή-
ξαντι, πρὸς δημοτικὴν εἰσὶν τὴν πόλιν ἐκβα-
χυσεν, ἀγῶν τε καὶ φέρειν ὅπῃ καὶ κατ' ἐβέ-
λεται τὰ πολλὰ ἢ καὶ παιγνίματα κατε-
σάναι, κατὰ ὡς ἠρόδοτος· ὡς ἀμείλιφα
ἰσορεῖ, καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ δῆμος ἔκειντο· ἔ-
μνη τὰ γε ἀλλὰ οἱς ἀντίς καὶ κατεφρόνησεν·
ἐπιηγήσαντες δ' ἐν καιροῖς τῆς ἀλεξανδρείας,
καὶ ὁ διονύσιος τῶν στρατιωτικῶν ταγματῶν
ἠγέμενος, ἀμφὶ τὴν αἰὶν διέτεκεν αἰγυπτιῶν,
ὑποβίβουται τιμωροῦσιν τὸν Ἰππικὴν αἰγυπτιῶν·
τὸν δὲ δόχονερωσιώτης ἀνακίνα βασιμὸν, πρῶ-
τον μὲν τὸν μοναδικὸν ἐπιηδύσαντα βίον, ὑ-
σερῶν ἢ τοῖς πρὸς ἐπιήροις ἐναεβημένητα τῆ
ἀλεξανδρείου καὶ πρὸς τὴν μεγάλην ἀγα-
γόντες ἐκκλησίαν, ἢ καὶ σαρεῖ πρὸς ἀγορεύ-
εται, ἐπίσκοπον σφίσι πρὸς χειρὸς οἰαί, ἔτι
πρὸς εἰς ἀειδίον τε, καὶ τὰ τῆς ἱερατείας
ἀλλογενῶντο· παρήσαν δὲ τῆ χειρὸς οἰαί
ἀσέβητο· ὅ τῶ πηλυσίς πρὸς εἰς, ὡς
τε ὁ δὲ ἱβηρίας μαίεμα ἔσπο-
ληχίς, ὡς τὰ ἀεὶ τῶν ἰσορῶνται τῶ
τὸν βίον συγχεῖ φαντι ὡς τῶν ὅς φησι τὸν

CAP. VIII.

De obitu Marciani, & de Imperio Leonis·
Quomodo Hæretici Alexandria Proterium
quidem occiderunt: Timotheum autem
Aelurum Archiepiscopum elegerunt.

Porro dum Severus Romæ Impe-
rium administraret, Marcianus
ex terrestri regno ad meliorem for-
tem translatus est, cum septem dun-
taxat annis imperasset, monumentum
autem prorsus regium cunctis mortali-
bus reliquisset. Morte ejus audita, cives
Alexandrini iram adversus Proterium
conceptam acrius ac violentius re-
novarunt. Plebs quidem omnis suo-
pte ingenio prona est ad iracundiam,
& ex levissimis causis anam tumultu-
andi arripit. Sed præ reliquis omni-
bus, hujusmodi est populus Alexan-
drinus, quippe qui maxima multi-
tudine abundat, eaque obscura &
promiscua hominum convenarum,
& præcipiti quadam audacia atque
impetu effertur. Itaque ajunt licere
illie cuivis, si voluerit, levissima oc-
casionē arrepta, populum ad pu-
blicam seditionem concitare, &
quod voluerit & contra quem voluerit
ducere. Sed & joci ac ludicris ut
plurimum delectantur, quemadmo-
dum de Amasi scribit Herodorus. Et
populus quidem Alexandrinus istius-
modi est. In aliis autem rebus haud-
quaquam spernendus. Igitur Ale-
xandrini, captato tempore quo Dio-
nysius Dux rei militaris, in superiore
Ægypto morabatur, Timotheum
quendam cognomento Aelurum, A-
lexandrinæ urbis Episcopum eligunt,
qui prius quidem monasticam vitam
excoluerat, postea vero in numerum
Presbyterorum Alexandrinæ Eccle-
siae fuerat adscriptus. Hunc ergo ad
majorem Ecclesiam, quæ Cæsaris di-
citur, cum duxissent, Episcopum si-
bi constituunt; Proterio adhuc lu-
perstite, & Episcopale munus obeun-
te. Interfuerunt autem ordinationi,
Eusebius Episcopus Pelusii, & Petrus
ex Hiberia oriundus, Episcopus Ma-
jumæ, quemadmodum commemorat is,
qui vitam Petri literis mandavit. Qui
Pp 2

quidem scribit, Proterium non à plebe Alexandrina, sed à milite quopiam interfectum fuisse. Porro cum Dionysius celerrime advenisset Alexandriam, urgente scilicet atrocitate rerum, quæ illic perpetrabantur: quidam ex Alexandrinis incitati à Timotheo, sicut scriptum est in litteris ad Leonem Augustum, Proterium interficiunt, gladio in ejus viscera adacto, cum is ad sacrum baptisterium confugisset. Eumque fune circumligatum ac suspensum, in loco, qui Tetrapylum dicitur, cunctis ostentant, irridentes ac vociferantes Proterium esse eum, qui occisus fuisset. Posthæc cadaver ejus per universam urbem raptatum incenderunt, viscera quoque ejus ferarum more degustare non veriti: sicut continet Libellus precum, quem Episcopi Egypti, & universus Clerus urbis Alexandrinæ miserunt ad Leonem, qui mortuo Marciano, ut jam dixi, Romanum imperium administrabat. Libellus autem sic habet. Pio & Christi amantissimo, & à Deo designato, Victori ac Triumphatori & Augusto Leoni, preces oblatae ab universis Episcopis Egyptiæ Diocesis vestrae, & à Clericis maxima & sanctissima Ecclesiæ Alexandrinorum vestrorum. Cum caelesti gratia tanquam eximium quoddam munus orbi terrarum concessus fueris, jure merito quotidie post Deum Reipublicæ providere non cessas, omnium Imperatorum sanctissime Auguste. Et post alia. Dumque tranquilla pax Orthodoxæ plebis, tum apud nos, tum in urbe Alexandria esset, rursus turbæ excitatae sunt, cum Timotheus statim post sanctum Chalcedonense Concilium, quo tempore duntaxat presbyter erat, ab Ecclesiæ Catholicæ communione & pace separasset se ac præcidisset, unâ cum quatuor aut quinque quondam Episcopis & paucis Monachis, qui pestifero Apollinaris & Eutychis errore perinde ac ipse impliciti tenebatur. Quam ob causam tunc canonicè depositi à beatæ memoriæ Proterio & ab universo Concilio Episcoporum Egypti, imperialem quoque meritò vindictam ex filio experti sunt. Et paulò post. Cumque tempus captasset obitus divæ recordationis Marciani Augusti, impiis vocibus ac maledictis nomen illius impudenter incessens, tanquam nullis legibus subjectus: Sanctum præterea & universale Chalcedonense Concilium perfricta fronte anathema

Α παθέρειον μη τὸν δῆμον, ἀλλὰ τῶν ἐπι
 ωίων διαχρείσασθ. καλεῖται φῶτος ὁ δὲ
 τὴν πόλιν μὲν πλείους ἄρχας, τῶν γυρομένων
 ὁρημάτων σωθῆναι αὐτὸν, σπεύδοντες ἐπι
 διαναστῶσαν τὴν ἀσέως πυρρὴν σβέσαι μὲν αὐτὸν
 ἀλεξανδρέων παροῦντος τιμοθέου, αἰετὸν
 φητὸν λέοντι, ἐπελθόντα τὸν περὶ εἰριὸν διαχρ
 ζον), ξίφους κτ' τῶν ἀπλάγχμων ἀδελφῶν, ὡς
 τὸ πανάγιον βαπτιστήριον καὶ ἀπεφενυγῶτα
 κ' καλωδίω παθέρειοι, ἀνά το καλεῖται
 τετραπύλοισι πᾶσιν ἐπέδ' εἰκνυον, ἀπὸ τῶν
 ζοῦντες τε κ' κραυγάζουσι, παθέρειον εἶναι το
 Β ἀννημένον κ' μὲν ταῦτα τὸ σῶμα διὰ πᾶσι
 τ' πόλεως παθέρειοι, πρὸς παρὰ εἰδ' ὅσων
 ἀδελφῶν ἀπλάγχμων αὐτῶν ἴσα θεοῖσι δὲ πᾶσι
 σαδὲς ναρκήσαντες, ὡς πρὸς ταῦτα πάντα ἡ δὲ
 σις παθέρειοι τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀνά τῆ ἀρχ
 πον, καὶ τὸ σύμπανι ὁ κλήρος τῆς ἀλεξαν
 δρεα, πρὸς λέοντα τὸν μετὰ μαρκιανόν, αἰετὸν
 ρηλαί, τὴν ἐπικρασίαν τῶν ῥωμαίων παθέρειοι
 γενημένη, ἥπερ γέγραπ' ἰνόμασι τέτοις, π
 δύσεβ' κ' φιλοχρείω κ' παθέρειο ἀναδειχθῆναι
 νικητὴν ἡρωπαίχων ὡς αὐτῶν λέοντι, δέησις πα
 ρα τῶν ἐπισκόπων πάντων τῆς ὑμετέρας αἰ
 C πλιάκῃς διοικήσεως, κ' κληρικῶν τῶν κτ' ἴν μ
 γίστην ὑμετέραν ἀλεξανδρέων ἀγιωτάτην ἐκ
 κλησίαν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος δῶρον τῶν
 παθέρειοι, εἰκότως ἐλήγει ὁ σημεῖον ὁ
 νε μὲν τὸν θεὸν προμνησθῆναι ὁ εὐαγγελί
 πάντων ἀνιοκεῖσθων ἀνυγασε κ' μεθ' ἑτέρων
 ἀσασιάσας ἰε εἰρηνησίων θεοδόξων λαῶν πα
 ἡμῖν τε κ' κτ' τὴν τῶν ἀλεξανδρέων ὑπαρχ
 σις, πάλιν προμνησθῆναι ὁσων ἐπι
 καθολικῆς ἐκκλησίας κ' πίστεως, κ' διοικήσεως
 εὐθύς μὲν τὴν ἐν καλχηδόνι ἀγιαν συνόδου, τῆ
 Ἰνικαῦτα δ' ἔθεν προσηύερα τυχεῖαν ὁσων, αἰμα
 D τέταρτην ἢ πένη μόνους ποιεῖ ἐπισκόπους, κ' ὁ
 λίγοις μονάζουσι, σὺν ἀπὸ τῶν ἀγέλικῃ δὲ
 λναρίε ἐτῶν καὶ ἐκείνοι νοσησίων κακοδο
 ξίαν δι' ἡν καθαιρεθῆντες ὅτε κανονικῶς ἐσθ
 τῆς θείας μνήμης προμνησθῆναι κ' πάσης ἀγιαν
 ακῆς συνόδου, βασιλικῆς εἰκότως σὺν ὁσων
 κινήσεως ἐπειράθησαν ὡς μεθ' ἑτέρων ἐπι
 σις ἰε τὴν ἐν ἑσθῆν πρὸς θεὸν ἐκδημίαν ὁ τῆ
 εὐαγγελί λήξεως μαρκιανὸν τὸ γυρομένη βασι
 λέως, βλασφῆμοις τε φωναῖς, ὡς ἀνόνομοι
 αἰαιδῶς καὶ αὐτὸν θρασυώμενοι, κ' τῶν ἀ
 γίαν κ' οἰκουμενικὴν τὴν ἐν καλχηδόνι συνόδου

ἀναθεματίζων ἀπερυσθειασμένως, πλήθος δὲ
 μὴ ὠνησάντων τε καὶ ἀέκτων Ἐπιστολέων, ἔ-
 ξουσίας καὶ τῶν θείων κανόνων καὶ τῆς
 ἐκκλησιαστικῆς κατὰ συνέσεως καὶ τῆς κοινῆς πολι-
 τείας καὶ τῶν νόμων, ἐπεσέφρησεν ἐαυτὸν τῆ ἀ-
 γία τῆς θεοῦ ἐκκλησίας, ἐχέσθη ποιμένα ἱεὺς δι-
 δασκαλον, ἰὸν ἀγνώστον ἡμῶν τὸν τινικαῦτα
 πατέρα καὶ ἀρχιεπίσκοπον παρθένου, τὰς ἱε-
 ρεῖας συνάξεις Ἐπιπέδω, ἔλθας ἀναπέμ-
 ποῖσα τὰ πάθων ἡμῶν σωτήρι χρεῖσθ' ὑπὲρ τῆς
 δισσεβέστων βασιλείας, καὶ ἔφιλοχρεῖσθ' ὑ-
 μῶν παλάτιν, καὶ μετόλιγα, καὶ μόνης διαγρο-
 μῆνης ἡμέρας, ἐν τῷ Ἐπισκοπῶ καὶ τὸ ἔθος δι-
 ἀγνοῖος τῆς θεοφιλεσάτης παρθένου, λαβὼν
 μεθ' ἑαυτῆς ὁ τιμωθεὺς ἱεὺς καθαιρεθείας ἐν δι-
 κῆρας δύο ἐπισκόπων, καὶ κληρικῶν ὁμοίως τῶν ἐ-
 ξουσιαν, ὡς ἔφημεν, οἰκίαν κατὰ κληρίδας, ὡς δὴ
 χειροτονίαν παρὰ τῶν δύο δεξάμενος, μηδενὸς
 τὸ σύνολον τῶν καὶ τῶν αἰγυπτιακῶν διοίκησιν
 ἔθετο δὲ ὡς ἐπισκόπων παρὸν καὶ τὸ εἰ-
 δὸς ἐπὶ ταῖς τοιαύταις τῆς ἀλεξανδρέων ἐ-
 πισκόπων χειροτονίας, ἐπὶ λαμβάνει μὲν ἐν ὁ-
 μίσει, τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καθέδρας, μοιχείαν
 παρὰ δὴ λωσ τολμήσας καὶ τῆς ἐχέσθης ἐκκλη-
 σίας τὸν ἐαυτῆς νυμφίον, καὶ σκερῶν ἐν αὐ-
 τῇ τὰ θεῖα, καὶ κανονικῶς τὸν οἰκίον διέποιον
 Ἰρῶνον, ἔμεθ' ἔτερον, ἔδεν ἔτερον ἦν ποιῶ τὸν
 μακάριον ἐκείνον, ἢ τὸ πόνον δὲ ναυτῆ ἰεργῆ καὶ τὸ
 γυγχαμμένον, καὶ τὸ σέπλον κατὰ λαβῶν βα-
 πτισήριον, φάσιν ὅτι τῶν ἐπ' αὐτῶν τευχόντων
 παρὰ φόνον τῶν ἐφοδον, ἐν ᾧ μάλιστα τόπῳ
 καὶ βαρβαρείς καὶ πᾶσιν ἀγρίοις ἀνθρώποις ἐγί-
 νησθεός, τοῖς καὶ μὴ εἰδὸσι τὸ σέβας τῆς τόπῳ, καὶ
 τῶν ἐκείθεν βρυχσαν χάλειν, ὁμῶς οἱ τὸν ἐξ
 ἀρχῆς τιμωθεὺς σκοπὸν εἰς ἔργον προαγαγεῖν
 παρὰ ἀζουίτες, οἱ μὴ ἦ ἐν τοῖς ἀχράντοις ἐκείνοις
 ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἀνεχόμενοι σώζεσθαι, ἔτε τὸ σέβας
 αἰδέσθαι ἐπὶ τῆς ἔτε τὸν καιρὸν ἦν γὰρ ἔσω-
 ημεῖς πάχα πανήγυρις, ἔτε τῶν ἱερῶν ὡν
 αὐτῶν φρεῖσθαι μεσιδύσαν θεῶν καὶ ἀν-
 θεῶν, ἀποκλένσιν τὸν ἀνεύθυνον, σφάττε-
 σιν αὐτὸν ἀπηνῶς μετὰ ἄλλων ἐξ, καὶ παρὰ γα-
 γόντες τέτε τὸ λείψανον πανίλαχθ' ἀκατα-
 τρωμένον, ὁμῶς τε παρὰ ἑαυτῶν κατὰ πάν-
 τα σχεδὸν τόπον τῆς πόλεως, καὶ κατὰ
 τὸν πᾶσαν ἡμέρας χρεῖσθαι, ἠκίζοντο ἀνη-
 λῶς τὸ τῶν πληγῶν ὅσα αἰδ' ἀνόμενον σώ-
 μα διατμόν τε καταμέλθ' καὶ εἰς τῶν

tizans, multitudinem hominum vena-
 lium ac seditiosorum post se trahens,
 quos contra divinas regulas & Ecclesi-
 asticam disciplinam, contra leges &
 Rempublicam armaverat, in sanctam
 Dei Ecclesiam irrupit, quæ pastorem
 & doctorem tunc temporis habebat
 sanctissimum nostrum Patrem & Ar-
 chiepiscopum Proterium, qui tum so-
 lennes collectas celebrabat, & Serva-
 tori omnium nostrum Christo preces
 ac vota faciebat pro religioso Imperio
 vestro & pro Christi amantissimo Pala-
 tio. Et post pauca. Deinde unico
 die elapso, cum Proterius Deo charis-
 simus juxta morem in Episcopali do-
 mo moraretur, Timotheus assumptis
 secum duobus Episcopis, qui legitime
 fuerant destituti, & Clericis, qui simi-
 liter, ut jam diximus, exilio damnati
 fuerant: perinde ac si ordinari posset à
 duobus Episcopis: nemine omnino ex
 Orthodoxis Episcopis Ægyptiæ Di-
 cecelis præfente, quemadmodum in
 hujusmodi ordinationibus Episcopi A-
 lexandrini fieri solet, Archiepiscopa-
 lem sedem sicut ipse quidem putavit,
 occupat: adulterium palam inferre au-
 sus Ecclesiæ, suum ipsius sponsum ha-
 bentis, qui sacra in ipsa faciebat, & qui
 sedem suam juxta canonum præcepta
 administrabat. Et aliquanto post.
 Nihil aliud facere potuit B. Proterius,
 quàm sicut scriptum est, dare locum
 iræ, & ad venerandum baptisterium
 confugere, ut eorum qui ad eadem fa-
 ciendam irruerant, impetum declina-
 ret: quo maxime in loco, ipsis etiam
 barbaris, & universis feris hominibus,
 qui sanctitatem ejus loci & promanan-
 tem inde gratiam ignorant, terror qui-
 dam oboriri solet. Nihilominus ta-
 men hi, qui Concilium, quod Timo-
 theus ab initio habuerat, ad effe-
 ctum perducere studebant, qui ne in
 immaculatis quidem illis septis Prote-
 rium servari sustinebant; nec loci san-
 ctitatem reveriti, nec tempus ipsum: e-
 rat enim tum dies festus Paschæ salu-
 taris: nec sacerdotii dignitatem reformi-
 dantes, quæ inter Deum atque ho-
 mines sequestra est, infontem occi-
 dunt, cumque eo lex alios crudeliter
 mactant. Et cadaver illius undequa-
 que vulneratum circumducentes, per
 cuncta fere civitatis loca raptant atro-
 citer, miserandum in modum ei insul-
 tantes, & corpus sensus omnis expers
 absque ulla misericordia verberan-
 tes, ac membratim sectantes. Ac ne

quidem veriti sunt, ferarum more vi-
 scera illius degustare, quem paulo ante
 inter Deum atque homines interpre-
 tem ac sequestrum habere videbantur.
 Postremo quod reliquum erat corporis
 cum in rogam conjecissent, cinerem in
 ventos sparserunt, quasvis bestias cru-
 delitate longe superantes. Quorum o-
 mnium malorum auctor atque archite-
 ctus fuit Timotheus. Porro Zacharias
 hæc in historia sua narrans, horum ple-
 raque ita, ut dixi, gesta esse, fateatur, sed
 Proterii culpâ, qui gravissimos tumul-
 tus in urbe Alexandria excitaverat.
 Nec à Populo, verum à quibusdam mi-
 litaribus ea perpetrata esse contendit,
 nihil auctoritate Epistolæ quam Timo-
 theus ad Leonem Imperatorem scrip-
 sit. Cæterum ad hæc vindicanda Leo
 Imperator Stilam misit.

ἐπιτοὺς ἀπογένηαι καὶ τὰς θῆρας φειδόμενοι
 ἐκείνη, ὀνέχων μεσίτην θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἐ-
 ἀγγεῖο ἐνομιάζησαν. πνεῖτε παρὰ τοὺς
 τὸ ὑπολειφθὲν αὐτῶ σῶμα, τὴν ἐπιτέτακται
 τοῖς ἀνέμοις παρέπεμπον, θηρίων πᾶσαν ἰ-
 περεγκονίσαντες ἀγριότητι. ὡν ἀπάντων ἀ-
 ἠὲ καὶ τῶν κακῶν ἄφρονας οἰκοδόμος καθεστῆ-
 κει τιμόθεος. τὸ ὕψι τοῦ Ζαχαρίας τὰ πρὸς
 τῶν ἀπογένηαι δοκεῖ, περὶ ἀρχαῖα μὲν τῶν
 τῶν πλείων, ἐξ αἰτίας δὲ πρὸς ἐρεῖα, μεγίστος
 ταραχὰς τῆ ἀλεξανδριέμποισαν. οὐκ
 ἐπιτέ δὴ μὲν ταῦτα τέλοισι μὲν, ἀλλ' ἐκ τῶν
 στρατιωτικῶν, ἐξ ἐπιστολῆς τιμοθέου πρὸς ἡμᾶς
 περὶ λέοντα γενημένης. τῶν μὲν ἐν ἐπι-
 τῆσιν δίκην εἰλας περὶ τὴν βασιλείας λέοντος
 ἐπιτέμπεται.

CAP. IX.

De Circularibus litteris Leonis Augusti.

Scripsit etiam circulares litteras ad
 omnes orbis Romani Episcopos, &
 ad eos, qui in vita monastica excelle-
 bant, interrogans eorum de Chalce-
 donensi Synodo, tum de ordinatione
 Timothei cognomento Æluri. Simul
 etiam misit ad eos exemplaria libello-
 rum precum, qui ipsi oblati fuerant tam
 ex parte Proterii, quam ex parte Timo-
 thei Æluri. Porro Circulares Leonis
 litteræ sic habent. Exemplar Epistolæ
 sacræ piissimi Imperatoris Leonis, mis-
 sæ ad Anatolium Constantinopolis E-
 piscopum, & ad Metropolitanos, & re-
 liquos totius orbis Episcopos.

Imperator Caesar Leo Pius, Victor,
 Triumphator, Maximus, semper Au-
 gustus, Anatolio Episcopo. Erat hoc
 quidem in votis pietati meæ, ut omnes
 Orthodoxæ & sanctissima Ecclesiæ,
 cunctæ item urbes Imperii Romani,
 maxima quiete fruerentur, nec quid-
 quam accideret, quod earum statum
 tranquillitatemque turbaret. Quæ
 verò nuper Alexandria contigerint,
 ea sanctitati tuæ nota jam esse equidem
 non dubito. Sed tamen ut rem om-
 nem accuratius possis cognoscere,
 quæ causæ tanti tumultus, tantæque
 perturbationis extiterit, exemplaria
 libellorum precum, quos religio-
 sissimi Episcopi & Clerici ex supra di-
 cta urbe Alexandria, & ex Ægyptiaca
 Diœcesi ad urbem Regiam Constan-
 tinopolim venientes, adverteus Timo-

Κεφ. 9.

Πρὸς τὸν ἐγκύκλιον λέοντα βασιλέως.

Ἐγκύκλιος ἡ χρηταί γε μασιν ὄλεον
 τῶν ἀνα τῶν ἑσμαικῶν πολυλίαν ἐπι-
 σκόπων πυθανόμνος, καὶ τῶν ἐν τῶ μονα-
 κῶ διαπερτόνων βίῳ, ἀεὶ τῆς ἐν καλῆς ἰ-
 συνόδου, καὶ τῆ τιμοθέου τὸ ἐπικλην αἰδέου γε-
 ρουσίας, διαπεμφάμενος καὶ τὰ ἰσα τῶν
 ἐπιδομένων ἀπὸ δέσεων ἐκ τῆς μόρας
 πρὸς ἐρεῖα, ἐκ τῆ τιμοθέου ἑσμαικῶν. συγκα-
 τὰ ἐγκύκλια τῶν τοῖς ῥήμασιν ἰσον θεῶν
 γραμμάτων τῶν δις ἐβέβηται βασιλείας λέ-
 ονος, πεμφθέντος ἀνατολίῳ ἐπισκοπῶν κων-
 σταντινουπόλεως, καὶ τοῖς καὶ τὴν οἰκουμενὴν ἀπασαν
 μητροπολίταις, καὶ λοιποῖς ἐπισκόποις.

Ἀποκρεῖται καὶ σαλεύων, δις ἐβέβηται, νικη-
 τῆς, περὶ αἰδέου, μέγιστος, αἰσέβητος ἀνγε-
 στος, ἀνατολίῳ ἐπισκόπῳ. δι' ὁμοῦ μὲν τῆ
 ἐμῆ δις ἐβέβηται, ἀπασας τὰς ὀρθόδοξας ἀγι-
 τῆτας ἐκκλησίας, ἐτι γέ μὲν καὶ τὰς ἰσον τῶν
 ῥωμαίων πολυλίαν πόλεις, μέγιστος ἡσυχίας
 ἀπολαύειν, μὴ δὲ ἐ συμβαίνει τὴν αὐτῶν κα-
 τὰ ἰσασαν καὶ γαλήνην διαλαρόσπον δια τῆ
 ἀλεξανδριέων ἐναγγεῖο συνέβη, εἰδέναι μὲν
 ἤδη περὶ ἐσμεθα τὴν σὴν ὀσιότητα. ἵνα δὲ τε-
 λεώτερον ἀεὶ πάντων διδαχθῆς, ποῖα αὐτῶ
 τῶν ἑσμεται φορῶν καὶ τῆ συγχύσεως γενομένη
 ἰσα τῶν δέσεων ἀς οἱ δις ἐβέβηται ἐπισκόπων
 καὶ κληρικῶν διὰ τῆς πρὸς ἐχθρείας πόλεως καὶ
 τῆ αἰγυπτιακῆς διοικήσεως εἰς τὴν βασιλείαν
 κωνσταντινουπόλεως παραγρόμενοι καὶ τιμοθέου

filentiarium, Regalium bajulum preceptorum. Cui rescripsit Timotheus, Chalcedonensem Synodum & Leonis Epistolam reprehendens. Harum Epistolarum exemplaria exstant in collectione Epistolarum, quæ vocantur Encyclicæ. A me autem consultò prætermissa sunt, ne hoc opus multitudine Epistolarum oneraretur. Aliarum quoque civitatum Episcopi decretis Chalcedonensis synodi firmiter adheserunt, & ordinationem Timothei uno consensu omnes condemnarunt. Solus Amphilochius Episcopus Sidæ, in Epistola quam scripsit ad Imperatorem, Timothei quidem ordinationem graviter reprehendit: Chalcedonensem autem synodum non admisit. Scripsit de istis rebus Zacharias Rhetor, qui Epistolam quoque Amphilochii historię suæ intexit. Sed & sanctæ memoriæ Symeones duas Epistolas de hoc argumento scripsit: alteram ad Leonem Imperatorem, alteram ad Basilium Episcopum urbis Antiochiæ. Ex quibus eam, quæ ad Basilium scripta est, utpote brevior, hic apponam. Sicut enim habet. Domino meo Religiosissimo & sanctissimo, Dei amantissimo Basilio Archiepiscopo, peccator & humilis Symeones in Domino salutem. Nunc merito dicere possumus Domine: Benedictus Deus, qui non amovit precationem nostram, nec misericordiam suam avertit à nobis peccatoribus. Acceptis enim litteris Amplitudinis vestræ, admiratus sum zelum ac pietatem DEO Charissimi Imperatoris nostri, quam erga sanctos patres & erga illorum firmissimam fidem, cum antea semper, tum nunc quoque ostendit. Atque hoc donum non ex nobis, sicut S. Apostolus dicit, sed ex Deo, qui hoc illi studium per vestras preces largitus est. Et paulo post. Quapropter ego quoque humilis & exiguus, ab ortu monachorum, animi mei sententiam imperiali ejus majestati significavi, de fide lexcentorum triginta sanctorum patrum, qui Chalcedone congregati sunt, persistens & fundatus in ea fide, quæ à Sancto Spiritu revelata est. Etenim si Servator noster, ubi duo tresve in nomine ipsius congregati sunt, adest in medio illorum, quomodo fieri posset inter tot ac tantos sanctos Patres, ut Spiritus S. proripsum cum illis non esset. Et aliquanto post. Quamobrem fortis esto, & viriliter age, quemadmodum Jesus Nave servus Domini, pro populo

A δες σιλεντιαριε τοις βασιλικοις κελευσιν
 διακονησαμην· ωρθος ον και ανιεργαστα
 μοθε, μεμφορμος εν καλχηδονι συν
 δον, κ. τω λεοντι επισολην. ων τα ανιεργασ
 τα (ε) εν τοις καλεμνοις εγκυκλιοις. εμ
 παρει, ινα μη πληθος επαγαγω τω παρ
 πονω. κ. οι τω άλλων η πολειων επισκοποι, τα
 εν καλχηδονι τυπαθεισαν ενεμεναν, κ. τω
 μοθε χειροτονιαν απασαις καλεμενω
 φοις. αμφιλογιος η μονος ο σιδης, επισολ
 γεγραφε προς τον βασιλεα, καταβοωσαμην
 υμοθε χειροτονιας, εκ δυο δε χοιδων η των
 B καλχηδονι συνδον. απε και ταυτα (αχαρη
 τω ρητορι πεπονη), τω κ. την επισολην αυτην
 αμφιλοχιη ενταχστι εν τω αυτη συγγρα
 ματι. γραφη η κ. συμεωνος ο της οσιας εν
 ωει τε των επισολας δυο, προς τον λεοντα τον
 τεκρατορα, προς τον βασιλιδον επισκοπον ελλατα
 ανιοχα. ων τω προς βασιλειον βραχυτοι
 σαν, ενιθημη τη δε με τη συγγραφη, ω ο επι
 εχεσαν. τω δε ασωτη με τω οσωιατω κ. ο
 γωατω φιλοθεω βασιλειω δερχεπισκοπου
 ο αμαριωλος και ταπεινος συμεωνος εν κερ
 χαιρειν. νυν ευκαιρον ειπειν δε ασωια, οδω
 C γηλος ο θεος, ος οσα απεσ ησε τω προσθε
 ημων, και το ελεος αυτη αφ ημων των αμα
 των δεξαμην. γδ τα γραμματια τα
 υμειερας αξιοτη, εθαυμασα τον ζηλον
 την δισεβειαν ε θεοφιλεσ ατε ημων βασι
 ως, την προς τας αγιασ παιερας και την τα
 βεβαιαν πιστην ην επεδειξε και επιδεικνυται
 τω οσα εζη ημων το δωρον, καθως και ο αγ
 δπος ολ. λεγ. αλλ εν θεω, τω ταυτη
 τα δεδωκοτ. την προθυμιαν δια των υμε
 ρων δυχων και μετλιγα. διο καιγω ο ταπει
 νος και δυτελης, το ελεωμα των μοναχων,
 D γνωρισα τη αυτη βασιλεια την εμνη πεθετα
 την ωει την ωισιν των αγιων πατερων των
 καλχηδονι συνεληλυθων εζακοσιων τρια
 κονηα, εμμενων και υποσηρη ομενος υπο
 της τ υπο τω αγιε πνδυματι. φανερωθει
 ει γδ μεταξυ δυο ητριων συνελθοντων δια το
 ονομα αυτη, παρεσω ο σωτηρ, πως μεταξυ
 σετων και τηλικετων αγιων πατερων ενεχε
 ρει, ει μη ην απ δερχης μελ αυτων το αγ
 πνδυμα και μετ ετερεα διο ιχνη και
 οριζε υπο της αληθους δισεβειας, καταπα
 και ισοσ ο τω ναυη ο δουλ. κυριε υπορ το
 ιερα

Ἰσραηλιτικῆς λαῶ. πάντα τὸν ἕκαστον ὁ-
σιότητι δὲ λαβὴ κληρῶν, καὶ τὸν δὲ λογισμὸν
καὶ πρὸς ὅταν λαὸν, ἔξ ἐμὲ προσηπεῖν ἑσθ-
κληθῆτι.

Κεφ. ια'.
Περί τῆς ἐξορίας τῆς αἰλίου, καὶ τῆς χειροτονίας τῆς
σαλαφιαίου, καὶ περὶ γηνάδιου καὶ ἀκακίου τῶν
κωνσταντινουπόλεων.

Ἐπιτέτοις τιμώδεθ' ἐξορίαν καλακεί-
νεται, κελυθῆς καὶ αὐλὸς τῶν γαληρι-
νῶν οἰκῆν. οἱ δ' ἐν τ' ἀλεξανδρείᾳ, διάδοχον
πρῆξεί τις τιμώδεθ' ἐπὶ κοποῦν ἕτερον
ἐξόν) ὃν οἱ μὲν ἐκάλεσαν βασιλικόν, οἱ δ' Ἰσα-
λοφακίαν. αἰολοῖς δ' ἐτεροπόλεον, τὸν
ἄρον τ' βασιλευσῆς διαδέχεται γηνάδιος,
καὶ μετ' αὐτὸν ἀκάκιος, ὃς τὴν ἀγαγὼν τῶν
ὀρφανῶν ἑσθῆς καὶ τῶν βασιλευσῶν
πῶλιν.

Κεφ. ιβ'.
Περί τῆς γιγνόμενης ἐν ἀντιοχείᾳ σεισμῶ μὲν ἔτη τριακῆς
μέ, τε κατὰ τραϊανῶ.

Ἀνατὸ δὲ δεύτερον ἐτ' ἔλθοντ' ἑτ' βα-
σιλείας, κλονῶ τῆς γῆς ἐξ αἰσίου καὶ
βρασμὸς ἀνά τῶν ἀντιόχει γίνεσθαι, τινῶν μὲν
παρ' ἑκάστου αὐτῶν δῆμις παρ' ἐξ ἡμερῶν,
πρὸς πᾶσαν ἐκβαλεῖν χυθῆν μανίαν, πᾶσης
τε θηριώδους ἐπέκεινα γρομῶν γνώμης, ὡς
περ' ἡ παρ' οἰκίον τοῖς τοῖς τοῖς κακοῖς παρ-
χομῶν. γίνεσθαι γὰρ χαλεπώτατος ἐκόν καὶ
πεντακοσίων ἐτ' ἑξοματιζέσθαι τῆς πό-
λεως, ὡς ἐπὶ τῶν ὡραν τῆς νυκτός, τετάρτην
καὶ δεκάτην ἀγῶνι ἡμέραν τῆς γορπιαίας μη-
νός, ὃν σέπτε μῆσιν Ῥωμαῖοι προσεσφάρασαν,
κυρίας ἐπικαταλαβέσθαι ἡμέρας, ἀνά τῶν
ἑδεκάτῳ Ἰπνέμῳ τῆς κύκλις, ἐτ' ἑτ' τυ-
χάνειν ἰσορέμεν, ἐπὶ καὶ τεσσαράκοντα,
καὶ τριακοσίων διωχτικῶν ἐνιαυτῶν, ἐξ ὅτου
ὄκτ' τραϊανὸν γέγονεν ἑκῆν ἑτ' ἡμῶν γένεσθαι
καὶ πεντηκοσίων καὶ ἑκατοσίων ἀγῶνι τῆς πό-
λεως ἐτ' ἑτ' τῆς αὐτονομίας γέγονεν. ὁ δὲ γε-
πιδέσθαι, ἐκόν καὶ πεντακοσίων, ὡς τοῖς
Φιλοπονήσασιν ἐκλήθε. ἔδει τοῖν ὁ σφισμὸς
τῆς καλῆς τῆς οἰκίας ἀπάρας ἑσθῆν κατα-
βέσθαι, πολυανθρώπων τούτης γελημῆς,
καὶ ἑδὲν ἐχέσθαι ἑσθῆμον, ἢ ὅλας ἡμελημέ-
ων, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐξοσκημῆς τῆ φιλοτι-

A Ifraelitarum. Universum religiosum
Clerum, qui sub tua est sanctitate, & be-
nedictam ac fidelissimam plebem meo
nomine salutes velim.

CAP. XI.
De Exilio Timothei Eluri & de ordinatione
Timothei Salofacioli. Item de Gennadio
& Acacio Constantinopolitanis Episcopis.

POSTHÆC Timotheus damnatur ex-
ilio, & in Gangrensi civitate
perinde ac Dioscorus, jussus est degere.
Igitur Alexandrini alterum Timothe-
um, Proterii successorem elegerunt:
quem alii quidem Basilicum, alii verò
Salofaciolum nominabant. Interim
mortuo Anatolio, Episcopatum urbis
regiæ sortitus est Gennadius; cui suc-
cessit Acacius, qui orphanorum hospi-
tio præfectus fuerat.

CAP. XII.
De terra motu, qui contigit Antiochia, trecen-
tis & quadraginta septem annis post illum,
qui temporibus Trajanicis contigerat.

PORRO anno secundo imperii Leo-
nis, ingens terræ motus ac succes-
sio contigit Antiochiæ, cum quædam à
populo civitatis illius facta essent, ple-
na furoris ac dementiæ, ipsamque be-
stiarum feritatem longe superantia.
Quæ quidem tantæ cladis velut proæ-
mium quoddam extiterunt. Accidit
autem ingens hæc calamitas, anno
quingentesimo sexto à conditu urbis
Antiochiæ, circa horam noctis quar-
tam, die quartodecimo mensis Gor-
pici, quem Romani Septembrem vo-
cant; imminente die Dominico, in-
dictione undecima. Sextus hic ter-
træ motus accidisse dicitur, trecentis
quadraginta & septem annis elapsis
ab illo terræ motu, qui Trajani tem-
poribus contigerat. Nam ille quidem
tertæ motus sub Trajano accidit, anno
centesimo & quinquagesimo nono, ex
quo civitas libera & sui juris fuerat ap-
pellata. Hic autem Leonis Augusti
temporibus, contigit año sexto & quin-
gentesimo, ut produnt Scriptores dili-
gentissimi. Porro hic terræ motus uni-
versas propemodum ædes subvertit ur-
bis Novæ, quæ quidem incolarum mul-
titudine abundabat, nec ullam partem
vacuam habebat aut neglectam: sed
magnopere exculta erat atq; ornata, ob

Q9

superiorum Imperatorum magnificentiam, qui se invicem ea in re superare contenderant. Palatii quoque prima & secunda ædes corruit Reliquæ vero incolumes mansere unâ cum vicino balneo: quod cum antea inutile fuisset, hujus calamitatis tempore abluendæ civitati necessario inservit, ob ruinam videlicet reliquorum balnearum. Everse sunt etiam porticus, quæ erant ante palatium, & quod post illas erat Tetrapilum. Ceciderunt etiam turres circi, quæ erant juxta portas, & quædam porticus, quæ ad turres illas ducebant. In veteri autem urbe, domus quidem & porticus ruinæ prorsus expertes fuerunt. Balnearum vero Trajani, Severi, & Hadriani, exigua pars concussa ac subversa est. Ostracinæ quoque regionis ita dictæ, vicinias quasdam idem terræ motus prostravit, & Nymphæum unâ cum porticibus evertit. Quæ quidem singula à Joanne Rhetore diligenter commemorata sunt. Scribit igitur ille, mille auri talenta ab Imperatore civitati remissa esse ex functione tributaria; civibus vero remissas esse pensiones earum ædium, quæ terræ motu prostratæ fuerant. Imperatorem præterea publicorum operum reficiendorum curam suscepisse.

Α μία τῶν βασιλείων πρὸς ἄλληλας ἀλωμένων. τῶν τε βασιλείων ὁ πρῶτος δούτερος οἰκοὶ κατέβληθησαν, τῶν αὐτῶν τῶν πρῶτον βαλανεῖω μενίσσῃ τῶν γε καὶ λασάνη τὴν πόλιν πρῶτον φορῶν ἐκ τῆς πρῶτης ἀρχιεπισκοπῆς, ἀνὰ τῶν τοῖς ἄλλοις βαλανεῖοις συμβεβηκότων κατέβληθη καὶ τὰς σοὰς τὰς πρὸ τῶν βασιλείων, καὶ τὸ ἐπ' αὐταῖς τετραπύλον, καὶ ἵπποδρόμον ἢ τὰς πρῶτας ἐπ' αὐτὰς τῶν πύργων, καὶ τῶν τῶν ἐπιπέδων σοῶν καὶ τῶν παλαίων, τῶν μὲν σοῶν ἢ οἰκημάτων πῶσις ὅλως ἐκείνη. τῶν ἢ τετραπύλων σελήνης καὶ ἀδριανῆ βαλανεῖων, μικρὰ τὰ τῶν ἀνέστη. καὶ τῆς γε ὁσείων ἐπὶ καλεμένης γειθίας, πᾶσι συγκαταστῆσαι τῶν σοῶν, καὶ τὸ κατέβλητον νυμφαίου ῥήψας. ὡν τὸ κατέβλητον πρῶτον ἰσορήσῃ τὰ ῥήψας. Φησὶ δὲ ἐν ὧς χιλιάδων ἡμερῶν πρὸς τὴν βασιλείαν ἐκ τῶν φορῶν ἀφείθη τῆ πόλιν, καὶ τοῖς ἢ πᾶσι τῶν ἠφανισμένων τὰ πᾶσι τὰ τῶν ἢ πᾶσι τῶν ἢ πᾶσι τῶν οἰκοδομιῶν.

CAP. XIII.

De incendio, quod accidit Constanti-
nopoly.

Hic non dissimilis, imo longe gravior calamitas contigit Constantinopoli, In initio mali orto in maritima civitatis parte, quam Bosphorum vocant. Ajunt autem Dæmonem quendam exitiosum, mulieris speciem ementitum: aut certe pauperculam quandam mulierem à dæmone impulsam, utrumque enim dicitur: circa id tempus quo lucernæ accendi solent, lucernam ad forum rerum venaliū detulisse, tanquam falsamenta sibi emptura esset: depositaque ibi lucerna, protinus abcessisse. Ignem vero, cum stuppam corripuisset, maximum incendium excitasse, & momento temporis totam domum combussisse: Post hæc adjacentia quæque facilius consumpta esse, cum ignis non ea solum, quæ facile incenduntur, sed ædificia quoque ex lapidibus constructa depulceretur, & usque in quartum diem perseverasset, nec ulla ratione extingui potuisset. Totum igitur civitatis meditullium, à Septen-

Κεφ. ιγ'.

Περί τῆς ἐμπροσθε τῆς ἐκείνης ἀπὸ τῆς πόλεως.

Συνηχθη ἡ πόλις ὅμοια ἢ καὶ δευτέρω ἡ ἀνα τὴν κωνσταντινῶν πόλιν, δευτέρω καὶ ἡρομένης ἐν τῶν πρῶτον πόλεως μέσῃ, ὅπερ βοὸς κατέβλητον ἰσορήσῃ ἢ ὡς καὶ τὰς ἐπιλυχνίας ὥρας δαίμων τις κατέβλητον παλαμναῖον γυναικὶ εὐκαταίῃς, εἴτε καὶ τῶν ἀληθείας γυνὴ χειρῶν δὲ δαίμων ὁ ἰσχυρῶν, λέγειται γὰρ ἐπ' ἀμφότερα, λύχνον πρὸς πανσπύλον ἐνεγκέν, ὡν ἠθέλη ἢ τῶν τετραπύλων τῶν τῶν δὲ αὐτῶν λύχνον τὸ γυναικὶ ἰπαναχωρήσας. τὸ δὲ πῦρ, συμπελαβέντων, φλόγα μεγίστην ἐξῆρα, λόγος τε δὲ ἀπὸ τῶν πρῶτων τὸ οἰκημα ἐκ τῶν ἢ τὰ πρῶτον ἐκείνην ῥάδιον ἀφανισθῆναι, ἢ πρῶτον ἀμφωμομένους, ἢ μόνον τὰ δέξαπια, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ λίθων οἰκοδομὰς, καὶ ἄλλων τέλει τῆς ἡμέρας διαμείναντων, καὶ πᾶσι τῶν ἀμικωνίων πρῶτον τῶν οἰκοδομιῶν.

ἄπαν τὴ πόλεως διὰ τὸ δὲ ἀρκίως μέχρι τῆ νο-
 τικῆ κλίματος διαπαυθῆναι, ἐπὶ πέντε μὲν σα-
 διὰς τὸ μήκῃ, δεκαεὶ αὐτὰρας δὲ τὸ πλάτος, ὡς
 μηδὲν μετὰ ξυκαλαίεσθῆναι, μὴ δημοσίων,
 μὴ ἰδιωτικῶν οἰκοδομιῶν, μὴ κίονας, μὴ τὰς ἐκ
 λίθων ἑλπίδας ἀλλὰ πᾶσαν ἀπεσκληκῆσαν
 ὑλὴν, ὡς ἀπὲρ λιτῶν δὲ ξυπλῶν καὶ ἀκαυθῆναι.
 τῶτο δὲ τὸ κακὸν γινέσθαι ἐν μὲν τῷ βορείῳ κλί-
 ματι, ἐν δὲ τῷ νεώριαι τὴ πόλεως καθέσασθαι, διὰ
 τὸ καλεμένους βοὸς πόρος, μέχρι τῆ παλαιᾶ ἀ-
 πόλλωνος ἱερῆς ἐν τῷ νότιῳ, διὰ τῆ ἰερωτικῆ
 λυμένος μέχρι οἰκίων ἐ πολὺ κειμένων τῆ ἐν κλη-
 ρίαι τὴ ἐπικλην ὁμοιοῖας ἐκκλησίας ἐν τῷ με-
 σαυτῶ τὴ πόλεως μέρει, διὰ τῆ κωνσταντίνου
 προσαγορῶν μὲν φόρος μέχρι τῆ τῶ ταύρου
 καλεμένης ἀγορᾶς, οὐκ ἔστιν πᾶσι θεία μα καὶ
 εἰς ἀρχέσθαι, ὅσα γὰρ ἐπὶ ἠώρητο τῆ πόλεως κάλ-
 λη, ἢ πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀσπιδόλητον
 ἐπισκημένα, ἢ πρὸς κοινὰς ἢ ἰδιωτικὰς καλὲν-
 τα χρεῖας, ὑφ' ἐν ἐς ὄρη τε καὶ βενεὶς ἀπερχο-
 ῦναι τὸ δυσβάτους τε καὶ δυσδιαπορεύους, ἑπαν-
 τῶν ὑλῶν πλήρεις, τὴν πρὸς ἕραν συγχέουσας
 ὄντων ὡς μὴ τῶ τοῖς οἰκήτοσι τῶν τοπῶν ἐπι-
 τρέπειν εἰδέναι, πῆ τε ἡ ὄπη τῶν πρὸς ἕρων ἐτύγ-
 χαντων ὄν.

Attrionali latere ad meridianam partem,
 longitudine quidem stadiorum quin-
 que, quatuordecim verò latitudine, ita
 consumptum est, ut tam ex publicis,
 quàm ex privatis ædibus nihil omnino
 remanserit; non columnæ, non lapidei
 fornices: sed prædura omnis materia,
 perinde ac stipula, concremata sit. Por-
 to hæc clades in septentrionali quidem
 parte, in qua sunt urbis navalia, grassata
 est, à Bosporo usque ad vetus Apollinis
 fanum. In meridiana autem regione, à
 portu Juliani usque ad domos, quæ
 haud procul absunt ab Ecclesia, quæ di-
 citur Homonœæ. In media autem ur-
 bis parte, à Constantini foro usque ad
 forum Tauri, miserabile & horrendum
 cunctis spectaculum reliquit. Nam
 quæcunque ornamenta urbis emine-
 bant, aut incomparabili quadam ma-
 gnificèntia exulta, aut publicis ac pri-
 vatis usibus accommodata, in montes co-
 acervata sunt ac tumulos inaccessos, at-
 que impervios, omnique materiæ ge-
 nete refertos, ac priorem urbis speci-
 em deformantes. Adeo ut ne ipsis qui-
 dem locorum incolis facile esset di-
 gnoscere, quid & quo in loco unum-
 quodque ex prioribus illis ædificiis ex-
 titisset.

Κεφ. ιδ'.

Πεὶ καθολικῶν παθημάτων.

Υπὸ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, τῆ σκυθικῆ πο-
 λέμης συνιστάμενε πρὸς τὰς ἑσπέρους ῥω-
 μαίους, ἢ τῆ θρακία γῆ, καὶ ὀ ἐλλήσπονδῶ ἐσεί-
 δθη, καὶ ἰωνία, καὶ αἱ καλεόμεναι κυκλάδες
 νῆσι ὡς κνίδες, καὶ τῆς κῶ τῶν νήσων τὰ πολ-
 λά κατενεχθῆναι. καὶ ὁμοίως δὲ δὲ ξασίτες ὁ
 πρὸς κῶ ἰσορεῖ γινέσθαι ἀνα τὴν κωνσταντινῶ-
 πολιν καὶ τὴν βιθυσίων χώραν, ἐπὶ πρὸς καὶ
 τῆσ αὐτῆς ἡμέρας πρὸς ἀμυδὸν τῶν ὑδάτων ἐξ
 ἕραν ἐ φερομένων καὶ ὅρη μὲν ἐς πεδία καλ-
 ενεχθῆναι. καὶ ἀκαυθῆσας δὲ κῶμας πρὸς ἀ-
 πόλλωνος γινέσθαι καὶ νήσους ἐν τῇ βοαῆνι λί-
 μνῃ, ἐ μακρὰν τῆς νικομηδείας ἀφεςώσης,
 ἐν τῶν συννεχθέντων ἐς αὐτὴν παμπόλλων
 φορυῶν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑστερον ἐπράχθη.

CAP. XIV.

De universalibus calamitatibus.

Sub idem tempus, cum bellum Scy-
 thicum contra Orientales Roma-
 nos motum esset, Thracia & Helle-
 spontus terræ motu concussa sunt. Jo-
 nia quoque & insula Cyclades eadem
 calamitatem sunt expertæ; ita ut in
 Cnido & Co Insulis, pleraque ædificia
 corruerint. Præterea immensos im-
 bres Constantinopoli & in Bithyniæ
 partibus accidisse refert Priscus, cum
 trium aut quatuor dierum spatio aqua è
 cælo, fluviorum instar decidisset. Ac
 montes quidem in planitiem depressos
 esse: vicos verò complures aquis obru-
 tos periisse. Insulas quoque in Boanensi
 lacu, qui est juxta Nicomediam, exor-
 tas esse ex quisquiliis quamplurimis,
 quæ alluvione illuc delatæ fuerant. Ve-
 rum hæc quidem aliquantò post conti-
 gerunt.

Κεφ. ιζ.

A

CAP. XVII.

Περί τῆς τελευταίας λέοντος καὶ βασιλείας τῆς μικρῆς λέοντος καὶ αὐτοῦ ζήνωνος τῆς πατρὸς αὐτοῦ.

De morte Leonis, & de Imperio Leonis Junioris & Zenonis patris ejusdem.

ΚΑΤ' ἄρτον τὸν χρόνον λέων ὁ βασιλεὺς ἐν βυζαντίῳ τῷ βασιλείαν ἀποπέθετα, ἐπιθακάδεκα ταύτην ἐτη ἰδίας, λέοντα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς αριάδνης καὶ ζήνωνος υἱὸν ἀνανήπον, βασιλεῖα χειροθέσας. μετ' ὃν ζήνων ὁπάθη, τὸ ἀνεργὲς χῆμα ἀπέλιθε, βερίνης τῆς λέοντος γυναικὸς ὡς γαμβρῶ συνέπλασθης τελευτήσασθαι, ἧς πατρὸς μὲν χρόνον βραχυῶ, ὁ ζήνων μόνον δὲ μένει κρατῶν τῆς ἡγεμονίας. ἃ ἧσθε αὐτῆς ἢ καὶ αὐτῆς ἄπειρα, καὶ ὅσα ἕτερα ἐκινῆσθαι, ἃ ἐξῆς ἀδελφῆς τῆς κρείττονος θηθύριδος.

Edem tempore Imperator Leo Constantinopoli Imperium deposuit, cum per annos septendecim regnasset, & Leonem Ariadnae filia suae, ac Zenonis filium, Imperatorem renuntiasset. Post quem Zeno purpuram sumpsit, Verina Leonis conjuge cum tanquam generum adjuvante. Nec multo post mortuo Leone filio, Zeno solus imperium obtinuit. Quae autem ab illo vel aduersus illum gesta sunt, & quaecunque ejus temporibus eveniunt, sequens liber, DEO iuvante explicabit.

Finis Libri secundi.

Gesta Chalcedonensis Concilii in compendium redacta, sunt hujusmodi.

Τέλος τῆς β' λόγου.

Εἰσὶν ὡς ἐν ἐπιτομῇ τὰ ἐν ἡ συνόδῳ τῇ ἐν καλχιδόνι συλλεγεῖσθαι κεκινῆσθαι ἐν τούτοις.

Κεφ. ιη.

CAP. XVIII.

Ἐπιτομὴ τῆς συνόδου ἐν τῇ εἰς καλχιδόναν συνόδῳ, ἐν τῇ τῆς τῆς διωτικῆς τῶν τιμομητῶν.

Compendium actuum Synodi Chalcedonensis positum in fine libri secundi.

Τὸν τόπον λέοντος ἀρχιερέως τῆς πρεσβυτέρου ῥώμης ἐπλήρην πασχασινοῦ ἐκ λικέντιος ἐπίσκοποι, καὶ βομφάπιο πρεσβύτερος ἀνατόλιος τῆς κωνσταντινῆς πρεσβυτέρου, καὶ τῆς ἀλεξανδρείας διοσκόρου ἐπισκοποῦντο, μαξιμουτέου ἀντιοχείας, καὶ ἰουβενάλιος ἱεροσολύμων, καὶ τῶν ἀμφ' αὐτάς ἐπισκόπων οἱ παρεῆσαν ὁμοῦ κορυφαῖα τῶν ὑπερφυῶν γερασίας ἔχοντες. ὡς ἐς οὗ τὸν τόπον πληθεῖντες λέοντος ἐφασκον, μὴ εἶναι διοσκόρου συγκάθετον σφίσι χυρῆας τῆς αὐτοῦ ἐπιβουλεύου λέοντος ἢ ἐπὶ τῆς χυρῆας, ἀλλ' ἐξωτὸς ἐκκλησίας χυρῆας, καὶ συντομῆς τῆς γερασίας, τίνα τὰ παρομῆρα τῶν διοσκόρου εἶναι, διεξῆλθον λόγον ὀφείλει τὸν διοσκόρον δεῖν τῆς ἰδίας κείσεως, πρὸς ὅσον κείσεως παρὰ τὸ εἶδος ἀνεκλήροτα, τῆς ἐπιτροπῆς ἀνδρῶν ἐπιτροπῆς ῥώμης περὶ ἀνεκλήρου. ὡν εἰρημένων, καὶ διοσκόρου κείσεως τῆς συγκλήτου ἀνα τὸ μέσον εἶναι τῶν χωρῶν, εὐσεβίου ὁ τῆς δευτείας ἐπίσκοπος ἐξῆς τὰς ἐπιδομῆρας παρ' αὐτῆς τῆς βασιλείας δεῖσθαι ἀναγνωσθῆναι, φήσας ἐπὶ λέξεως ταῦτα. ἡδίκημαι ὡς διοσκόρου, ἡδίκημαι ἢ πῆσις. ἐφονεύθη φλαβιανὸς ὁ ἐπίσκοπος, ἃμα ἐμοὶ ἀδικῶς καθήρεθαι παρ' αὐτῆς κείσεσθε

Leonis Romani Pontificis vices agebant Paschasinus & Lucentius Episcopi, & Bonifacius presbyter. Anatolius verò Constantinopolitanae sedis Antistes, & Dioscorus Alexandrinae: Maximus item Antiochiae, & Juvenalis Hierosolymorum Archiepiscopi residebant, unà cum Episcopis, quos secum adduxerant. Aderant etiam ex Senatoribus urbis Regiae nobilissimi quique. Quibus Leonis Papae Vicarii dixerunt, non debere Dioscorum unà cum ipsis in Concilio residere. Id enim sibi mandatum esse ab Episcopo suo. Quod nisi fieret, se protinus Ecclesia excelsuros. Cumque Senatores interrogassent, quanam essent crimina, quae objiciebantur Dioscoro, responderunt, debere illum iudicii sui rationem reddere, qui contra fas personam Iudicis suscepisset, absque permisso Romani Pontificis. Quibus dictis, cum Dioscorus ex decreto Senatus in medio constitisset, Eusebius Episcopus Dorilaei postulavit, ut libellus precum, quem Imperatori obtulerat, recitaretur, his verbis usus. Injuria affectus sum à Dioscoro. Fides injuriæ affecta est. Occisus est Flavianus Episcopus, & mecum injuste depositus ab illo. Jubete

ut preces meae recitentur. Cumque iudices interlocuti essent, recitatus est libellus precum, qui sic habet. Libellus oblatu ab Eusebio humillimo Episcopo Dorylaei, verba faciente pro seipso, & pro Orthodoxa fide, & pro sanctae memoriae Flaviano, qui fuit Episcopus Constantinopoliticos. Propositum est Majestati vestrae, omnibus quidem subditis providere, & cunctis, qui injuria affecti sunt, manum porrigere: Praecipue vero iis, qui sacerdotio funguntur. In hoc enim Deum colitis, a quo Imperium ac dominium orbis terrarum vobis concessum est. Igitur quoniam fides Christi, & nosmetipsi, multa gravia contra jus fasque perpessi sumus a Dioscoro reverendissimo Episcopo magnae Civitatis Alexandriae, adimus pietatem vestram, postulantes ut jus nobis reddatur. Causa autem est hujusmodi. In Concilio quod paulo ante celebratum est in metropoli Ephesiorum, quod utinam celebratum nunquam fuisset, ne orbis terrarum malis ac tumultibus impleretur; Bonus ille Dioscorus, nullam justitiae rationem habens, nec DEI timorem ante oculos statuens, cum ejusdem opinionis ac sententiae esset cum Eutyche insano atque haeretico, occultus autem adhuc esset, sicut postea apertissime declaravit: occasione arrepta ex accusatione quam ego adversus Eutychem erroris ipsius consortem institueram, & ex sententia a pia memoriae Flaviano Episcopo contra eundem Eutychem prolata, turbam incompositam seditiosorum hominum collegit. Cumque tyrannicam dominationem pecunia sibi comparasset, piam quidem religionem Orthodoxorum, quantum in ipso fuit, labefactavit: pravam autem opinionem Eutychem Monachi, quae jam pridem & ab exordio a sanctis Patribus condemnata fuerat, confirmavit. Cum igitur non levia sint, quae adversus fidem Christi, & contra nos facere tentavit, provoluti ad pedes Majestatis vestrae rogamus, ut eundem religiosissimum Episcopum Dioscorum respondere jubeatis iis, quae a nobis illi obijciuntur: lectis scilicet coram sanctissima Synodo monumentis actorum, quae ille contra nos confecit. Ex quibus demonstrare possumus, illum & a recta fide alienum esse, & haeresin plenam impietatis confirmasse, & nos injuste deposuisse, & gravissimis malis affecisse: missis videlicet factis

ἄλλοις δὲ ἰσχυροῦς με ἀναγνώσθηναί. ἔδῃ διαλαβὴν
 θεῶν ἡμεῶν, ἢ δέσποινος ἀναγνώσεως ἐν τῇ
 ταυλὶ φθεγγόμενῃ τὰ ῥήματα. ὡς δὲ διὰ τὴν
 τὴν ἐλαχίστην ἀποκόπῃ δορυλαίῃ ποιηθῆναι
 τὸν λόγον ὑπερβείβωμεν ἡμῶν τὸ ὀρθόδοξον πίστιν
 ἔνθεν ἔνθεν ἀγίοις φλαβιανῶν τῶν ἡμεῶν
 ἀποκόπῃ κωνσταντινουπόλεως σκοπὸς τῶν ἡμεῶν
 ῥω κρατῶν, ἀπάντων μὲν τῶν ὑπερκόων προσηλῶν
 ἡ χεῖρα ὀρέγειν ἅπασιν τοῖς ἀδικησάντων, μα
 λιστα ἢ τοῖς ἐρωσύνην τελέσαι ἢ ἐν τῇ τῇ
 θεῶν θεραπείαις, ὡς ἔτὸ βασιλευσάντων
 ἡ κρατεῖν τῶν ὑπερβείβωμεν δεδωρῆναι ἑπεί τῶν
 λαῶν δὲ ἐνὰ ὅλην πᾶσαν ἀκολοθηθῆναι ἡμεῶν
 ἐν πίστιν ἡμεῖς πεπόνηθαμεν ὡς ἀποσκοπῶν
 ἔδωκα βεβαιῶν ἐπισκόπῃ τῷ ἀλεξάνδρου ῥω
 γαλοπόλεως, ὡς ὄντως τῇ ἡμεῶν εὐσεβείᾳ
 τῶν δικαίων ἀξιοῦν τυχῆν. τὰ ἢ τῶν παλαιῶν
 ἡ ἐν τῇ τῇ ἐπισκόπῃ τῷ ἀλεξάνδρου ῥω
 δεῶν τῇ ἐφεσίων μητροπόλεως, ἢ ὀφείλου ῥω
 μὴ ἡμεῶν, ἢ μὴ κακῶν καὶ ἡμεῶν τῶν
 καμμένην ἐμπλήσῃ, ὁ ῥω δεῶν διόσκοπος, πᾶσι
 ἐδὲν δέμεν τὸν τῶν δικαίων λόγον καὶ τῶν
 δεῶν φόβον, ὁμοδοξῶν ὡν καὶ ὁμοφρονῶν
 χεῖς τῶν μαλαίοφρονῶν καὶ αἰρετικῶν, λαλοῦ
 νων ἢ τῶν πολλῶν ὡς ἐς ὑσερον εὐλὸν ὀφθα
 ρωσεν. ἐυεῶν καιρῶν, τῶν γενησάντων πᾶσι
 ἐμῶν καὶ εὐτυχεῶν ὁμοδοξῶν αὐτῶν κατηγορησάντων
 τῶν ἐπὶ αὐτῶν ἔξενηχθεῖσαν ἡμεῶν ὡς τῶν
 τῆς ὀσίας λήξεως φλαβιανῶν ἀποκόπῃ, πᾶσι
 ἡ ἀτάκτων ὀχλῶν συναγαγῶν καὶ διωσάντων
 ἑαυτῶν διὰ χρημάτων πορισάντων, τῶν
 ἐυσεβῆ ἡμεῶν τῶν ὀρθοδόξων, τὸ γε ἡμεῶν
 ἐς αὐτὸν ἐλυμνήσθη, ἔτὸ κακοδοξῶν ἐμῶν
 χεῖς ἡμεῶν ὁμοδοξῶν, ἢ τῶν ἀνωθεν καὶ ἡμεῶν
 παρὰ τῶν ἀγίων πατέρων ἀπεκηρύχθη, ἐπὶ
 βαίωσαν. ἐπεί ἔνθεν μὲν τὰ τετλημμένα αὐ
 τῶν κατὰ τὴν ἐς χεῖρας ὀπίσθεως, ἔτὸ καὶ ἡμεῶν
 μετὰ καὶ ὡς ἀποσκοπῶν τῶν ἡμεῶν κρατῶν, ὡς
 ἀποσκοπῶν αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι ἐπισκόπον διοσκο
 πῶν ἀπολογῆσασθαι παρὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπὶ αὐ
 μένοις, δηλαδὴ τῶν παρὰ αὐτῶν κατὰ ἡμῶν
 πρᾶξιμένων ὑπομνημάτων ἀναγνωσάντων
 νων ὑπὸ τῆς ἀγίας συνόδου. διὸ ὡν διωσάντων
 ἀποδείξει αὐτὸν καὶ ἀλλότριον τῆς ὀρθοδόξου
 πίστεως, καὶ αἰρεσῶν ἀσεβείας ἀπεπληρωμένον
 κρατεῖν αὐτῶν, καὶ ἀδίκως ἡμᾶς καταδόντων
 καὶ τὰ δέοντα ἡμᾶς καταργασμένον. θεῶν καὶ
 ἀποσκοπῶν ἡμεῶν ὑμῶν μανδάτων καταπεμ
 νάντων

πομένω, τῆ ἀγία καὶ δικαίῃ συνόδῳ τῶν
 θεοφιλεσάτων ἐπισκόπων, ἐφ' ᾧ τε ἡμεῖς
 καὶ προειρημένε διασκόρῳ διακῆσαι, καὶ ἀνεπι-
 κεινὴς γνώσῃ τ' ὑμείρας δὲ σέβειας πάντα τὰ
 πραπίδομα πρὸς τὸ παρισάμνον τῆ ἀθα-
 ναίω ὑμῶν κορυφῇ καὶ τέτα τυχόντες, ἀδια-
 λείπεις δι' χάρι ἀναπέμφομεν ὑπὲρ ἕ ἀιώνιε
 ὑμῶν κορυφῆς θεοτάτοι βασιλεῖς. ἐν κοινῆς
 τοῦν δ' εἰσεως διοσκόρῳ τε ἑ δὲ σέβειας, ἵα ἐν τῇ
 δουίερα ἐν ἐφέσω συνόδῳ πεπραγμένα διὰ τ'
 ἀναγνώσεως ἐδ' ἠλθ' ἰο. δι' ὧν ἐδ' ἐκνυτο, τὴν ἐπι-
 σολὴν λέοντος μὴ ἀναγνωθῆναι, καὶ ταῦτα δι-
 αλαλιάς ἐξενεχθείσης ἀπαξ καὶ δις ἀεὶ τέτα
 ἐφοῖς διοσκόρος τὴν αἰλίαν ἀπαιθηθείς ἐπέειν,
 διεξῆλθεν αὐτὸν ἀπαξ καὶ δις ἵετο διαλαλήσαι
 γράει, ἠγῆσέ τε καὶ ἐξενάλιοι τὸν ἱεροσολύμων
 ἐπισκοπον καὶ θαλάσιον τ' ἐρώτης καππαδο-
 κῶν καισαρείας, τὰ ἀεὶ τέτων διασαφῆσαι
 σὺν αὐτῷ καὶ τέτα τὴν ἀνθειλίαν λαβεῖν ἱε-
 ρεῖνάλιος μὲν ἐν ἐφῆσεν, ὡς εἶνε γράμμα ἑ
 ἠγῆσα μὲνε διελάλησεν, ἐκείνο τῆ ἀναγνώσῃ
 καθυποδελθῆναι ὑσερον ἵ μὴ δ' ἐνα τῆς ἐπισο-
 λῆς μνημονοῦσαι. θαλάσιος ἵ, μὴ κωλύσαι
 ταῦτην ἀναγνωθῆναι, μὴ δ' ἐ τσαῦτην ἐρη-
 κῆσαι παρρησίαν, ὡς ἐ καὶ μόνον οἶον τε γράει
 ἵπῳσαι τὴν ἀνάβωσιν προσελθῆν. τ' τοῖν τῶν
 πεπεραμμένων ἀναγνώσεως ἀεὶ τῆς, καὶ π-
 νων ῆσεων ὡς ὡλασῶν ἐπιλαδομένων ὀνίων
 τῶν ἐπισκόπων, ἐξωληθείς ἐφέφανος ὁ τ' ἐφεσίων
 πρὸς ἑδρος, τῆς τῶν ὑποβράφοντων ἀπατῆνι-
 καῦτα συνεξελάμβανον, διεξῆλθεν ἱελιανὸν
 ὑποβράφαι ἀπατῆν ἐπισκοπον ὑσερον γυρόμνον
 λείδε, καὶ κρησῆνον τὰς δ' ἐ γε ὑποβράφον-
 τας διοσκόρῳ ἵετο μὴ συγχωρῆσαι γράει, ἀλ-
 λά ἐ τῶν δακτύλων ἐπιλαβεῖται τῶν ὑπογχα-
 φόντων, ὡς καὶ τὰ αἰχίσι αὐτῆς κινδυνοῦσαι
 παθεῖν. ὁ αὐτὸς τοῖν ἐφέφανος καλεῖτο, ὃν
 μᾶ καὶ τῆ ἀνθῆ ἡμέρα τῆ καθαιρέσῃ φλαβι-
 ανῆ ὑποσημνιάει. τῆ τοῖς ἐπῆγρ ἀκάνι
 ἑδριαραθείας ἐπίσκοπος, ἀγράφω χάρτη
 πάντα ὑποβράφαι, πρὸς βίας τε καὶ ἀνά-
 κης, μνηλοῖς κακοῖς περιβληθείας, στρατιω-
 τῶν αὐτῆς μετ' ὀφικῶν ὀργάνων ἀεὶ σιχισάν-
 των. ἑτα πάλιν ἐτέρας φάσεως ἀνεγνωσμέ-
 νης, θεόδωρος ἐπίσκοπος κλαυδικιόπολεως
 ἐφῆ, μὴ δ' ἐνα ταῦτα φθέρξαι, πρὸς κοπιέσεως
 ἵετο τ' ἀναγνώσεως, ἐπειδὴ τῆ χωρίον πε-
 ρεῖχεν ὀτυχη διεξῆλθεν, καὶ τὰς λέγοντας

A & adorandis mandatis vestris ad san-
 ctam & universalem Synodum Deo
 carissimorum Episcoporum, ut causam
 quæ est inter nos & supramemoratum
 Dioscorum, cognoscat, & ad notitiam
 pietatis vestræ cuncta referat, quæ ge-
 runtur, juxta id quod placuerit immor-
 tali culmini vestro. Hoc si consecuti
 fuerimus, continuas ad Deum preces
 fundemus pro sempiterno Imperio ve-
 stro, Sacratissimi Imperatores. Post
 hæc juxta petitionem tam Dioscori,
 quam Eulebii, acta secundæ Synodi E-
 phesinæ publice recitata sunt. Ex
 quibus ostensum est, Epistolam Leonis
 lectam non fuisse, idque tamen si semel
 atque iterum ea de re interlocutio ex-
 titisset. Et cum Dioscorus hujus rei
 causam exponere juberetur, respondit
 ille, se semel atque iterum jussisse ut id
 fieret: postulavitque ut Juvenalis Hiero-
 solymorum & Thalassius Cælareæ
 Cappadocum Episcopus rem istam ma-
 nifestius edocerent: Istos enim unâ
 cum ipso, synodo præfuisse. Ac Juve-
 nalis quidem testatus est, cum sacræ
 Imperatoris literæ prævisissent, jussisse
 se ut recitarentur: postea vero nemi-
 nem Leonis Epistolæ mentionem fe-
 cisse. Thalassius verò dixit se non ob-
 stitisse quo minus ea legeretur: sed ne-
 que tantum in se auctoritatis fuisse, ut
 solus ipse posset discernere ut legeret-
 ur. Cumque actorum lectio ulterius
 progrediretur, & quidam Episcopi
 voces aliquas, tanquam fallas repre-
 henderent, Stephanus Ephesiorum E-
 piscopus interrogatus quinam ipsius
 Notarii eo tempore illas excepissent,
 respondit, Notarios ipsius fuisse Julia-
 num, qui postea Lebedi fuit Episcopus,
 & Crispinum. Verum Notarios Dio-
 scori non permisisse suis ut exciperent,
 sed digitos eorum dum scriberent, ap-
 prehendisse: ita ut parum abfuerit quin
 D turpissima paterentur. Idem porro
 Stephanus testatus est, se & reliquos E-
 piscopos uno eodemque die depositio-
 ni Flaviani subscripsisse. His adjecit
 Acacius Episcopus Ariarathiæ, in char-
 ta pura omnes subscripsisse, vi ac ne-
 cessitate compulsos & innumeris malis
 affectos, cum milites tela & gladios ge-
 stantes, ipsos circumdedissent. De-
 inde cum aliæ voces rursus lectæ essent,
 Theodorus Claudiopolis Episcopus
 dixit, neminem ista acclamasse.
 Cumque actorum lectio ulterius pro-
 cessisset, ubi ventum est ad locum in
 quo Eutyches dixerat, damnare se eos

qui dicerent carnem Dei ac Domini A
& Servatoris nostri Jesu Christi ex caelo
descendisse: indicabant acta, Eusebium
adversus hæc dixisse, damnatos quidem
esse ab Eutyche eos, qui dicerent, car-
nem Christi è caelo descendisse, sed
non additum esse ab illo, undenam ef-
set caro. Addebant etiam eadem ac-
ta, Diogenem Episcopum Cyzici hæc
verba subjunxisse: dicigitur unde: nec
tamen permittum illis fuisse ut amplius
inquirent. Deinde eadem acta indi-
cabant, Basilium Seleuciæ in Isauria
Episcopum hæc dixisse: Adoro unum
Dominum nostrum Jesum Christum
Filium Dei unigenitum, Deum Ver-
bum, qui post incarnationem & uniti-
onem, in duabus naturis cognoscitur.
Et adversus ista Ægyptios exclamasse;
eum qui impartibilis est, nemo dividat.
Unum Filium non oportet dicere
duo. Orientales verò clamasse: Ana-
thema ei, qui partitur: Anathema
ei, qui dividit. In iisdem actis conti-
netur, Eutychem interrogatum esse,
utrum duas in Christo naturas diceret.
Respondisse autem illum, se ante uniti-
onem quidem, Christum ex duabus
naturis constantem asserere: Post uniti-
onem verò, unicam in eo naturam
agnoscere. Basilium verò hæc dixisse.
Nisi post unionem duas naturas indi-
vivas & inconfusas dixeris, confusio-
nem dicis & commixtionem. Quod
si addideris, incarnatam & inhumana-
tam, & perinde ac Cyrillus; intellex-
eris incarnationem & inhumanationem
eadem dicis, quæ nos dicimus. Ali-
ud enim est Divinitas, quæ est à Patre:
aliud humanitas, quæ est à matre.
Cumque interrogatus esset cujusnam
rei gratia depositioni Flaviani subscri-
psisset, testantur eadem acta Orienta-
les Episcopos exclamasse: Omnes
peccavimus, omnes veniam deprecamur.
Sequens deinde eorundem a-
ctorum lectio docet, Episcopos inter-
rogatos esse, qua de causa Eusebium
introire cupientem non admisissent.
Dioscorum verò ad hæc ita respon-
dissæ: Allatum esse commonitorium
ab Elpidio, eumque affirmasse, Imper-
atorem Theodosium iussisse, ut Eu-
sebio aditus intercluderetur. Idem
quoque à Juvenale dictum esse, ead-
em acta testantur. Thalassius ve-
rò dixit, se auctoritatem non habu-
isse. Quæ responsa à Judicibus im-
probata sunt. Neque enim hanc ex-
cusationem valere, ubi agitur de fide.

τὴν σάρκα ἔδεξεν καὶ κρέας καὶ σὴν ἄνθρω-
πίνην ἡσὰ χρεῖσ' ἐξ ἔρανῶν κατέληλυθεναι, εὐσε-
βιον ἔλεγε τὰ γράμματα πρὸς ταῦτα ἐ-
ξελθεῖν, ὡς εἰρηκὴ μὲν τὸ ἐξ ἔρανῶν, ἔπειτα
τεδείκναι ὅτι πρὸθεν. ἐπεῖξαι ὅτι διοχνησάτω
πον κυζίκου, πρὸθεν ἐνέειπε, καὶ μὴ συγχω-
ρῆσαι αὐτὸς περὶ τῶν τετῶν ἐπισημασ-
εῖτα δηλοῦσι τὰ αὐτὰ πεπραγμένα, βασι-
λειον ἐπίσκοπον σελευκείας ἰσαυρίας ἐπί-
σκοπον τὸν ἐνα κέριον ἡμῶν ἡσὰν χρεῖσ'
τὸν ἕν ὃν τὸ θεῶν, τὸν μόνον θεὸν λόγον μὴ τὴν
σάρκωσιν καὶ τὴν ἐνώσιν, ἐν δύο φύσεσιν γιν-
ομένην καὶ πρὸς ταῦτα τὰς αἰγυπτίους
ἀναβοῆσαι. τὸν ἀμέριστον μηδεὶς χωρίζου-
σιν τὸν ἐνα ἕν ὃν ἐδὲ λέγειν δύο. τὰς ὅτι ἀναβο-
ήσας κερῶσασαι, ἀνάθεμα τὸ μερίζον
ἀνάθεμα τὸ διαιρῶντι. ἐρωτηθῆναι ὅτι
τυχῆ τὰ αὐτὰ πεπραγμένα λέγει, εἰ φησὶ
δύο φύσεις ἐν τῷ χρεῖσ' εἶπεν τε ὁ κέριον
ἐν δύο μὲν φύσεσιν εἶδέναι τὸν χρεῖσ' ἐν
τῆς ἐνώσεως μὴ δὲ τὴν ἐνώσιν, μίαν ἔ-
πεν τε βασιλειον, ὡς εἰ μὴ μετὰ τὴν ἐ-
κείνην ἀχωρίσας καὶ ἀσυγχύτας λέγει δύο φύ-
σεις, σύγχυσιν λέγει καὶ σύγκρασιν εἰ μὴ
τοὶ περὶ τὴν σελευκείαν καὶ ἐναντιω-
πήσασαν, καὶ νοσοῦσιν παραπλησίως κερῶ-
σιν τὴν σάρκωσιν καὶ τὴν ἐναντιωπήσιν,
τὰ αὐτὰ λέγειν αὐτοῖς ἄλλο μὲν γὰρ τὴν
καὶ τὴν θεότητα τὴν ἐν τῷ πατρὶ ἄλλο δὲ
τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἐν τῆς μητρὸς ἐν
ἐρωτηθέντων ὅτι χάσιν τῆ κατὰ τὴν
κατὰ φλαβιανὴν ὑπέγραψαν, τὰς ἀνα-
τολικὰς δηλοῦσι τὰ γράμματα βοῶσας,
πάντες ἡμέτερον, πάντες συγχύσιν
αὐτῶν. εἶτα πάλιν ἡ ἀνάγνωσις περὶ
τῆς, δηλοῖ τὰς ἐπισκόπους ἐρωτηθῆναι
τὴν χάσιν τὸν εὐσεβιον ἐξελθεῖν βελουκί-
τα, ἐκείνησαν. πρὸς αὐτὸν διοσκορον ἐ-
κομμοντόριον τὸν ἐλπίδιον ἐπιφείδωσιν
κακῆνον διαβεβαίωσασιν, θεοδοσίον ἐ-
λεῦσαι τὸν βασιλέα, τὸν εὐσεβιον παρ-
δὲ μὴ τυχῆν. τὰ αὐτὰ καὶ ἰεβουδαίου
εἶπεν δηλοῦσι τὰ πεπραγμένα, ὃ μὲν
τοὶ γε θαλάσσιον ἔφη, τὴν ἀντιπρὸς
μὴ ἔχειν ἄπερ πρὸς τῶν δεχόντων καὶ
τῶν ἰσχυρῶν ἐτυχε μὴδὲ γὰρ ἀπολογίαν
εἶναι ταύτην πίσεως περὶ τῆς ἐκείνης
διοσκορον

Διοσκορον πέμψαδὲ δηλαδίαια κεινημύρα
 διεξελθόντα. νῦν ποιοικανόνες σώζονται, ὅτι ἐς-
 ἦλθε Θεοδώριος· τὴν τε σύγκλητον ἀποφί-
 ναδὲς κατήγορον Θεοδώριον ἐπελθεῖν. Πη-
 σμηναδαίτε τον Διοσκορον ὡς ἐν ἄξει Πη-
 σκόπης καθέζε· καὶ τὴν σύγκλητον πάλιν εἶ-
 πέν, ὡς καὶ Δισέβιου ἔς Θεοδώριον κατήγο-
 ρὸν ἄξιν ἐπέχεσιν, ὡσπερ ἔν καὶ Διοσκοροῦ
 κατήγορε μένα ἄξιν ἐκκληρώσατο πάντων τοῖ-
 νων τῶν καὶ τὴν δ' ἐπέβρα συνόδον ἐν ἐφέσω ἀνε-
 γνωσμένων, καὶ τὴν ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ Φλα-
 βιανῆ καὶ Δισέβιου ὡσαύτως ἀναγνωστικῶν
 ὡσπερ τῆ ρήσος, ἔθα γε ἰλάει· Πησκόπ·
 εἶπεν. οἱ τῆς ἀνατολῆς ἐπίσκοποι καὶ οἱ συν ἀυ-
 τῶν, ἐδόσαν ἀνάθεμα Διοσκοροῦ ταῦτα τῆ ὁ-
 ρα, Διοσκορον ὀχρεῖος καθέλεν. Φλαβιανὸς
 παρὰ Διοσκοροῦ καθήρεθη. ἀγκύριε, σὺ ἀυ-
 τὸν ἐκ δικητον, ὀρθόδοξε βασιλεῦ, σὺ αὐτὸν ἐκ
 δικητον. λέοντος· πολλὰ ἄετη. Ἐπαριέχε
 πολλὰ ἄετη. ἔτα καὶ τῶν ἐξῆς ἀνεγνωσμένων,
 τῶν δηλῶν πάντας τὰς συνειλεγυμῆς ἐπι-
 σκόπης συναέσαι τῆ καθαιρέσος Φλαβιανῆ
 καὶ Δισέβιου, οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες διελά-
 λησαν ἐπὶ λέξεως ἔτους. ὡς ἐμιν τῆς ὀρθοδό-
 ξης καὶ καθολικῆς πίστεως, τελεώτερον συνόδ·
 ἡγουμῆς τῆ ὑσεραία, ἀκριβέστερον ἐξέτασιν
 δεῖν ἡμεῶς συνορῶμεν. ἐπειδὴ ἡ Φλαβιανὸς ὁ
 τὴ Δισέβιου μνήμης, καὶ Δισέβιου ὁ τὴ δουλαίε
 ἀλαβέσα· ἐπίσκοπος, ἐκ τῆς τῶν πε-
 πραγμῶν καὶ διαγνωσῶν ἐρέυνης, καὶ αὐ-
 τῆς τὴ φωνῆς τῶν ἡγουμῶν ἐξέλεχων τὸ τότε
 συνόδ·, ὁμολογησάντων ἐσφάλαται, καὶ μά-
 τω αὐτῆς κατηρηκέναι, ἐδ' ἐν τῶν πῶς ἐν
 σφαλῆτες δ' ἐκινῶν. ἀδίκως ἡ καθαιρέθῆτες.
 φαίνε· ἡμῶν καὶ τοῦ θεῶ ἀρέσκον δίκαιον εἶναι,
 ἢ ὡς ἀσιν τῶν Θεοτάτω ἔς ἐσεβέσα τῶ ἡμῶν
 δεσπότη, τῶ αὐτῶ ἐπιμῶν Διοσκορον τὸν ἐυ-
 λαβέσα ἔκ ἐπίσκοπον ἀλεξανδρείας, καὶ ἰε-
 ρεῶν τὸν ἐυλαβέσα ἔκ ἐπίσκοπον ἱεροσολύ-
 μων, καὶ θαλάσιον τὸν ἐυλαβέσα ἔκ ἐπίσκο-
 πον καισαρείας, καὶ ἐυπέβιον τὸν ἐυλαβέσα
 ἔκ ἐπίσκοπον δρυμνείας, καὶ ἐυάδιον τὸν
 ἐυλαβέσα ἔκ ἐπίσκοπον βηρυτῆ, καὶ βασί-
 λειον τὸν ἐυλαβέσα ἔκ ἐπίσκοπον σελευκεί-
 ας τῆς ἰσωνείας, τὰς ἐξασίαν ἐρχηκῶτας καὶ
 ἐξάρχοντας τῆς τότε συνόδ·, ἐκπεσῆν
 διὰ τῆς ἱερέας ταύτης συνόδ· κατὰ τὰς κα-
 νόνας τῆς ἐπισκοπικῆς ἀξιωματικῆς ἀλλοίρειας

A Post hæc Dioscorum conquestum esse
 indicant eadem acta, ita dicentem :
 quales nunc observantur regulæ, cum
 Theodorus ingressus sit. Senatores
 verò respondisse, Theodorum ut ac-
 cusatorem ingressum esse. Cumque
 Dioscorus subiecisset, illum inter Epi-
 scopos residere; rursus Senatores dixe-
 runt, Eusebium ac Theodorum accu-
 satorum locum obtinere, perinde ac
 Dioscorus locum rei obtineret. Cum
 igitur universa acta secunda Synodi E-
 phesinæ perlecta essent, & sententia
 damnationis contra Flavianum & Eu-
 sebium similiter recitaretur, ubi ven-
 tum est ad locum, in quo scriptum est,
 Hilarius Diaconus dixit, contradicitur:
 Orientales Episcopi, & qui cum illis e-
 rant, exclamarunt. Anathema Dio-
 scoro. Eodem tempore Christus Dio-
 scorum deposuit. Flavianus deposi-
 tus est à Dioscoro: sancte Domine, tu
 illum vindica. Catholice Imperator,
 tu illum vindica. Leoni multos annos
 Patriarchæ multos annos. Post hæc
 cum sequentia perlecta essent, ex qui-
 bus apparebat universos Episcopos, qui
 tunc congregati erant, depositioni Fla-
 viani atque Eusebii consensisse, Glorio-
 sissimi Judices interlocuti sunt his ver-
 bis. De recta quidem & Catholica fi-
 de, crastino die perfectius convenien-
 te Concilio diligentiorē inquisitionem
 fieri oportere perspicimus. Quo-
 niam verò piæ memoriæ Flavianus, &
 Eusebius Reverendissimus Episcopus
 Dorilæi, ex scrutatione actorum ac
 decretorum, & ex ipsis vocibus eorum,
 qui in synodo quæ tunc facta est, præse-
 derunt: qui quidem confessi sunt se er-
 rasse, & frustra illos deposuisse, cum nul-
 latenus errassent in fide, injuste deposti
 esse noscuntur: videtur nobis juxta
 id, quod Deo placet, justum esse, mo-
 do id placuerit sacratissimo ac piissimo
 Domino nostro, ut Dioscorus Reve-
 rendissimus Episcopus Alexandria, &
 Juvenalis Reverendissimus Episcopus
 Hierosolymorum, & Thalassius Re-
 verendissimus Episcopus Cæsareæ
 Cappadociæ, & Eusebius Reveren-
 dissimus Episcopus Ancyra, & Eusta-
 thius Reverendissimus Episcopus Be-
 rtyti, & Basilius Reverendissimus Epi-
 scopus Seleuciæ Isauriæ, qui tunc au-
 thoritate præditi Concilio præfue-
 runt, eidem pœna subjaceant, sacro-
 sancti Concilii sententiâ, juxta sacros
 canones alieni ab Episcopali dignitate
 judicati: cunctis quæ consequenter ge-
 R r

ita fuerint ad sacratissimi Principis notitiam perferendis. Post hanc interlocutionem acclamatum est ab Orientalibus Episcopis: justum est hoc iudicium. Illyriciani vero exclamarunt: universi peccavimus: universi veniam consequamur. Cumque Orientales iterum acclamasent: hæc sententia justa est: homicidam Christus deposuit. Christus Martyras vindicavit. Senatores interlocuentes pronuntiarunt, ut Episcoporum, qui convenerant unusquisque seorsum fidem suam exponeret: pro certo habens, sacratissimum Imperatorem juxta expositionem fidei trecentorum & octodecim Patrum, qui Nicææ congregati sunt, & centum ac quinquaginta illorum, qui Constantinopolim convenere; item juxta Epistolas sanctorum Patrum Gregorii, Basilii, Hilarii, Athanasii, Ambrosii, & juxta duas Cyrilli Epistolas, quæ in prima Synodo Ephesina recitatae sunt, credere. Nam & Reverendissimum Senioris Romæ Episcopum Leonem, juxta eandem fidem Eutychem deposuisse. Hunc in modum finita hac actione, cum Religiosissimi Episcopi ad alteram actionem soli convenissent, Eusebius Episcopus Dorylæi libellos porrexit pro se & pro Flaviano; Quibus Dioscorum accusabat, quod eadem cum Eutyche sentiret, & quod Sacerdotium ipsis ademisset. Adjecit etiam, voces quasdam, quæ in Synodo tunc congregata minime dictæ essent, à Dioscuro Actis insertas fuisse: curasse præterea eundem Dioscorum, ut Episcopi in charta pura subscriberent. Postulavitque ut Acta omnia secundæ synodi Ephesinæ, Episcoporum, qui congregati erant iudicio infirmarentur, utque ipsi dignitatem Sacerdotii recuperarent, utque nefarium illud dogma Anathemate damnaretur. Petiit etiam post recitationem libelli sui, ut Adversarius adesset. Cumque Episcopi iussissent ut id fieret, Aetius Archidiaconus & Primitivus Notariorum dixit, profectum se esse ad Dioscorum, itidemque ad reliquos: Dioscorum vero respondisse, prohiberi se à custodiis, ne ad Concilium veniat. Facta iterum interlocutione iussum est, ut Dioscorus pro foribus Concilii quæreretur. Et cum repertus non esset, Anatolius Constantinopolis Episcopus interlocuens dixit, debere illum evocari & Concilio interesse.

Αγωνίως, πάντων τῶν πατριαρχικῶν ἐπισκοπῶν τῆς ἁγίας κορυφῆς γνωριζομένων. ἐφ' οἷς ἐπέειπεν ὁ ἀναθολικός, αὐτῆς δικαίας κείνης. αὐτῶν ἰλλυριῶν ἐπίσκοποι ἐπεκραύγασαν, πάντες ἐσφάλημεν, πάντες συζητήσαμεν ἀξιοθωρήσαμεν καὶ πάλιν τῶν ἀναθολικῶν ἐπισκοπῶν. Ἰνδικαία ψῆφῶν τὸν φονέα ὁ χριστὸς κατέθετε, τὰς μάρτυρας ὁ χριστὸς ἐξεδίωξεν· οἱ συγκλητικοὶ διεάλησαν, ὥστε ἐκείνων ἐπιτρόπων τῶν συνελεγμένων ἰσοζυγῶν τῶν οὐκ ἐκείνων ἐκείνων, ὡς ὁ θεὸς ταῖς βασιλείαις καὶ τῶν ἐκείνων ἐν νικαίᾳ τριακοσίων καὶ κατὰ τὴν ἐκείνων ἰωνικῶν ἐπισκοπῶν καὶ τὰς ἐπισκοπὰς τῶν ἁγίων πατέρων, γρηγορίου, βασιλείου, ἰλαρίου, ἀθανασίου, ἀμβροσίου, καὶ τὰς δύο ταύτων κυρίως, τὰς ἐπιτῆ πρῶτῃ συνόδῳ τῆς ἐκείνων δημοσιουθείσας πιστεύειν καὶ γὰρ καὶ τὸν ἐκείνων λαβέσατον ἐπίσκοπον τῆς πρεσβυτέρας ἡμετέρας λέοντα, εὐτυχῆ ἐπιτέτοις κατέλαβον, ἐπιτοίουν καὶ ταύτης τῆς συνελεύσεως κατὰ τῶν ἐκείνων, ἐς ἑτέραν συνελεύσαντων μόνων τῶν ἐκείνων ἐπιτρόπων, λεβέλλου ἐπέδωκεν εὐσέβει· ὁ δὲ δορυλαῖος ἐπίσκοπος καὶ ἡμετέρος καὶ φλαβιανῆ, δι' ἐπεμμένον ἐκείνων σκόρως τὰ αὐτὰ εὐτυχῆ φρονήσαντι, καὶ ὅπως αὐτῆς τῆς ἐκείνων ἀφείλετο· ὡς ἔδειξε θεοῦ ὅπως φωνὰς μὴ ἐξημένας τῆ τῶν ἐκείνων καὶ τὰ ἀλλοθίση συνόδῳ προσέδεικνεν ἐκείνων ὑπομνήμασι, καὶ ὡς ἀγράφως χάριτας παρεσκεύασεν αὐτῆς ὑποσημνήμασι. καὶ ἐκείνων ὡς ἐκ ψήφου τῶν συνελεγμένων ἀνευθύνθηται πάντα τὰ ἐκ τῆς δευτέρας συνόδου τῆς ἐκείνων ἐφέσω πεπραγμένα, καὶ ἔχειν αὐτῆς τῶν ἐκείνων ἐκείνων, καὶ ἀναθεματίζῃ τὸ μὴ ἐκείνων ἐκείνων δόγμα καὶ ἠξίωσε μὴ τῶν ἀνευθύνων, καὶ τὸν ἀντίδικον παρεῖναι. ἐδὴ διαλαλήθηντ' ἡμετέρος, εἰρήκεν ἀεπὶ ἀρχιδιακόνου καὶ περιμνήρου νοταρίων, ὡς δὲ ἐκείνων πρὸς διόσκορον, ὡς ἔπει ἐκ τῶν ἐκείνων, ἐκ εἶπε, μὴ συγχωρεῖσθαι ἐκ τῶν φυλακῶν αὐτὸν ἀναγεῖσθαι καὶ διελάληθῃ ζητηθῆναι τὸν διόσκορον πρὸς τὸν ἐκείνων. καὶ μὴ εὐρεθῆντ' αὐτῶν, ἀναθολικῶν ἐπίσκοπων καὶ κωνσταντινουπόλεως διεάλησεν, ὁφείλειν αὐτὸν μετακληθῆναι, καὶ ἐκ τῆς συνόδου παρελαθῆναι.

καὶ τότε ἤκουσεν ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς οἱ δόξασα λέν-
 ἰες, εἰρήκασιν εἰπὼν αὐτὸν, φυλάττωμαι ἐγὼ. εἰ δὲ
 συχωρεῖσθε μοι καλεσθῆναι, εἰπάτωσαν. καὶ εἰπόν-
 των αὐτῶ τῶν ἀπεσταλμένων, ὡς πρὸς αὐτὸν, ἔ-
 πρὸς ἡμᾶς μαγίστρας ἀπεσταλῆσαν, διεξήλθον
 εἰπὼν αὐτὸν, ἐτοιμός εἰμι παρὰ ἡμεῖς εἰς τὴν ἀ-
 γίαν καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων ἀλλὰ κωλύομαι
 οἷς πρὸς θεοῦ ἐν ἐμῇ, ὡς καλεσθῆναι αὐτῶν
 παρὰ διοσκόρου, ὑπήνησεν ὁ θεὸς ἔμαγίστρα
 τῶν θείων ὁ Φικίων, καὶ μετὰ αὐτὸ πάλιν γεγό-
 νασι πρὸς διοσκόρον οἱ ἐπίσκοποι, καὶ πάλιν τῶν
 ἐπισημίων πρὸς αὐτὸν ἀπεσταλῆσαν, ἐ-
 δήλωσεν ἐπὶ λέξεως τὸν διοσκόρον εἰπὼν ταύ-
 τα συναγαγὼν ἐμαυτὸν, καὶ γνῶναι τὸ συμφέρον,
 τὰ ἐδοκίμασα ἐπειδὴ ἐν τῇ πρὸς ταύτης
 συνόδῳ καθεζόμενοι οἱ μέγαλοπρεπῆσθε ἀρ-
 χόντες, ὥρισαν πολλὰ καὶ πολλὰ ἐκάσθε δια-
 λαλιῶν, νῦν δὲ εἰς δεξιέρην καλεῖμαι σὺν ὁδόν,
 εἰς τὴν τῶν προειρημένων ἀνασκυθῆναι, παρὰ κα-
 λῶ τὰς πρὸς ἐν τῇ συνόδῳ παραγενομένης
 μεγαλοπρεπῆσθε ἀρχόντας, καὶ τὴν ἱεράν
 συγκλήτον, ἣ νῦν παρῆναι, ἵνα πάλιν τὰ αὐτὰ
 γυμνασθῆναι πρὸς ὁ ἀκακίον δηλοῖ τὰ πεπρα-
 μένα διεξελθῆναι ἐπὶ λέξεως αὐτῶν. ἔχ' ἔτι ἔ-
 κέλευσεν ἡ ἀγία καὶ μεγάλη σὺν ὁδος τὴν ὑμέτε-
 ραν ἀγιότητα παρῆναι, ὡς ἀνασκυθῆναι
 τὰ ἐπιτῶν μεγαλοπρεπῆσθε ἀρχόντων ἣ
 ἐπὶ τῆς ἐκείνης συγκλήτης πρὸς θεῶν ἀλλ' ἡμᾶς
 ἀπέσταλεν, ὡς καλεσθῆναι σε τὸ συνέδριον, καὶ
 μὴ ἀπολειφθῆναι αὐτὴν τὴν σὺν ὁδοῦ, πρὸς
 ὁ διοσκόρου ἔρηκεν, ὡς τὰ ὑπομνήματα λέ-
 γουσιν, εἰρήκατέ μοι νῦν ὅτι λιβέλλης ἐπέδω-
 κεν ὁ σέβιος. παρακαλῶ πάλιν παρῶν ἀρ-
 χόντων καὶ τὴν συγκλήτην δοκιμασθῆναι τὰ καὶ ἐ-
 μεῖς ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἐκείνων, αὐτῶν ἀπε-
 σταλῆσαν οἱ οὐφείλιες τὸν αὐτὸν πρὸς ἡμεῖς
 διοσκόρον τοῖς πεπραπτομένοις παρῆναι, καὶ τότε
 ἡμεῖς, ἐπαναζήσαμεν οἱ ὡς μεφθέντες
 εἰρήκασιν ἔχειν ἐν σημείοις τὴν αὐτὴν φωνήν. ἀ-
 δηλοῦσιν αὐτὸν εἰπὼν. ἡ δὲ φθασας δεδήλωκα,
 τὴν ὑμέτερα θεοσεβεία, ὡς ὅτι καὶ ἀρρώστια συνέ-
 χουμαι, καὶ ἔξαιώ ὡς καὶ ἡμεῖς μεγαλοπρεπῆσθε
 ἀρχόντας, καὶ τὴν ἱεράν συγκλήτον, ἣ νῦν παρῆ-
 ναι τῆ τῶν ἐξέλασθῆναι κρίσει. ἐπειδὴ δὲ
 μοι τὰ ἀρρώστιας ἐπελάθη, τότε χάριν τὴν
 ὑπέρθεσιν πεποιήμαι, καὶ κεκέρπον εἰπὼν τὰ ὑ-
 πομνήματα δηλοῖ πρὸς τὸν διοσκόρον, πρῶτον
 μὴ δὲν παρὰ ἀρρώστιας εἰπὼν ὁφείλειν ἐν αὐτὸν

A Quod cum executioni mandatum fu-
 illet, redeuntibus, qui missi fuerant ad
 Dioscorum, renuntiaverunt eum dixisse:
 Sub custodia sum. Dicant custodes,
 velint ne mihi permittere, ut ad Con-
 cilium pergam. Cumque Legati Con-
 cilia respondissent, se ad illum missos esse,
 non verò ad Magistrianos: retulerunt
 Dioscorum hæc dixisse: Paratus sum
 venire ad sacrum & universale
 Concilium: sed prohibeor. Quibus
 adjecit Himerius, redeuntibus ipsis à
 Dioscoro occurrisse adjutorem magi-
 stri sacrorum officiorum, & Episcopos
 unà cum illo reversos esse ad Diosco-
 rum, deque illis quædam se habere, quæ
 notis excepisset. Ea perlecta indica-
 bant, Dioscorum hæc ad verbum dixisse.
 Postquam me ipse recollegi, &
 quid mihi expediret, consideravi, ista
 respondeo. Quandoquidem in superi-
 ore consessu, magnificentissimi judi-
 ces post multas cujusque interlocutio-
 nes multa decreverunt; nunc verò ad
 secundum consessum vocor, ut prædi-
 cta infirmentur; rogo ut magnificen-
 tissimi judices & amplissimi Senatores,
 qui priori conventui interfuerunt,
 nunc quoque intersint, quò eadem ite-
 rum examinentur. Cui Acacius, ut in
 iisdem actis refertur, respondit his ver-
 bis. Sancta & magna Synodus, non
 ideo sanctitatem tuam adesse iussit, ut
 ea, quæ coram magnificentissimis Ju-
 dicibus & sacro Senatu gesta sunt, in-
 firmentur: sed nos misit ad te, mandans
 ut ad Consessum venias, nec absit ab eò
 Sanctitas tua. Cui Dioscorus ita re-
 spondit, ut in iisdem actis habetur. Mo-
 do dixistis mihi, Eusebium libellos por-
 texisse. Iterum postulo ut coram judi-
 cibus ac Senatu mea causa examinetur.
 Et post alia ejusdem modi, quæ actis in-
 ferta leguntur, rursus missi sunt, qui Di-
 oscorum hortarentur, ut gestis interes-
 set. Quod ubi factum est, hi qui missi
 erant, reversi dixerunt, se responsio-
 nem Dioscori notis exceptam habere,
 quæ est hujusmodi. Jam antea pietati
 vestræ significavi, me morbo laborare,
 & postulare ut magnificentissimi judi-
 ces & sacri Senatus nunc quoque in-
 tersint iudicio eorum, quæ examinandi
 sunt. Sed quoniam morbus meus
 increvit, idcirco adesse non potui.
 Tum vero Cecropius, ut in iisdem ac-
 tis legitur, Dioscoro dixit, paulo ante
 nullam mentionem morbi ab illo factam
 fuisse: proinde sacris regulis satisfacere
 eum debere. Cui Diosco-
 R f 2

rus respondit his verbis: Semel dixi, Ju-
 dices adesse oportere. Adhæc Rufinus
 Samosatensis Episcopus Dioscoro dixit
 Canonicum constitutum esse Judicium
 & posse Dioscorum, si adesset, cuncta,
 quæ veller, libere dicere. Cumque Di-
 oscorus interrogasset, utrum Juvenalis
 & Thalassius atque Eustathius ad Con-
 cilium venissent, respondit Pergamius,
 nihil istud ad rem pertinere. Quibus
 verbis Dioscorum hæc subjecisse, ead-
 em acta testantur: postulasse se à Chri-
 sti antantissimo Imperatore, ut juberet
 magnificentissimos Judices interesse
 Concilio, & eos, qui unâ cum ipso ju-
 dicaverant. Quibus legati à Concilio
 missi responderunt, eum solum ab Eu-
 sebio accusatum esse, nec reliquos ad-
 esse debere, tum verò Dioscorum in-
 tulisse, alios quoque adesse oportere,
 qui unâ cum ipso judicavissent. Ne-
 que enim Eusebium privatam adversus
 ipsum causam habere, sed commu-
 nem, ob ea quæ omnes simul judicavif-
 sent. Et cum legati in iisdem persta-
 rent, Dioscorus respondit. Quæ dixi,
 semel dixi, nec amplius habeo, quod
 dicam. Quibus renuntiatis, Eusebius
 Episcopus Dorylæi dixit, se adversus u-
 num Dioscorum causam habere, ad-
 versus alium præterea neminem. Po-
 stulavitque ut tertiavocatione Diosco-
 rus citaretur. Posthæc Aetius retulit,
 quosdam qui se Clericos esse dicerent,
 unâ cum aliis Laicis ab urbe Alexan-
 dria venientes, nuper libellos porrexif-
 se adversus Dioscorum, & nunc pro fo-
 ribus Concilii stantes vociferari. Cum
 ergo libellos obtulisset primum qui-
 dem Theodorus, qui sanctæ Alexan-
 drinorum Ecclesiæ Diaconus fuerat:
 Deinde Ischyrio similiter & ipse Dia-
 conus: tum Athanasius presbyter &
 Cyrilli sororis filius: Ac postremo So-
 phronius, quibus Dioscorum partim ob
 blasphemias, partim ob corporalia
 quædam damna & violentas pecuniæ
 exactiones accusabant: tertia voca-
 tione citatus est Dioscorus, monitus-
 que est, ut ad concilium accederet.
 Regressi igitur, qui ad hoc missi fuerant
 nuntiarunt Dioscorum ista dixisse. Sa-
 tis superque docui pietatem vestram:
 nec iis aliud quidquam adjicere pos-
 sum. Rursus instantibus legatis, e-
 umque ut veniret hortantibus, cum
 idem semper respondisset Dioscorus,
 Paschasius Episcopus dixit. Jam ter
 vocatus Dioscorus haudquaquam
 comparuit, torquente ipsum concien-
 A τοὺς κανόνι τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι πρὸς ὃν ὁ δὲ
 σκορος ἀπεφώνητο, ἀπαξ εἶπον ὀφείλει πα-
 εἶναι τὰς ἀρχόντας· εἶτα τὸν ῥεφίνον εἰπεῖν
 πρὸς αὐτὸν Ἐπισκοπον σαμοζάτων, καὶ νομι-
 τα κινέμεν καθεστάναι, καὶ δύνασθαι αὐτὸν πα-
 ραγγεῖν ἀβέλε· διεξελθεῖν. πυθαγόρου
 ἢ Ἐπισκοπος εἰς βενάλιος ἐβαλάσιος πα-
 εγένοντο καὶ εὐστάθιος, ἀπεκρίνατο ὡς ἔδει πρὸς
 ἔπ· πρὸς ἃ δὲ διοσκορον εἰπεῖν τὰ περὶ ἐπι-
 να δηλοῖσι τὸ σακαλίσαι τὸν φιλόχριστον βα-
 σιλέα, ὡς ἐκ τῶν ἀρχόντων παρεῖναι, καὶ τὴν
 σὺν αὐτῷ δειδικακότης καὶ πρὸς ταῦτα τὴν
 B πεμφθέντας εἰπεῖν, μόνος κατήγορος αὐτοῦ τὸν
 δὲ σύσειον, καὶ ἐπὶ πάντας ὀφείλειν παραγγεῖν
 καὶ πρὸς ταῦτα τὸν διοσκορον εἰπεῖν, ὀφείλει
 καὶ τὰς ἄλλους παρεῖναι τὴν σὺν αὐτῷ δειδικα-
 κότης. μή τῳ ἰδικὸν ἔχειν πρᾶγμα πρὸς
 αὐτὸν τὸν σύσειον· ἀλλ' εἰ ἄρα πρὸς ὅν πάντες
 δειδικακασί καὶ πάλιν Ἐπιμενάντων τῶν
 C πεμφθέντων πρὸς τὴν, ἀπέφησεν ὁ διοσκο-
 ρ· εἰπὼν, ἀπαξ εἶπον, ἀεὶ εἶπον καὶ παραγγεῖν
 τῶν εἰπεῖν ὅτι ἔχω πρὸς ἃ δὲ σύσει· ὁ δὲ
 δορυλαῖος διεξῆλθε, πρὸς μόνον διοσκορον ἔ-
 χειν, καὶ πρὸς μηδένα ἕτερον καὶ ἠξίωσε πε-
 C τηκλήσει κληθῆναι τὸν διοσκορον καὶ ὑπο-
 λαβῶν εἰπεῖν, ἐδίδασκε, πρὸς ὅν πάντας λέγει-
 τας εἰς αὐτὸν κληρικὸς καὶ καὶ ἐτέρων λαϊκῶν τῶν
 ἀλεξανδρέων ὀρμωμένους, Ἐπιδεῖναι λέγει-
 λας καὶ διοσκόρους, καὶ τῶν πρὸς Ἐ συνεδρι-
 ἐσῶτας ἐκβοῶντες ἐκ τῆς ἁγίας καὶ πρὸς αὐτὸν μὴ
 πρὸ δειδικακότης θεοδώρου διακόνου χημένους τὸν
 ἀλεξανδρεῖα ἁγίας ἐκκλησίας, εἰς ἃ ἔργου
 εἰων· διακόνου, καὶ ἀθανασίου πρὸς ὅν πάντες
 καὶ ἀδελφίδ' ἔκχευε, καὶ πρὸς γε σαφρο-
 νίαν, δι' ὅν πρὸς τὴν βλασφημιῶν ἐνεκαλεῖται
 διοσκόρου, πρὸς τὴν σωματικῶν καὶ βιαιῶν ἀ-
 φαιρέσεως χημάτων, τῆς κλητικῆς γέροντος
 πρὸς τὴν πρὸς τὸν διοσκορον παραγγεῖναι
 τοιγαρὲν ἐπαναζεύξαντες οἱ ἐπὶ τῶν ἀσπι-
 ρισμένοι, εἰρήκασιν εἰπεῖν τὸν διοσκορον, ἀν-
 τάρκως ἐδίδαξα τὴν ὑμετέραν θεοσεβείαν,
 οἷς προαδεῖναι τι ἐδύναμαι. καὶ αὐτὸς δὲ
 τὰ αὐτὰ εἰρηκότης πρὸς αὐτὸν διοσκόρου, ἐπι-
 μενάντων τῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν σα-
 λέντων, πασασί· ἐπίσκοπος· εἰπεῖν καὶ
 ἤδη τρίτον κλητικὸν διοσκόρου, ἐπαραγγε-
 νετο, ὑπὸ συνειδήσεως βαλλόμενος, ἐ-
 πωθάνετο τὴν· ἀξί· εἰ· πρὸς ὁ τῶν ἐπ-

σκόπων Διοκλειανῶν, ὑποπεπληκέναι αὐ-
 τὸν τοῖς κανόσι, περὶ τῆς Ἰπσκοπῆς σμύρ-
 νης εἰπόντι, ὅτε ἐφονδύετο ἀγιῶ φλαβιαν-
 ος, ἐδὲν ἀκόλαστον ἐπερχόμενον αὐτοῖς, οἱ τὸν
 τόπον ἐπέχοντες λέοντι Ἰπσκοπῆς τῆς
 περὶ ἑσέρας ῥώμης. ἀπεφάναντο Ἰπσκοπῆς
 ταῦτα. δὴλα γεγῆται τὰ τεθλημένα
 διασκόρρα τῶν ἡγουμένων τῆς ἀλεξανδρείας
 μεγαλοπόλεως ἐπισκόπων καὶ τῶν κανόνων
 ἁγίων, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ ἀσέως
 ἐκ τῆς ἡσθ' ἐξετάσαντων ἐν τῶ πρώτῳ συνε-
 δρίῳ, καὶ δὲ τῆς σήμερον πεπραγμένων.
 οὗτοι γὰρ ἵνα τὰ πολλὰ παραλείπωμεν, δι-
 τυχῆ τὸν ὁμοδόξον αὐτοῖς, καθαιρεθέντα κα-
 νονικῶς πρὸς τὴν ἰδίαν ἐπισκόπῃ ἐν ἀγίοις
 φαιδρῶν πατρῶν ἡμῶν καὶ δευτεροεπισκόπῃ
 φλαβιανῶ, ἀνθεντήσας ἀκανονιστικῶς εἰς κοι-
 νωνίαν ἀνεδέξατο, πρὸς ἡσυνεδρῶσιν ἐν τῇ
 ἑσέρας μὲν τῆς θεοφιλῶν ἐπισκόπων. ἀλλ'
 ἐκείνοις μὲν ὁ δόξολογικὸς θεῶν συνηθῆσιν
 ἀπένειμμεν Ἰπσκοπῆς ἐκείσε μὲν καὶ γνώμῃ ὑπ'
 αὐτῶν πεπραγμένοι: οἱ καὶ διετέλεσαν
 μέχρι τῆς ταραντος ἐπόμῃ τῶν ἀγίων τῶν δε-
 δευτεροεπισκόπων λέοντι, καὶ πρὸς τῇ ἀγία καὶ
 οὐκ ἐκκλησιαστικῇ συνόδῳ. ἐδὲν χάριν καὶ ἐν τῇ
 αὐτῇ κοινωνίᾳ ἀνὴρ ὁμοπίστους ἐδέξατο. οὗτοι
 ἰ καὶ μέχρι τῆς παρόντος διέμεινε σεμνυ-
 νόμῃ ἐν ἐκείνοις, ἐφ' οἷς ἐδὲν γένειν, καὶ ἐς
 γῆν κεκρυφέναι ὁ φείδ' ἑσέρας τῶν δε, ἐ-
 δὲ τῶν ἐπιστολῶν ἀναγνωσθῆσιν συνεχώρη-
 σε τῆς μακαριώτατος πάπα λέοντι, τῶν
 γραφῶσιν παρ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν ἀγίοις τῶν
 μνημῶν φλαβιανῶν, καὶ ταῦτα πολλάκις πα-
 ρακλήθεις ἀναγνῶσαι ταῦτ' ὑπὸ τῶν κε-
 κομικῶτων, καὶ μετ' ὄρκων ποιῆσαι τῶν
 ἀναγνώσων ὑποχόμενον ἥς μὴ ἀναγνω-
 σθῆσιν, σκανδάλων καὶ βλάβης ἀνά τῶν οἰ-
 κουμενῶν ἀγίων ἀπληρώθησαν ἐκκλησία.
 ἀλλ' ὁμῶς τοιούτων παρ' αὐτῆς τοληθέντων,
 ἐπισκοπῶμεν πρὸς τῆς περὶ τῆς ἀνοσίας αὐ-
 τῆς πρὸς τῆς, φιλανθρωπίας τινὸς αὐτὸν ἀ-
 ξιώσας, ὡς καὶ τῆς λοιπῆς θεοφιλῆσ ἀγίας
 ἐπισκόπῃ, καίτοι μὴ ἰ τῶν ἀνθεντῶν πα-
 ρακλήθεις αὐτῆς τῆς κρίσεως ἐσθ' ἡσθ' ἐ-
 παιδῆ ἰ τοῖς δὲ τῶν περὶ τῆς πρὸς τῆς ἀ-
 νομιαν ὑπερηκόνησεν, ἐτόλμησε δὲ καὶ ἀ-
 κοινωνίαν ὑπαγορεύσαι κατὰ τῆς ἀγίων
 καὶ οὐκ ἀπὸ ἀρχιεπισκόπῃ τῆς με-

tia. Et interrogavit Episcopus, qui
 aderant, quam pœnam commeruisset.
 Cumque Episcopi ad hæc respondi-
 sent, illum in canones commississe, &
 Proterius Episcopus Smyrnæ dixisset:
 quando S. Flavianus occisus est, nihil
 recte, neque ordine factum est super il-
 lo: Vicarii Leonis Episcopi Senioris
 Romæ ita decreverunt ad verbum.
 Quæ Dioscorus, antehac Episcopus
 magnæ civitatis Alexandria, contra
 ordinem canonum & contra discipli-
 nam Ecclesiasticam attentavit, mani-
 festa sunt, tam ex his, quæ jam sunt ex-
 aminata in primo confessu, quam ex
 his, quæ hodierno die sunt gesta. Hic
 enim, ut plurima alia prætermittamus,
 Eutychem eadem cum ipso sentien-
 tem, regulariter à proprio depositum
 Episcopo, sanctissimo scilicet patre
 nostro & Archiepiscopo Flaviano,
 propria auctoritate contra sacros cano-
 nes in communionem suscepit, prius-
 quam Ephesi confedisset unâ cum reli-
 quis Deo charissimis Episcopis. Ve-
 rum Episcopis quidem Apostolica se-
 des veniam concessit ob ea, quæ illic
 ab iisdem non sponte gesta fuerant.
 Qui quidem hætenus permanferunt,
 sanctissimo Archiepiscopo Leoni &
 sanctæ universalis Synodo obsequen-
 tes. Qua de causa eos, utpote ejus-
 dem cum ipso fidei cultores, in com-
 munionem suam recepit. Hic verò,
 in hodiernum usque diem ob eagloria-
 ri non desinit, quorum causâ gemere
 & ad terram usque sese inclinare de-
 buerat. Præterea Epistolam beatissi-
 mi Papæ Leonis quam ille ad sanctæ
 memoriæ Flavianum conscripserat,
 legi minime permisit: idque quamvis
 sapissime rogatus esset ab iis, qui Epi-
 stolam attulerant, & quamvis ipsemet
 adjecto jurejurando pollicitus esset, se
 eam recitari jussurum. Quâ minime
 prælectâ, sanctissimas per universum
 orbem terrarum Ecclesias scandalis
 ac detrimentis complevit. Sed ta-
 men, quamvis tot ac tanta ab eo præ-
 sumpta sint, propositum nobis erat,
 quod quidem ad prius ejus im-
 pium facinus pertinet, clementer il-
 lum ac benigne tractare, sicut & reli-
 quos DEO dilectos Episcopos, licet
 isti non eandem ac ille judicandi po-
 testatem habuissent. Sed quoniam
 priorem injustitiam posterioribus fa-
 ctis longe superavit: ausus quippe
 est excommunicationem dictare ad-
 versus sanctissimum ac religiosissi-

mum magnæ Romæ Archiepiscopum A
 Leonem. Præterea cum libelli pleni
 criminum ac flagitiorum sancto & ma-
 gno Concilio contra illum oblati ef-
 fent, semel, iterum ac tertio vocatus
 juxta canonum præscripta per Dei a-
 mantissimos Episcopos, minimè ob-
 temperavit, propriâ videlicet consci-
 entia ipsum lancinante. Eos denique
 qui à diversis Synodis juste depositi fu-
 erant, illegitime in communionem
 suscepit: contra semetipsum senten-
 tiam protulit, Ecclesiasticis legibus
 sæpius proculcatis. Idcirco sanctissi-
 mus ac beatissimus magnæ & Senioris
 Romæ Archiepiscopus Leo, per nos, B
 & per præsentem Synodum, unâ cum
 beatissimo & omni laude dignissimo
 Apostolo Petro, qui petra & basis est
 Ecclesiæ Catholicæ, rectæque fidei
 fundamentum: Episcopali cum dig-
 nitate exiit, & ab omni Sacerdotali
 officio alienum pronuntiavit. Sancta
 igitur & magna hæc Synodus, super
 memorato Dioscoro, ea quæ canoni-
 bus placita sunt decernat. Quæ cum
 ab Anatolio & Maximo, & à reliquis
 Episcopis confirmata essent, exceptis
 iis, qui unâ cum Dioscoro à Senatu
 fuerant depositi, relatio de his rebus
 ad Marcianum Principem scripta est
 à Concilio, & libellus depositionis ab
 eodem Concilio missus est ad Dioseo-
 rum in hæc verba. Scias te ob despe-
 ctum sacrorum canonum, & ob con-
 tumaciam quâ usus es erga hanc san-
 ctam & universalem Synodum: eo,
 quod præter alia crimina, de quibus
 convictus es, tertio vocatus ab hoc
 sancto & universali Concilio juxta sa-
 cros canones, ut accusationibus re-
 sponderes, minime occurristi, Octo-
 bris mensis præsentis die tertio deci-
 mo à sancta & universali Synodo de-
 positum esse, & ab Episcopatu omni-
 que Ecclesiastico munere submotum.
 Post hæc cum de his rebus ad religio-
 sissimos etiam Clericos sanctissimæ A-
 lexandrinorum Ecclesiæ scriptæ ef-
 fent litteræ, & Edictum contra Dio-
 scorum propositum fuisset, confessus
 iste finem accepit. Hunc in modum
 finito superiore confesso, Episcopi
 denuo congregati, ad interrogatio-
 nem Judicium, qui rectam fidem ex-
 poni postulaverant, responderunt,
 nihil amplius esse statuendum, cum
 causa Eutythis finem accepisset, & E-
 piscopi Romani judicio esset termina-
 ta, cui universi acquievisent. Rurfus

γάλης ρώμης λέοντι, πρὸς ἡτέροις, καὶ
 ἑλλῶν πῶδανομιῶν μέσων καὶ ἀντὶ πρὸς
 νεχθέντων τῇ ἀγία καὶ μεγάλη συνόδῳ, καὶ
 ἀπαξ, καὶ δις, καὶ τρίς διὰ Θεοφιλῶν ἐπι-
 σκόπων κανονικῶς κληθεὶς ἐχ' ὑπήκουσεν, καὶ
 πρὸ τῶν ἰδίων συνειδότε, δηλονότι κελεύμενος
 καὶ τὰς πρὸς αὐτὸν διαφορὰν ἐνθέντα
 καθαιρεθείας, παρανόμως ἐδέξατο, ἀλλὰ
 κατ' ἐαυτῶν ἡγήθη ὡς ἐξήνεγκε, διαφρα-
 τὰς ἐκκλησιαστικὰς παθήσας Θεομέλις, ὡς
 ὁ ἀγιώτατος καὶ μακαριώτατος ἀρχιεπί-
 σκοπος τῆς μεγάλης καὶ πρεσβυτέρης ρώ-
 μης λέων δι' ἡμῶν καὶ τῆς παρέσης συνό-
 δου τρισμακαρίως καὶ πανευφήμως πρὸς
 δόσολε, ὅς ἐστιν πέτρα καὶ κρηπίς τῆς καθο-
 λικῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως
 Θεμέλιος τυγχάνει, ἐγύμνωσεν αὐτὸν ἐπι-
 επισκοπικῆ ἀξιώματι, καὶ πᾶσι ἱερο-
 κῆς ἠλλοθρίωσεν ἐνεργείας: τοιγαρὶν ἡ ἀγία
 αὐτῆς καὶ μεγάλη σύνοδος, τὰ δόξαντα τοῖς κα-
 νόνοι ἐπι τῶν μημονοθέντων διοσκόρου ἡγου-
 γῶν δὴ κυρωθέντων παρὰ ἀνατολίας, μακαρί-
 τως αὐτῶν λοιπῶν ἐπισκόπων, ἀνδρείων τῶν
 ἀμα διοσκόρου παρὰ τὴν σκληρὰν καθαρῶν
 τῶν ἀναφορὰ πρὸς τῶν πρὸς μαρτυρίαν
 γράφειον παρὰ τὴν συνόδον, καὶ ἡ καθαιρεθεί-
 ἀπέπεσο διοσκόρου παρὰ τὴν αὐτῆς συνόδου ἡ-
 σα ἄδεν, γνώσκει σαλὸν διὰ τὴν καὶ τῶν ἑ-
 κανόνων ὑπεροψία, καὶ διὰ τὴν ἀπειθείαν
 τὴν πρὸς τὴν ἀγίαν ταύτην καὶ οἰκουμενικὴν συ-
 νόδον, ὑπερῶν πρὸς τοῖς ἀλλοῖς πλημμελήμασι
 οὐκ ἴσως, καὶ τριτον κληθεὶς παρὰ τὴν ἀγίαν
 τῆς καὶ μεγάλης συνόδου, καὶ τὰς θείας κανόνας
 ἐπι τὸ διοσκόρου τοῖς ἐπαγομένοις, ἐκ αὐτῆ-
 ἰσας μὴν ὀκτωβρίῳ τῶν ἐνεσῶν τριτοκατα-
 ἴη, παρὰ τὴν ἀγίαν καὶ οἰκουμενικὴν συνόδον καὶ
 ρῆθ' ἐπισκοπῆς, ἡ πανθὸς ἐκκλησιαστικῆς
 θεσμῶν ὑπάρχων ἀλλότριον. εἶτα τῶν πρὸς τῶν
 τῶν γραφείων καὶ πρὸς τὰς Θεοφιλεῖς ἐπισκο-
 πους ἐν ἀλεξανδρείᾳ ἀγιωτάτης ἐκκλησίας
 καὶ πρὸς Θεμέλιον καὶ τὸ διοσκόρου ἡγουμένον, καὶ
 τῆς αὐτῆς συνελδύσεως πέρασ ἐδέχετο: ἔτι μὲν
 ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ συνελδύσεως ἐπεραιώθη καὶ
 ταύτην καὶ αὐτῆς συναλιθεῖς ἐφασκον τῶν
 πρὸς τῶν ἀρχόντων, διδραχθῆναι ἐλαμένον
 τὸ ὀρθῆς θρησκείας, καὶ ὡς ἐδὲν τὴν πρὸς ἀλλο-
 θήνη ἀπαξίαν καὶ εὐτυχὴ πέρασ δεξάμενος
 ἡ διασπαθῆναι πρὸς ἐν ῥώμῃ ἐπισκοπῆς, καὶ

καὶ πάντες ἐσείχησαν βοῶντων τε αὐ πάντων
 τῶν Ἐπισκόπων πάντας τὰ αὐτὰ λέγειν, καὶ τῶν
 ἀρχόντων διαλαλησάντων ἕκαστον πατριάρχην
 ἐκλεγόμενον ἐν ἡ δούλειον τῆ ἰδίας διοικήσεως
 πρεσβυτον, ἐς μέσον παρελθὲν, ὡς τῶν ἑκά-
 στε Φανερωθῆναι γνώμην, Φλωρέντιον ἐπί-
 σκοπον Σαρδῶνων ἐν δόσιμον ἤτησεν, ἐφ' ᾧ μὲν
 σέμματα παρελθὲν αὐτὸς τῆ ἀληθείας καὶ
 κερῶν ἐπισκοποῦσε βασιτοπόλεως ἐφη-
 ταῦτα ἢ πῖσις καλῶς εἰρηθε τῶν τριακοσίων δε-
 καοκλιῶ ἀγίων πατέρων, ὅς ἐβεβαιώθη πρὸς τῶν
 ἀγίων πατέρων, ἀθανασίος, κυρίλλος, καλεστίνος,
 ἰλαρίος, βασιλείος, γρηγορίου, καὶ νῦν πάλιν δια-
 τῆ ἀγίων ἀτρε λείων καὶ ἀξιωματικῶν τῶν ἀ-
 γίων πατέρων τῶν τῆ καὶ ὅσιω ἀτρε λείων
 ἀναγνωσθῆναι. ὧν ἀνεγνωσθῆναι ἢ πᾶσα σύν-
 οδος ἐπεκράτωσε ταῦτα. αὐτῆ ἢ πῖσις τῶν
 ὀρθοδόξων. ἔτι πᾶσις πρεσβύμενος, ὁ πάπας
 λέων ἔτι πρεσβύ, κυρίλλος ἔτι πρεσβύ, ὁ πάπας
 ἔτι πρεσβύ ἢ ἡμελῶ δούσαν ἔτερος τε διαλα-
 λῆς ἐνεχθείσης, ὡς καὶ τὰ ἐκβεβαιωμένα πρὸς
 τῶν ἀγίων ἢ τυχῆν ἀναγνωσεως, ἀνεγνωσθῆναι
 καὶ ταῦτα πρὸς ἀ πάλιν ὁ τῆς συνόδου βοή-
 σαιτες, ἐφῆσαν. αὐτῆ ἢ πᾶσις πῖσις αὐτῆ ἢ
 πῖσις τῶν ὀρθοδόξων. ἔτι πᾶσις πρεσβύμενος
 μετ' ἔς ἀτρε ὁ ἀρχιδιάκονος ἐφῆ ἔχεν μὲν
 χεῖρας τῶν πρὸς νεστωριον Ἐπισκόπου κυρίλλου
 καὶ θεασασίος, ἢ πᾶσις ὁ ἐν ἐφέσω συλλε-
 γῆτες ἐκύρωσαν δικαίως ὑποσημειώσασιν,
 ἔχεν τε καὶ τῶν ἔτερον Ἐπισκόπων αὐτῶν κυρίλλου,
 γεγραμμένη πρὸς ἰωάννη τὸν ἀντιο-
 χείας, καὶ αὐτῶν βεβαιώθεισαν, ὡς ἔχῃ
 ἀναγνωσεως τυχῆν διαλαλῆς τε πρὸς
 ταῦτα γεγραμμένης, ἀμφω ἀνεγνωσθῆσαν
 καὶ τῶν πρὸς αὐτῆς ἑνιατοῖς ὀνόμασι
 ἐπὶ ταῦτα. τῶν ἐλαβεσ ἀτρε συλλεγεργῶν νε-
 σωριον κυρίλλου. κατὰ φλυαρίων, ὡς μαν-
 θάνω, πῖσις τῆς ἐμῆς ὑπολήψεως ἐπὶ τῆς σῆς
 θεοσεβείας, καὶ τῶν συχνοῦς, τῶν τῶν ἐν τέ-
 λῃ συνόδου καιροφυλακῆντες μάλισσα, καὶ
 τάχα πᾶ καὶ τέρπειν οἰόμενοι τῶν σὺν ἀ-
 κοῖν. καὶ μετ' ἔτερος ἐφη τοῖνον ἢ ἀγία καὶ
 μεγάλη συνόδος αὐτὸν τὸν ἐκ θεῶ καὶ πατέρων
 καὶ φύσιν ἑνωθέντα ἢ ἢ μονογενῆ, τὸν ἐκ
 τῶν θεῶ ἀληθινῶ θεῶν ἀληθινόν, τὸ φῶς τὸ
 ἐκ τῶν φωτῶν, τὸν δι' ἔ τὰ πάντα πεποίηκεν
 ὁ πατήρ, καλεσθῆναι, σαρκωθῆναι, ἐνανθρω-
 πῆσαι, παθεῖν, ἀναστῆναι τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ,

A verò cum omnes Episcopi clamarent se
 cunctos eadem dicere, & Judices facta
 interlocutione pronuntiasent, ut sin-
 guli Patriarchæ cum uno aut altero E-
 piscopo, quem ex sua Diœcesi elegis-
 sent, in medium prodirent, quo unius-
 cujusque sententia palam fieret: Flo-
 rentius Sardiæ Episcopus inducias
 postulavit, ut cum deliberatione ad ve-
 ritatis notitiam pervenirent. Tum
 Cecropius Episcopus Sebastopoleos
 dixit: fides recte exposita est à trecentis
 & octodecim sanctis Patribus, &
 confirmata à sanctis Patribus, Athana-
 sio, Cyrillo, Celestino, Hilario, Basi-
 lio, Gregorio, & nunc denuo per san-
 ctissimum Leonem. Petimus igitur,
 ut verba trecentorum & octodecim
 sanctorum Patrum, & sanctissimi Leo-
 nis scripta recitentur. Quibus perle-
 ctis, universa synodus exclamavit in
 hæc verba. Hæc fides Orthodoxo-
 rum. Sic omnes credimus. Leo Papa
 ita credit. Cyrillus ita credidit. Papa
 sic exposuit. Postea verò cum alia in-
 terlocutio prolata fuisset, ut expositio
 fidei centum & quinquaginta Patrum
 recitaretur, statim recitata est: & com-
 pleta lectione, universa synodus exclamavit.
 Hæc est omnium fides. Hæc
 fides Orthodoxorum. Sic omnes cre-
 dimus. Posthæc Ætius Archidiaconus
 dixit, habere se præ manibus Epi-
 stolam divini Cyrilli ad Nestorium,
 quam universi Episcopi in Ephesina
 Synodo congregati subscriptionibus
 suis comprobassent. Alteram item E-
 pistolam ejusdem Cyrilli se habere, scri-
 ptam ad Joannem Episcopum Antio-
 chiæ, quæ similiter fuisset confirmata.
 Petiitque ut ambæ recitarentur. Facta
 igitur hac de re interlocutione, utraqve
 Epistola recitata est. Prioris autem E-
 pistolæ pars ad verbum sic habet. Re-
 verendissimo & Piissimo comministro
 Nestorio Cyrillus. Nonnulli, ut au-
 dio, apud sanctitatem tuam obtrectant
 famæ nostræ, idque sapissime: tempus
 illud præcipue captantes, cum hono-
 ratos ac primores viros in unum colle-
 ctos viderint: ac fortasse existimantes,
 aures tuas hujusmodi sermonibus oble-
 ctari. Et aliquanto post. Sancta igitur
 & magna Synodus ait, illum ex
 DEO Patre secundum naturam ge-
 nitum Filium unicum, DEUM ve-
 rum ex DEO vero, lumen ex lumi-
 ne: per quem omnia fecit Pater; de-
 scendisse, incarnatum esse, hominem
 factum & passum esse; tertio die resur-

rexiſſe, in cœlum aſcendiſſe. His nos A
 verbis atque decretis inharere oportet
 conſiderantes, quid ſit incarnatum eſſe,
 & hominem factum Deum, Verbum.
 Non enim dicimus naturam Verbi im-
 mutatam, carnem eſſe factam: ſed ne-
 que in totum hominem converſam eſ-
 ſe, qui conſtat ex anima & corpore.
 Verum illud potius dicimus, Verbum
 cum carne anima rationali anima-
 tam ſibi perſonaliter univiſſet, ineffa-
 bili quadam & incomprehenſibili rati-
 one hominem factum eſſe, & Filium
 hominis vocatum, non juxta volunta-
 tem duntaxat ac beneplacitum, ſed B
 nec ſolius perſonæ aſſumptione. Et
 diverſas quidem eſſe naturas, quæ in
 veram unitatem convenerint: unum
 autem eſſe Chriſtum & Filium: non
 quod naturarum diverſitas ſublata ſit
 per unionem: ſed potius divinitate
 ſimul & humanitate unum nobis Do-
 minum & Chriſtum ac Filium perfici-
 ente per ineffabilem & arcanum illum
 concurſum ad unitatem. Et paulo
 poſt. Quoniam verò propter nos &
 propter noſtram ſalutem humanâ na-
 turâ ſibi perſonaliter unitâ, proceſſit ex
 muliere, idcirco natus dicitur ſecun-
 dum carnem. Neque enim primùm C
 natus eſt homo vulgaris ex ſancta Vir-
 gine, ac deinde Verbum in eum de-
 ſcendit: ſed ab ipſo utero unitus carna-
 lem nativitatem ſubiſſe dicitur, utpo-
 te, qui carnis ſuæ nativitatem ſibi pro-
 priam adſciſcat. Eodem modo illum
 paſſum eſſe dicimus & reſurrexiſſe,
 non quaſi Deus Verbum in ſua natura
 plagas paſſus ſit, aut clavorum transfi-
 xiones, aut alia quælibet vulnera: De-
 us enim perpeſſionis expers eſt, utpote
 qui careat corpore. Sed quoniam cor-
 pus illud, quod proprium ejus erat, paſ-
 ſum eſt, idcirco paſſus idem dicitur eſ-
 ſe pro nobis. Nam in corpore, quod D
 patiebatur, inerat Deus impatibilis.
 Altera autem Cyrilli Epistoſa, majore
 quidem ex parte jam relata eſt in
 primo hujus hiftoriæ libro. Extata autem
 in ea dictum quoddam, quod Joannes
 quidem Antiochenſis Epicoſopus in
 litteris ſuis expoſuerat: Cyrillus ve-
 rò omnibus ſuffragiis approbavit. Id
 ſic habet. Conſitemur ſanctam Vir-
 ginem, Deiparam, propterea quod
 DEUS Verbum ex ea carnem ſum-
 pſerit, & Homo factus ſit, & ab ipſo
 conceptionis exordio templum
 ex ea aſſumptum ſibi univerit. Ev-
 angelicas autem & Apoſtolicas voces
 ἀνελθὲν εἰς ἕρανός. τέτοις καὶ ἡμᾶς ἐπεὶ
 δεῖ, καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς ᾠδα δειμασιν, ἐπι-
 τας πρὸ σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρωπήσαι διὰ
 τὸν θεὸν λόγον· ἔγδ φαμέν ὅτι ἡ τὸ λόγον
 οὐκ ἐμεταποθεῖσα, γέγονε σὰρξ· ἀλλ' ἐπὶ
 ὅλον ἀνθρώπον μεταληθῆναι τὸν ἐκ ψυχῆ
 σώματι· ἐκείνο δὲ μᾶλλον, ὅτι σὰρκα ἐκ
 ψυχωμένην ψυχῆ λογικῆ ἐνώσας ὁ λόγος·
 αὐτὰ καθ' ἑωσάσιν, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀφ' ἑ-
 νοῦτως γέγονεν ἀνθρώπου, καὶ κεχρημάτω
 ἡὸς ἀνθρώπου, ἐκ τῆς ἐλπίσιν μόνον, ἢ ἐν δόξαι
 ἀλλ' ἐδ' ὡς ἐν περὶ σπλῆνους περὶ σώματος
 καὶ ὅτι διαφοροὶ μὲν αἱ περὶ ἐνώθηται τὸν
 ληθῆναι συνεχεῖς φύσεις, εἰς τὸ ἐξαι-
 ρεῖν χεῖρος, καὶ ἡὸς, ἐκ' ὡς τῆς τῆς φύσεως
 διαφορᾶς ἀνηρημένης διὰ τὴν ἐνώσιν· διὰ
 λησασῶν δὲ μᾶλλον ἡμῖν τὸν ἕνα κύριον καὶ
 χεῖρὸν καὶ ἡὸν ἐκ θεότητος τε καὶ ἀνθρωπεί-
 ης, διὰ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀφ' ἑνοῦτως
 ἐνώθηται συνδρομῆς· καὶ μὲν ὀλίγα, ἐπεὶ
 δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἡμέτεραν σωτηρίαν ἐ-
 νώσας ἑαυτὰ καθ' ἑωσάσιν τὸ ἀνθρώπου
 περὶ ἑλπίσιν ἐκ γυναικός, ταῦτα λέγειται καὶ
 ἐκ γυναικῆς σαρκικῶς, ἐγδ πρῶτον ἀνθρώπου
 ἐκ γυναικῆς κοῖνῆς ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, ἐκ
 ἑωσάσιν ἀπεφοίτηκεν ἐπ' αὐτὸν ὁ λόγος, ἀλλ'
 ἐκ ἀνῆς μήτρας ἐνώσας, ἑωσάσιν λέγει
 γυνήσιν σαρκικῶς, ὡς τῆς ἰδίας σαρκὸς τῆς
 γυνήσιν οἰκείμενῆς. ἑωσάσιν φαμέν αὐτὸ
 παθεῖν, καὶ ἀναστῆναι, ἐκ' ὡς τῆς θεότη-
 γε παθεῖν· εἰς ἰδίαν φύσιν ἢ παλαιῶν
 ἢ διατεθήσας ἡλῶν, ἢ γένε τὰ ἕτερα τῶν
 τραυμάτων. ἀπαθεῖς γδ τὸ θεῖον, ὅτι καὶ
 ἀσώματον. ἐπεὶ δὲ τὸ γεγονός αὐτῶ ἰδίαν
 σῶμα πέπονθε, ταῦτα πάλιν οὕτως λέ-
 γεται παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν. ἢ γδ ὁ ἀπα-
 θεῖς, ἐκ τῶν πάσῶν σῶματι. τῆς δὲ γε ἑ-
 τέρας τὰ πολλὰ μὲν κατὰ τὴν περὶ ἑωσάσιν
 ἰσορείαν ἐνήνεκται. ἐπὶ δὲ ἐν αὐτῇ ρῆσιν ἑ-
 ἀδ' ἐκ γέγραφε μὲν ἰωάννης ὁ τῆς ἀντι-
 χέων, περὶ ἑωσάσιν τῆς ἀγίας ψυχῆς καὶ
 εἰλλῆ· ὁμολογεῖται τὴν ἀγίαν πα-
 θεῖον θεοῦτον, διὰ τὸ τὸν θεὸν λό-
 γον σαρκωθῆναι ἐκ αὐτῆς καὶ ἐνανθρω-
 πῆσαι, καὶ ἐκ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ἐ-
 νώσας ἑαυτὰ τὸν ἐκ αὐτῆς ληφθέντα να-
 τῶς δὲ εὐαγγελικῶς καὶ δόξαστικῶς ἐπὶ τὸ
 κριμα

Ἐκκυρίως Φωνᾶς, ἴσμεν τὰς Θεοφόρους ἀνδρας A
 τὰς μὲν κοινοποιεῖντας, ὡς ἐφ' ἑνὸς προσώπου
 τὰς δὲ διαιρέντας, ὡς ἐπὶ δύο φύσεων καὶ τὰς
 μὲν Θεοπρεπεῖς, καὶ τὴν Θεότητα ἔχεις. ὡς
 ἡ ταπεινὰ, καὶ ἀνθρωπότητα αὐτῆς παραδι-
 δόθη. οἷς ἐπήγαλεν ταύταις ὑμῶν ταῖς ἰε-
 ραῖς ἐνυχοῦντες Φωνᾶς, ἕτως μὲν καὶ αὐτὴς
 Φρονεῖας διείσχομεν εἰς γὰρ κύριον, μία,
 πιστις, ἐν βᾶπτισμα' ἐδοξάσαμεν ἐν τὸν τῶν
 ὅλων σωτήρα Θεόν, ἀλλήλοις συγχάροντες. ὅτι
 ταῖς Θεοπνεύσεως γραφαῖς καὶ τῆ παραδόσει
 τῶν ἀγίων ἡμῶν πατέρων συμβαίνουσαν ἔχου-
 σι πᾶσι αἰτε παρ' ἡμῶν, καὶ παρ' ὑμῶν ἐκκλη- B
 σιαῖ ὧν ἀνεύωσμενων, οἰτῆς αὐτῆς ἐπεδόθησαν
 συνδεδεῖν μασι τοῖτοις. πάντες ἕτως πιστεύ-
 ομεν, ὁ πάπας λέων ἕτως πιστεύει ἀνάθεμα
 τῷ μερίζοντι, ἔτι συγγένοι αὐτῆ ἡπίσις λέ-
 οντος ἡ ἀρχιεπισκόπου λέων ἕτως πιστεύει,
 λέων ἡ ἀνάκλητος ἕτως πιστεύει, πάντες
 ἕτως πιστεύομεν ὡς κύριλλον ἕτως πι-
 στεύομεν αἰωνία ἡ μνήμη κυρίλλου. ὡς αἱ
 ἐπιστολαὶ κυρίλλου εἰσὶν, ἕτως Φρονεῖμεν
 ἕτως ἐπιστεύσαμεν, ἕτως πιστεύομεν.
 λέων ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἕτως Φρονεῖ, ἕτως
 πιστεύει, ἕτως ἔγραψε διαλαλιάς ἡ ἐν C
 ἐρθείσης καὶ τὴν λέοντος ἐπιστολὴν ἀνα-
 γνωστῆναι, μετὰ φρασεῖσα τῆς ἀναγνώσεως
 ἐτυχεν ἡ τῶν τῶν πατέρων ἐμφέρειαι. καὶ
 γὰρ τὴν ἀναγνώσιν τῶν ἐπισκόπων ἐπιση-
 σάντων, αὐτῆ ἡπίσις τῶν πατέρων, αὐτῆ ἡπί-
 σις τῶν δόκτοσῶν πάντες ἕτως πιστεύομεν, οἱ
 ὁρθόδοξοι ἕτως πιστεύομεν ἀνάθεμα τῷ μὴ
 ἕτως πιστεύοντι πέτρου διὰ λέοντος ταῦτα
 ἔξεφώνησεν. οἱ ἀπόστολοι ἕτως ἐδίδαξαν ἐν-
 σεσῶς καὶ ἀληθῶς λέων ἐδίδαξε, κύριλλον ἕ-
 τως ἐδίδαξε, λέων καὶ κύριλλος ὁμοίως ἐδίδα-
 ξαν. ἀνάθεμα τῷ μὴ ἕτως πιστεύοντι αὐτῆ ἡ
 ἀληθῆς πίσις, οἱ ὁρθόδοξοι ἕτως Φρονεῖσιν, αὐ-
 τῆ ἡπίσις τῶν πατέρων ταῦτα ἐν ἐφέσω διὰ
 πᾶσι ἀνεγνωσθη. ταῦτα διόσκοπος ἐκευψεν
 ἐμφέρει) ἐν τοῖς αὐτοῖς πεπραγμένοις, ὡς ἡ-
 νικατο μέρος τῆ ἐπιστολῆς λέοντος ἀνεγνωσθη,
 φερέχον, καὶ πρὸς τὸ χρεωσέμενον ὄφλημα
 τῆ ἡμετέρας φύσεως ἐκλήθηται, ἡ θεῖα φύσις
 ἡνωθῆ τῆ φύσεως ἡ παθη, ἡ ἵνα τῆτο δὴ τὸ τῶν ἡ-
 μετέρας ἰάσεσιν ὑπάρχον ἀεμόδιον, ὁ εἷς καὶ ὁ
 αὐτὸς ὧν μεσότης θεῶ καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπος
 καὶ ἰσῆς, καὶ δόκτοσῶν ἐκ τῆ ἑνὸς οὐνηθῆ,

qua de Domino dicuntur, scimus divi-
 nos illos viros aliàs quidem communi-
 ter accipere, ut de una persona dictas:
 aliàs verò dividere, ut quæ de duabus
 naturis proferantur. Et has quidem
 Deo dignas, juxta Deitatem Christi: a-
 lias verò humiles atque abjectas, juxta
 ejusdem humanitatem tradidisse. Qui-
 bus hæc subjungit Cyrillus. His sa-
 ceris vocibus vestris perlectis, cum nos
 ipsos idem sentire intelligeremus: unus
 enim Dominus, una fides, unum Ba-
 ptisma: Servatorem omnium Deum
 glorificavimus, invicem gratulantes,
 quod tam nostræ, quam vestræ regionis
 Ecclesiæ, fidem cum scripturis divini-
 tus inspiratis & cum traditione sancto-
 rum Patrum consentientem profite-
 antur. Quibus perlectis, Episcopi,
 qui aderant, exclamarunt his verbis:
 Universi ita credimus: Leo Papa ita
 credit. Anathema ei, qui dividit & ei
 qui confundit. Hæc est fides Leonis
 Archiepiscopi. Leo sic credit. Leo
 & Anatolius ita credunt. Universi ita
 credimus. Ut Cyrillus, sic nos credi-
 mus. Cyrilli æterna memoria. Ut
 Epistolæ Cyrilli habent, sic sentimus.
 Ita credimus, ita credimus. Leo Ar-
 chiepiscopus ita sentit, ita credit, ita
 scripsit. Postea cum interlocutio pro-
 lata esset, ut Epistola quoque Leonis
 recitaretur, in Græcum sermonem
 conversa publicè recitata est, & monu-
 mentis actorum inserta habetur. Hæc
 Epistola perlecta, cum Episcopi accla-
 massent: hæc fides Patrum: hæc fides
 Apostolorum: omnes ita credimus.
 Orthodoxi ita credunt. Anathema ei,
 qui sic non credit. Petrus per Leo-
 nem ista locutus est. Apostoli ita do-
 cuerunt. Pie ac verè docuit Leo. Cy-
 rillus ita docuit. Leo & Cyrillus simi-
 liter prædicarunt. Anathema ei, qui
 sic non credit. Hæc vera fides. Or-
 thodoxi ita sentiunt. Hæc fides Pa-
 trum. Hæc Ephesi curlecta non sunt?
 Hæc Dioscorus occultavit. Refertur
 in actis ejusdem Concilii, quod cum
 legeretur pars supradictæ Epistolæ Le-
 onis, quæ sic habet: Et ad resolvendum
 conditionis nostræ debitum, Natura
 inviolabilis, naturæ est unita passibili,
 ut quod nostris remediis congruebat,
 unus atq; idem mediator Dei & homi-
 num, homo Christus Jesus, & mori pos-
 set ex uno, & mori non posset ex altero.
 Dubitantibus ad has voces Illyricianis
 & Palæstinis Episcopis, Actius Archi-
 Ss

diaconus sanctæ Ecclesiæ Constantino-
 politanæ protulit locum Cyrilli, qui sic
 habet. Rursus verò quoniam pro-
 prium ejus corpus gratiæ Dei, sicut ait
 Apostolus Paulus, pro omnibus mor-
 tem passus esse dicitur: non quasi mor-
 tem expertus fuerit, quantum quidem
 ad naturam ipsius pertinet. Id enim vel
 dicere vel sentire, extremæ dementiæ
 est. Sed quia caro ejus, ut paulo ante
 dixi, mortem degustavit. Rursus cum
 legeretur pars ejusdem Epistolæ Leo-
 nis, quæ sic habet: Agit enim utraque
 forma cum alterius comunione, quod
 proprium est: Verbo scilicet operante
 quod Verbi est, & carne exequente,
 quod carnis est. Unum horum coru-
 scat miraculis, alterum succumbit in-
 juriis. Dubitantibus adhæc Illyricia-
 nis & Palestinis Episcopis, idem Aetius
 legit capitulum Cyrilli, quod sic habet.
 Ex vocibus, quæ de Christo loquuntur,
 aliæ sunt Deo convenientes quam ma-
 ximè. Aliæ verò conveniunt homini.
 Quædam verò medium obtinent locum,
 Filium Dei Deum simul atque
 Hominem esse indicantes. Post hæc
 cum supra memorati Episcopi dubita-
 sent ad alteram partem ejusdem Epi-
 stolæ, quæ sic habet. Quamvis enim
 in Domino Jesu Christo Dei & hominis
 una persona sit, aliud tamen est unde in
 utroque communis est contumelia, a-
 liud unde communis est gloria. De
 nostro enim illi est minor Patre huma-
 nitas: de Patre est illi æqualis cum Pa-
 tre Divinitas. Theodorus re perpen-
 sa, Cyrillum quoque ita locutum esse
 dixit his verbis. Qui homo factus est,
 & quod proprium ipsius erat, non di-
 misit. Mansit enim id quod erat. In-
 telligitur autem omnino & aliud inha-
 bitans in alio hoc est divina natura in
 homine. Post hæc cum amplissimi Ju-
 dices interrogassent, num quis adhuc
 dubitaret, omnes Episcopi responde-
 runt neminem amplius dubitare. Tum
 Atticus Nicopolis Episcopus, aliquot
 dierum inducias Episcopis dari postu-
 lavit, ut tranquilla mente & sedato ani-
 mo, ea quæ Deo ac sanctis Patribus pla-
 cent, decernerentur. Epistolam quo-
 que Cyrilli ad Nestorium tradi ipsis po-
 stulavit, in qua Cyrillus Nestorium
 hortatur, ut duodecim ipsius Capitulis,
 quibus omnes consenserant, etiam ipse
 consentiat. Cumque Judices facta
 interlocutione præcepissent, ut dila-
 tio dierum quinque ipsis daretur, qui-

Α τελευτήσαντες ἑτέρας μὴ δύνηται
 τὴν αὐτὴν ῥῆσιν ἀμφιβαλλόντων τῶν ἰλλυριανῶν
 παλαισινῶν ἐπισκόπων, ἀέπος δεχόμενοι
 τῶν ανων ἀλώατης ἐκκλησίας ῥῆσιν πα-
 ἦγαγεν κυρίως πρὸς ἑχασαν ἄτως. ἐπει-
 πάλιν τὸ ἴδιον αὐτῶν σώμα χεῖρ. θεῶν, καὶ
 φησιν ὁ δὲ πῶς οὐ παύσεται, ἵνα παύσεται
 γδύσασθαι θανάτου, λέγει) παθεῖν αὐτὸς τὸν
 ἡμῶν θάνατον, ἔχ' ὡς εἰς πείραν ἐλθὼν θανάτου.
 Ἐπεὶ εἰκονεῖς τὴν αὐτῶν φύσιν διποπῆξία
 τῆτο λέγειν, ἢ φερνεῖν. ἀλλ' ὅτι, καθάπερ ἐφώ-
 δρῶν, ἢ σαρεξ, αὐτῶν ἐγδύσασθαι θανάτου.
 Β πάλιν πρὸς τὴν ῥῆσιν τῆς ἐπιστολῆς λέοντος τῆς
 ἑχασαν. ἐνεργεῖ γδὲ καὶ ἕρα μορφῆς τῆς
 ἕρας κοινωνίας, ὅπως ἴδιον ἐχῆκε ἔμψυχο
 καὶ ἐργαζόμενος τῶν ὅπως ἐστὶ λόγος. Ἐπι-
 μαί) ἐκλεθῆναι, ἀπὸ ἐστὶ ἔ σώμα) πα-
 τὸ μὲν αὐτῶν, διαλάμπει τῶν θάυμασι τῶν
 ταῖς ὑβρεσιν ὑποπέπλωκεν. ἀμφιβαλλόντων
 τῶν ἰλλυριανῶν καὶ τῶν παλαισινῶν ἐπισκόπων,
 αὐτὸς αὐτῶν κεφάλαιον ἀνεγνώκει κυρίως πε-
 εἰχον ἄτως. αἱ μὲν ἄλλα τῶν φωνῶν ὅτι μα-
 λιστα θεοπροπέεις αἱ ἴ, ἔτω πάλιν ἀνθρωπο-
 προπέεις αἱ ἴ μέσσην ἰνα τῶν ἐχασαν, ἐμφαν-
 C ζοσατοῦ ἵον ἔ θεῶν, θεῶν ὄντα καὶ ἀνθρωπο-
 μῆ ἐν αὐτῶν. καὶ μὲν ταῦτα πρὸς ἑτέρον μέρ-
 τῆς ἐπιστολῆς λέοντος ἀμφιβαλλόντων τῶν ἐ-
 ρημένων ἐπισκόπων ἐχον. εἰ καὶ τα μάλιστα γδὲ
 πρὸ δεωσότη ἰησοῦ χριστοῦ, τῆ θεῶν καὶ τῆ ἀνθρώπου
 ἐν πρῶτω ποιν, ὁμῶς ἑτέρον ἐστὶν ἐκείνο ὅτι αὐτῶν
 καὶ ἕρα κοινόν ἐστὶν τὸ τῶν ὑβρεσιν, καὶ ἑτέρον ὅτι
 κοινόν τὸ τῶν δόξης καθέστηκεν. Ἐξ ἡμῶν μὲν
 αὐτῶν ἠέλασαν τῶν παρὰ τῶν ἀνθρωπότης ἐκεί-
 τῶν παρὰ τῶν ἐστὶν αὐτῶν ἢ μὲν τῶν παρὰ τῶν αὐτῶν
 θεότης θεοδωρεῖ) ζυγοσάτων ἐλεγε, καὶ τῶν
 μακαρίων κυρίως ἐπὶ λέξεως ἐιεήσας ἑτέρας
 D ἔ χριμδρον ἀνθρώπου, καὶ μὴ μεθέηλα τὸ ἴδιον
 μεμνήσκεν ὅπως ἦν, καὶ ἑτέρον ἐν ἑτέρω τὸ καὶ
 κεν, τῶν ἐστὶν, ἢ θεῶν φύσις μὲν τῶν ἀνθρώπων
 μὲν ταῦτα τῶν ὑπερφυῶν δεχόμενων ἐρωτήσασ-
 τῶν ἐπερ ἐτί τις ἀμφισβητεῖ, πάντες ἐφισσω-
 μὴ ἀμφιβάλλειν ἐτι μεθ' ἐς ἀπίκτος ἐπισκε-
 π) νικοπόλεως ἐξήτησεν ἐν δόσιμον αὐτῶν
 χυεῖσας ὀλίγων ἡμερῶν, ἐφ' ᾧ, ἀκυμάντως δια-
 νοία καὶ ἀταράχῳ λογισμῶ τῶν τῶν θεῶν δόξα-
 τα καὶ τῶν ἀγίοις παρὰ τῶν τυπωθῆναι, ἔζητησας
 ἴ λαθεῖν καὶ τὴν ἐπιστολὴν κυρίως, τὴν πρὸς τῶν
 σέριον γέγραμμένην, ἐν ἣ πρὸς θεῶν αὐτῶν

συνέδω τοῖς δώδεκα αὐτῶν κεφαλαίοις, οἷς
 ἀπάντες συνέθεντο. καὶ τῶν ἀρχόντων διαλαλη-
 σάντων ἐνδόσιμον αὐτοῖς ἡμερῶν πέντε γράσαντες,
 εἰς τὸ συνελθεῖν περὶ ἀνατολίῳ τῶν τῶν κωνσταντι-
 νουπόλεως πατρῶν, πάντες ἐπιδύφησαν οἱ
 ἐπίσκοποι φησάντες. ἡμεῖς ἕτως πισθόμεθα.
 πάντες ἕτως πισθόμεθα ὡς λέων, ἕτως πισθόμε-
 μαρ. ἡμεῖς ἕδεις ἀμφιβάλλει. ἡμεῖς πάντες
 ὑπογραψάμεθα περὶ ἀδελφότητος ἐπὶ ῥή-
 ματι ταῦτα. ὅσα ἀναγκαῖον πάντας ἡμᾶς
 συνελθεῖν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀκόλυθόν ἐστι πισθῆναι
 τὰς ἀμφιβάλλοντας, οὐκ ἐβόησαν οἱ ἐπίσκο-
 ποι ἀνατόλιου, ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς αὐτῶν ἐ-
 πλεξήσθαι ἕως εἰς νομίση περὶ διδασκαλίαν
 τῶν ἀμφιβάλλόντων οἷς ἐπήγαγον οἱ τὸ συνόδου.
 ἕτως δέομεθα περὶ τῶν πατέρων τὰς πατέ-
 ρας τῆ συνόδου τὰς ὁμοφρονῶντας λέοντι τῆ
 συνόδου, τὰς πατέρας τῆ συνόδου τὰς Φωνὰς
 τῶν βασιλέων. τὰς ἰκασίας τῶν ὀρθοδόξων, τὰς ἰκ-
 σίας τῆ ἀγύσης. πάντες ἡμάρτομεν, πᾶσι
 συγχωρηθεῖν. ἐπέβόησαν οἱ τῶν κωνσταντινουπό-
 λεως ἐκκλησιαστικῶν ὀλίγοι κρεῖττον ἐλέγη ἡ συν-
 ὁδος μεθ' ἑς οἱ ἀνατολικοὶ ἐξέβόησαν τὸν αἰ-
 γυπτιον τῆ ἔξορας οἱ ἰλλυριοὶ ἐκρεῦντασαν.
 δέομεθα πάντας ἐλέειν. μεθ' ἑς οἱ ἀνατολι-
 κοὶ, τὸν αἰγυπτιον τῆ ἔξορας καὶ τῶν ἰλλυριῶν
 τῶν ἀπληθίστων αὐτῶν, οἱ ἔκλητες κωνσταντι-
 νουπόλεως ἐξέβόησαν, διόσκορον τῆ ἔξορας,
 τὸν αἰγυπτιον τῆ ἔξορας, τὸν αἰρετικὸν τῆ ἔξο-
 ρας διόσκορον ὁ χριστὸς καθείλε μεθ' ἑς πάλιν
 οἱ ἰλλυριοὶ οἱ ἀμφ' αὐτῶν ἐπὶ ῥημάτων, πάν-
 τες ἡμάρτομεν πᾶσι συγχωρηθῆναι διόσκορον τῆ
 συνόδου διόσκορον, ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ τῶν πα-
 ραπληθυσίων πατρῶν τὰ τὸ τοιαύτης συνε-
 λθῶσιν, τὸ συκλήτε διαλαλησάσης ἀναγνω-
 σάντων ἡδὴ δεομένων τύπας, ἀνεγνωσαν
 τὰς ἀνεγνωσάντων ἀπογράψαντες ἐπὶ λέξεως
 ταῦτα. περὶ μὲν τῶν ὀρθοδόξων ἡ καθολικῆς πί-
 στως, τελειότερον συνόδου ζωομένης μετ' ἡμῶν
 ἀνεγνωσάντων ἐξέτασιν δὲ ἡμερῶν συνορωμένον.
 ἐπὶ δὲ ἡ φλαβιανὸς ὁ τὸ δόσεβος μνήμης καὶ δι-
 σέβου ὁ ἀδελφὸς οἱ ἐπίσκοποι, ἐκ τῶν
 ὑπογραψάντων καὶ διεγνωσμένων ἐρδύνης, καὶ
 αὐτῶν τῶν φωνῶν τινῶν τῶν ἐξάρχων γρομμένων
 τῶν τε συνόδου, ὁμολογησάντων ἐσφαλθαι καὶ
 ματην αὐτῶν καθηρηκέναι, ἐδὲν περὶ τῶν πίστιν
 σφαλέντες, δέειν αὐτῶν ἀδικῶς καθαιρεθῆντες

A bus apud Anatolium Constantinopo-
 lis Episcopum convenirent: omnes E-
 piscopi acclamarunt in hæc verba.
 Nos ita credimus: omnes ita credimus:
 ut Leo, ita credimus. Nemo nos
 strum dubitat. Nos universi subscrip-
 simus. Quibus dictis, Judices ita
 interlocuti sunt. Non est necesse ut
 omnes conveniatis. Sed quoniam æ-
 quum est, ut dubitantes confirmetur,
 Reverendissimus Episcopus Anato-
 lius, ex numero eorum, qui subscripse-
 runt, eligat, quos idoneos esse judica-
 verit ad docendos eos, qui dubitant.
 Tum Episcopi has acclamationes sub-
 jecerunt. Pro Patribus rogamus. Pa-
 tres Synodo restituantur. Qui idem
 cum Leone sentiunt, synodo restitu-
 antur. Patres synodo restituantur.
 Has voces Imperatori. Has preces
 Orthodoxo. Has preces Augustæ.
 Omnes peccavimus: omnibus indul-
 geatur. Clerici autem Ecclesiæ Con-
 stantinopolitanæ exclamarunt his ver-
 bis. Pauci clamant: Synodus hæc non
 dicit. Post hæc acclamatum est ab
 Orientalibus, Ægyptium exilio. Illy-
 rici vero exclamarunt. Rogamus,
 omnium miserere. Rursus acclama-
 tum est ab Orientalibus, Ægyptium
 exilio. Cumque Illyricani eadem,
 quæ prius postularent, Clerici urbis
 Constantinopolitanæ clamarunt. Di-
 oscorum exilio. Ægyptium exilio.
 Hæreticum exilio. Dioscorum Chri-
 stus deposuit. Post hæc iterum accla-
 matum est ab Illyricanis. Omnes
 peccavimus, omnibus veniam indul-
 ge. Dioscorum synodo, Dioscorum
 Ecclesiis. Et cum alia ejusdem modi
 processissent, confessus iste finem ce-
 pit. Sequenti verò confesso, cum Se-
 natus interlocutus esset, ut recitaren-
 tur ea, quæ jam fuerant constituta:
 Constantinus à Secretis hæc recitavit
 De recta quidem & Catho-
 lica fide, crastino die, perfectius
 conveniente Concilio diligentiorum
 inquisitionem fieri oportere perspici-
 mus. Quoniam verò pia memoriæ
 Flavianus, & Eusebius Reverendissim.
 Episcopus Dorylæi, ex serutatione a-
 ctorum ac decretorum, & ex ipsis vo-
 cibus eorum, qui in synodo, quæ tunc
 facta est, præcederunt: qui quidem
 confessi sunt errasse se, & frustra illos
 deposuisse, cum nullatenus errassent
 in fide, injuste depositi esse noscuntur:
 videtur nobis juxta id, quod Deo pla-
 cet, justum esse, modò id placuerit sa-

cratissimo ac piissimo Domino nostro, A
 ut Dioscorus Reverendissimus Episcopus
 Alexandria, & Juvenalis Reverendissimus
 Hierosolymorum, & Thalassius Rever. Episcopus Cæsareæ
 Cappadociæ, & Eusebius Rever. Episcopus
 Anycræ, & Eustathius Rever. Episcopus
 Beryti, & Basilus Rever. Episcopus Seleuciæ
 Isauriæ, qui tunc auctoritate præditi Concilio præfuerunt,
 eidem penæ subiaceant, sacrosancti
 Concilii sententiâ juxta sacros canones
 ab Episcopali dignitate submoti: cunctis,
 quæ consequenter gesta fuerint, ad
 sacratissimi principis notitiam perferendis.
 Deinde quibusdam aliis recitatis, interrogati Episcopi, qui aderant,
 utrum Leonis Epistola consentiret cum
 fide trecentorum & octodecim sanctorum
 Patrum, qui Nicææ in unum convenerant,
 & cum fide centum ac quinquaginta
 Patrum, qui in urbe Regia fuerant
 congregati, Anatolius Constantinopolitanus
 Episcopus, & universi, qui aderant
 Episcopi responderunt, Epistolam
 Leonis cum supradictis sanctis Patribus
 consentire. Idemque Anatolius supra
 memoratæ Leonis Epistolæ subscripsit.
 Quæ cum ita processissent, acclamatum est ab universa Synodo.
 Omnes consentimus: omnes comprobamus:
 omnes similiter credimus: omnes eadem
 sentimus: omnes ita credimus. Patres
 synodo reddantur. Qui subscripserunt,
 synodo reddantur. Multos años Imperatori.
 Multos años Augustæ. Patres synodo reddantur.
 Qui ejusdem fidei sunt, synodo reddantur.
 Multos años Imperatori. Qui idem
 sentiunt, synodo reddantur. Multos años
 Imperatori. Omnes fidei subscripsimus.
 Ut Leo, ita sentimus. Postea cum
 interlocutio prolata esset à Judicibus
 in hæc verba. De his relationem
 missimus ad sacratissimum & piissimum
 Dominum nostrum, & responsum ab
 ejus clementia expectamus. Vestra
 autem Reverentia, tam de Dioscoro,
 qui à vobis depositus est sacratissimo
 Principe & nobis ignorantibus, quam
 de quinque illis, pro quibus precati
 estis, & de omnibus, quæ in Concilio
 gesta sunt, rationem Deo redditura est.
 Acclamatum est ab omnibus: Dioscororum
 Deus depositus. Dioscorus juste
 depositus est. Dioscorum Christus
 depositus est. Post hæc cum allata
 esset responsio Imperatoris Marciani, quâ
 permittebatur Episcopis, ut de quinque
 illis, qui depositi fuerant, pro arbi-

φαίνε^ν ἡμῖν κ^τ τὸ τῷ θεῷ ἀρεσκὸν δικάσαι
 ναι, εἰ πάσας αἰ τῷ θεῷ ἀτάκῃ καὶ εὐσεβείας ἀτα
 κῆν δ' εὐσεβείας τῶν ἀπὸ ἐπιμύμων δίοσκορον το
 ἔυλαβέσασθον ἐπίσκοπον ἀλεξανδρείας, καὶ
 βενάλιον τὸν ἔυλαβέσασθον ἐπίσκοπον ἰερου
 λύμων, καὶ θαλάσιον τὸν ἔυλαβέσασθον ἐπί
 σκοπον καισαρείας καππαδοκίας, καὶ εὐστα
 θιον τὸν ἔυλαβέσασθον ἐπίσκοπον ἀγκύρας, καὶ
 εὐσάδιον τὸν ἔυλαβέσασθον ἐπίσκοπον βιθυν
 καὶ βασίλειον τὸν ἔυλαβέσασθον ἐπίσκοπον τε
 λευκίας τῆς ἰσαυρίας, τὰς ἐξ ἑσῶν ἐρχομένης
 καὶ ἐξ ἀχόντας τῆς ἑσῶν ἐκκλησίας, καὶ τὰς
 ἐπίσκοποι καὶ ἀλλοθίους ἡμέτερας ἀξιωματικ
 πάντων τῶν πατριαρχικῶν ἐκκλησιῶν τῆς θείας κα
 τὰ τὴν γνώμην. εἶτα μετ' ἑτέρων πα
 τερῶν γινώσκουσιν, ἐρωτηθέντες οἱ συνειδη
 μένοι ἐπίσκοποι, εἰ συνάδει τὰ λεγόμε
 να ἡμῶν μετὰ τῆς πίστεως τῆς ἁγίας πα
 τερῶν ἐν νικαίᾳ συναχθέντων, καὶ τῶν ἐν τῆ
 ἐν τῇ βασιλίδι, ἀπεκρίνατο ἀναθλί^θ οὕτως
 κωνσταντίνου πόλεως πρὸς θε^ο, καὶ πάντες
 συνελεγμένοι, συνάδειν τὴν ἐπιστολὴν
 τῶν εἰρημνοῦς ἀγίοις πατέρας^ς καὶ τῆ
 αὐτῆς λέοντος ἐπιστολῆς καὶ εὐσεβείας τῶν
 τῶν ἁγίων πατέρων, ἐπέσῳσαν οὐκ ἴσως
 δε, πάντες συνιδέμεθα. πάντες συνανε
 πάντες ὁμοίως πιστεύομεν, πάντες τὰ αὐτὰ
 φρονέομεν, πάντες ἕως πιστεύομεν τὰς πα
 τερῶν τῆς συνόδου, τὰς ὑπογραφὰς τῆς
 ὁδοῦ. πολλά τὰ ἐτη τῆς βασιλείας. πολλά
 ἔτη, τῆς ἀυγύσης τὰς πατέρας τῆς συνόδου
 τὰς ὁμοίως τῆς συνόδου. πολλά τὰ ἐτη
 βασιλείας. τὰς ὁμοφρονῶν τῆς συνόδου
 λα τὰ ἐτη τῆς βασιλείας. οἱ πάντες τῆς
 ὑπογραφὰς. ὡς ὁ λέων, ἕως φρονέομεν
 καὶ διαλαλίας ἐνεχθείσης ἐπὶ λέξεως ἁ
 ἀντιλέγομεν τῷ θεῷ ἀτάκῃ καὶ εὐσεβείας
 ἡμῶν δεσπότη^ς καὶ ἀναμένομεν τὴν
 ἀπόκρισιν τῆς αὐτῆς εὐσεβείας. ἡ δὲ ἔυλαβ
 ἡ ὑμῶν ἐξ ἑσῶν καὶ τῆς διοσκορίας παρ' ὑμῶν κα
 τὰ τὴν ἐκκλησίαν ἀγνοήσῃ καὶ τῆς θείας κα
 τὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῆς αὐτῶν τῶν πατέρων
 τὴν ἐκκλησίαν ποιῶν, καὶ πάντων τῶν
 πεπραγμένων ἐν τῇ συνόδῳ διὰ τὸν λόγον
 τῷ θεῷ ἐπεφύμισαν λέγοντες, δίοσκορον
 καθεῖλεν. δίοσκορον δὲ δικαίως καθεῖλεν, δίο
 σκορον ὁμοίως καθεῖλεν. εἶτα μετ' αὐτῶν
 ἀπὸ μαρτιανῆς ἐνεχθείσης ἀποκρίσεως, τῆ

διακείσθαι τῶν Ἀποκόπων τὰ ἁγίων καὶ θαι-
 ρηθῆναι διδύχου, ὡς ἡ διαλαλιά τῶν δόχον-
 των ἐδήλωσεν· ἐδείθησαν ἐπὶ λέξεως εἰπόν-
 τες ταῦτα. ὡς ἀκαλεῖται ἀλλὰ εἰσελθεῖν
 τὰς ὁμοδόξους τῆ συνόδου. τὰς ὁμοφρονας
 τῆ συνόδου τὰς ὑπογράφουσας τῆ Ἀπ-
 οστολῆ λέοντος τῆ συνόδου. ὅτι ἀπὸ διαλα-
 λίας τῆ συνόδου συνειρηθήθησαν. καὶ μετὰ
 τὴν δεικτικὴν ἐπιδοκίμωσιν ὡς τῶν ἐπισκό-
 πων τῆς ἐν αἰγυπτίῳ διοικήσεως μαρκιανῶ
 τῶν αὐτοκράτορα ἀνεγνώθησαν, αἱ ἁγίαι καὶ
 ἁγίας ἐτέροις. Φρονεῖμεν κατὰ τὴν καὶ ἐν νι-
 κίᾳ τῆ ἐξέθεντο, καὶ ὁ μακάριος ἀθανά-
 σιος, καὶ ὁ ἐν ἁγίοις κύριλλος ἀναθεματί-
 ζοντες πάντας αἰρέσεις, τὴν τε δόξιν, καὶ δι-
 νομίαν, καὶ μίαν, καὶ νεσορίαν, καὶ τῶν λεγόν-
 των ἐξ ἑρανοῦ τὴν σάρκα ἔκρινεν ἡμῶν, καὶ
 μή ἐκ τῆς ἁγίας θεοῦ καὶ ἀπαρτέρας
 μαρίας, καὶ ὁμοιότητα πάντων ἡμῶν, χω-
 ρίς ἀμαρτίας, πάντες οἱ τῆς συνόδου ἀνεκρά-
 ζαντες λέγοντες. τὸ δόγμα διτυχῆς διατὶ μὴ
 ἀνεθεματίσαν. τῆ ἐπιστολῆ λέοντος ὑπο-
 γράψουσιν, ἀναθεματίζοντες διτυχῆ καὶ
 τοῖς δόγμασιν αὐτῶν συνδύνονται τῆ ἐπιστολῆ
 λέοντος· χυδαίωσιν ἡμᾶς θέλωσιν καὶ ἀπ-
 ελθεῖν· πρὸς δὲ διήλθον οἱ ἐξ αἰγυπτίας ἐπί-
 σκοποι, ὡς πολλοὶ τυγχάνουσιν οἱ ἐν αἰγυπτίῳ ἐ-
 πίσκοποι, ἵνα μὴ δύνανται τῶν ἀπολιμπα-
 ρομένων ἀναδέξασθαι πρόσωπον· καὶ παρε-
 κάλεσαν ἀναμεῖναι τὴν συνόδου τὸν αὐτῶν ἀρ-
 χιεπίσκοπον, ἵνα τῆ γνώμῃ ἐκείνης ἀκολου-
 θήσασιν ὡς τὸ ἐπὶ βέλεται. ἐὰν γὰρ πρὸς τὴν
 ἡγεμονευσίαν ὑποβόλης ποιῶσιν, ἐπ-
 ἔρχεται αὐτοῖς τὰς ἀπὸ πάσης τῆς αἰγυ-
 πτιακῆς διοικήσεως καὶ πολλὰ ἁγία τῶν
 δεηθέντων, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συνόδου μάλα
 ἰχυρῶς ἀντιβροντῶν, διελαλήθη ἐνδοξῆ-
 ναι τοῖς ἐξ αἰγυπτίας ἐπισκόποις μέχρις ἑ
 δεχθῆναι ἀπὸ αὐτοῖς παρεχειριθεῖν. καὶ
 μετὰ τὴν δεικτικὴν ἐπέδιδον τὸ τινῶν μονα-
 χῶν, ὧν τὸ κεφάλαιον ἦν, μηδαμῶς αὐ-
 τες ἀναγκάζουσιν ἐν πᾶσι χάρταις ὑπο-
 γράφειν μέχρις ἂν συναθροισθῆναι ἡ συνό-
 δος ἢ τῆ βασιλεὺς ἀλιεῖναι
 ἵνα τὰ τελευτῶμενα γνώσῃ ὧν ἀναγνώσει-
 σάν, διοικήσης ἐπίσκοπος κυλικῆς διεξήλ-
 θε, βαρσεμαν ἕνα τῶν συνελθόντων φλα-

A trio suo statuerent, quemadmodum
 Judices interlocutione facta significa-
 runt, Episcopi precati sunt his verbis.
 Ut illi ingrediantur rogamus. Qui
 idem sentiunt, synodo reddantur. Qui
 idem sapiunt, synodo reddantur. Qui
 Epistolæ Leonis subscripserunt, syno-
 do reddantur. Qui mox prolata in-
 terlocutione, admissi sunt in synodum.
 Postea recitati sunt libelli precum, qui
 ab Episcopis Ægyptiæ Diœcesis ob-
 lati fuerant Imperatori Marciano. In
 quibus inter alia, hæc legebantur: Sen-
 timus quemadmodum trecenti & o-
 ctodecim patres Nicææ exposuerunt,
 & B. Athanasius, & sanctæ memoriæ
 Cyrillus: Anathemate damnantes om-
 nem hæresin, Arii scilicet atque Eu-
 nomii, Manetis item ac Nestorii, &
 eorum, qui dicunt, carnem Domini
 nostri à cælo esse; non autem ex sancta
 Deipara & semper Virgine Maria, si-
 milem omnium nostrum absque pec-
 cato. Tum omnes Episcopi, qui in
 synodo aderant, exclamarunt his ver-
 bis. Cur Eutycheis etiam dogmâ isti mi-
 nimè damnarunt? Epistolæ Leonis sub-
 scribant, Anathemate damnantes Eu-
 tychen ac doctrinam ejus. Consen-
 tiant Epistolæ Leonis. Illudere nobis
 volunt & abscedere. Ad hæc Episcopi
 Ægypti responderunt, multos esse E-
 piscopos in Ægypto, nec posse se om-
 nium personam sustinere. Rogabant-
 que ut synodus Archiepiscopum ipso-
 rum expectaret, quo ipsi sententiâ il-
 lius sequerentur, sicuti mos postulat.
 Nam si ante electionem Archiepiscopi
 sui quidpiam egissent, cunctos Ægy-
 pticæ Diœcesis impetum in ipsos esse
 facturos. Et cum diu multumque hu-
 jus rei causâ precati essent, & Episcopi,
 qui in Concilio erant, fortissime eis re-
 stitissent, per interlocutionem præce-
 ptum est, ut Episcopis Ægypti dilatio
 concederetur, quoad usque ordinatus
 ipsis fuisset Archiepiscopus. Post hæc
 oblata sunt preces quorundam Mona-
 chorum, quarum hæc erat summa: ut
 nullatenus chartis quibusdam subscri-
 bere cogentur, quoad usque congre-
 gata esset Synodus quam indixerat Im-
 perator, & ea quæ sancita fuerant, cog-
 nosceret. His recitatis, Diogenes Epi-
 scopus Cyzici dixit: Barsumam, unum
 ex iis, qui ingressi fuerant in Conci-
 lium, occidisse Flavianum. Illi
 enim clamasse: Occide. Et quam-
 vis in libello precum nominatus non
 sit, eum tamen contra jus fasque intro-

gressum esse. Post hæc ab universis Episcopis acclamatum est: Syriam omnem Barlumas devastavit. Mille Monachos contra nos immisit. Cumque prolata esset interlocutio, ut Monachi, qui convenerant, definitionem Concilii expectarent, postularunt Monachi ut libelli ab ipsis compositi recitarentur, in quibus hoc inter cætera continebatur; ut Dioscorus & qui cum illo erant Episcopi, Concilio interessent. Quibus auditis, exclamarunt omnes Episcopi: Anathema Dioscoro. Dioscorum Christus deposuit. Istos foras projice. Tolle injuriam Concilii. Tolle violentiam Concilii. Has voces Imperatori. Tolle injuriam Concilii. Tolle dedecus Concilii. Contra verò Monachi inclarunt. Tolle injuriam Monasteriorum. Cumque eadem rursus acclamata essent ab Episcopis, qui in synodo erant, jussum est ut reliqui libelli recitarentur. Qui quidem suggererant, Dioscori depositionem non rectè, neque ordine factam esse, & proposita fide, cum ad confessum synodi admitti oportere. Quod nisi ita fieret, excussuros se vestimenta sua, & à communionem Episcoporum, qui congregati erant, recessuros. His recitatis, Aetius Archidiaconus legit canonem de iis, qui semetiplos à communionem separant. Rursus cum ad interrogationem sanctissimorum Episcoporum, & postea ad interrogationem Aetii Archidiaconi, tanquam nomine synodi factam, Monachi divisi essent: & alii quidem Nestorium atque Eutychem Anathemate damnarent; alii verò tergiversarentur: Judices per interlocutionem pronuntiarunt, ut Fausti & reliquorum Monachorum preces legerentur: quibus petebant ab Imperatore, ne amplius susciperentur Monachi, qui rectis dogmatibus paulò antè fuerant advertefati. Inter quos quidam, Dorotheus nomine, Eutychem Orthodoxum appellaverat. Adversus quem diversæ quæstiones de Eutychem doctrinâ à Judicibus propositæ sunt. Post hæc cum quintus confessus inchoatus fuisset, Judices interlocutione habita pronuntiarunt, ut definitio fidei promulgaretur. Tunc Asclepiades Diaconus Ecclesiæ Constantinopolitane, legit definitionem, quam monumentis actorum inferendam non esse judicavit. Cui definitioni nonnulli quidem repugnarunt: plures tamen consenserunt. Cumque

Αβιανόν σφάξαι. αὐτὸν γὰρ καὶ ξάει, σφάξαι
 κὲ μὴ ἐγκείμενον ταῖς δέησιν, ὡς τὸ ἐπι-
 ον τῆς εἰσόδου τυχεῖν. οἷς ἐπέβησαν παῖ-
 οὶ ἐπίσκοποι, πᾶσαν συρίαν βαρβαρῶς
 φάνισεν, ἐπήγαγγ' ἡμῖν χιλίας μοναχῶ-
 τας· καὶ διαλαλίας ἐνεχθείσης ἀναμεί-
 τες συνελλυθότας τῶ ἀπὸ τῆς σωδοῦ
 διατύπωσιν, ἤξωσαν οἱ μοναχοὶ τὰς συ-
 τελαγμένους αὐτοῖς λιβέλλας ἀναγνωσθῆ-
 ῶν μέρθ' ὑπῆρχε, τὸν διόσκορον κὲ τὰς συ-
 ἀπὰ ἐπισκόπους παρῆναι κατὰ τὸ συνέδρι-
 Β πρὸς δ' ἐπέβησαν πάντες οἱ ἐπίσκοποι
 ἀνάθεμα διοσκόρῳ· διόσκορον ὁ χρεῖς κα-
 θεῖλε. τέττες ἔξω βάλλε. ἄρον ὑβρίν τῆς
 συνόδου. ἄρον βίαν τῆς συνόδου· τὰς φε-
 νὰς τῷ βασιλεῖ. ἄρον ὑβρίν τῆς σωδοῦ.
 ἄρον ἀίχθ' τῆς σωδοῦ. οἷς ἀδελφῶν
 οἱ μοναχοὶ, ἐκράζον. ἄρον ὑβρίν τῶν μον-
 αχῶν. καὶ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν κεραιγαδι-
 τῶν ἐν τῆς σωδοῦ, διελαλήθη τὰς λα-
 πᾶς τῶν λιβέλλων ἀναγνωσθῆναι· οἷπε-
 λέγασιν μὴ κατὰ τὸ δέον τῶ κατὰ τὸ
 διοσκόρου γράσθ, καὶ χρεῶν πίσεως πα-
 C κειμένης, μετὰ γὰρ αὐτὸν τὸ σωδοῦ
 δε μὴ τὴν γῆται, δόστω αὐτοῦ τὸ ἴμα-
 πα αὐτῶν τῆς κοινωίας τῶν συνελλυθῶ-
 τῶν ἐπισκόπων ὧν εἰρημένων, ἀέπθ' ἀ-
 χιδιάκονθ' ἀνεγνώσκει κανόνα παρὶ τῶν
 φρεζόντων ἐαυτῶν· καὶ πάλιν πρὸς τα-
 πύσεις τῶν ὁσιωτάτων ἐπισκόπων τῶν μον-
 αχῶν διενεχθέντων, εἶτα κὲ πρὸς ἐρώτη-
 ἀέπθ' ἀρχιδιάκονθ, ὡς ἀπὸ τῆς σωδοῦ
 τῶν μὲν ἀναθεματιζόντων νεσέριον κὲ ἐ-
 τυχη τῶν δε, ἢ ὡς ἀκρεσάμενων, διελα-
 D λήθη ὡς τῶν ἀρχόντων, τὰς δέησιν
 φάσθ κὲ τῶν λοιπῶν μοναχῶν ἀναγνω-
 σθῆναι, αἱ παρεκάλεν τὸν βασιλεῖα κα-
 τὰ τὸν δεχθῆναι τὰς περιεβίρω πρῶτον
 ναχῶν ἐναντιμένους τοῖς ὀρθοῖς δογμα-
 σιν. ἐφ' οἷς δωρόθεθ' μοναχός, ἀεθῶ
 ξον ἐβύχη κέκληκε. πρὸς ὃν διαφορά
 μαλικά παρὶ ἐβύχθ' ὡς τῶν ἀρχόντων ἐ-
 νήθη. καὶ μετὰ τὴν πεμπῆς συνελλυθῶν
 γρομδῆς, διελάλησαν οἱ ἀρχόντες, τὰ τῶ
 παθῆντα παρὶ τῆς πίσεως δὲ τῶν γῆται

ἀνέγνω ἀσυληπάδης διάκονοῦ κωνσταντι-
 πόλεως ὄρον, ὃν ἔδοξε μὴ σιωπᾶσθαι τοῖς
 ὑπομνήμασι. πρὸς ὃν πινεσ μὲν διηνέχθη-
 σαν οἱ πλείους ἢ σιωπήσαν καὶ ἐν βοή-
 σεων ἐναντίων ἡγομῶν, εἶπον οἱ ἀρ-
 χόντες, ὅτι διόσκορον ἔλεγε διὰ τὸτο κα-
 θελῆν Φλαβιανόν, ἑπειδὴ δύο φύσεις εἶπεν
 εἶναι. τὸν δὲ ὄρον ἐν δύο φύσεων ἔχειν.
 πρὸς ἃ ἀνατόλιον εἶπε, διόσκορον μὴ
 καθαιρεθῆναι διὰ τῶσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀ-
 κοινωτικίαν ἐπήγαγε λέοντι, καὶ τρεῖς κλη-
 θείς, ὅσα ἦλθε. καὶ διὰ τὸ νῦν οἱ ἀρχόντες
 ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ λέοντι ἐντεθῆναι τὸ
 ὄρον. πρὸς ὃ ἀποφασάντων τῶν ἐπισκό-
 πων, καὶ εἰρηκότων ἄλλων ὄρον μὴ ἡμέ-
 ραι, ἐντελῶς γὰρ ἔχειν, ἀνέχθη ταῦ-
 τα τῷ βασιλεῖ. καὶ ἐκέλευεν ἐξ ἀπο-
 τῶν ἀνατολικῶν ἐπισκόπων, καὶ τρεῖς
 διὰ τῆς ποντικῆς, καὶ τρεῖς διὰ τῆς
 καὶ τρεῖς διὰ τῆς θρακικῆς, καὶ τρεῖς ἀπὸ ἰλ-
 λυριῶν, συμπάρῃσι ἀνατόλι καὶ τῶν
 τοποθητικῶν ῥόμης σιωπᾶσθαι ἐν τῷ μαρ-
 τυρίῳ, καὶ τὰ παρὰ τῆς πίστεως ὀρθῶς τυ-
 πῶσαι, ἢ ἕκασον τὴν ἑαυτῶν δηλώσαι πί-
 στω, ἢ εἰδέναι, ὡς ἐν τῇ δύσει ἢ σύνοδι
 γίνεται. καὶ ἀπαυθῆντες εἰπεῖν, εἰ διο-
 σκόρω ἀκολοῦθῃσι ἐν δύο λέγοντι, ἢ λέον-
 τι, δύο ἐν χειρῶ, ἐβόησαν λέοντι πι-
 σθῆναι τρεῖς ἢ ἀντιλέγοντας, ἐτυχανιστὰς
 εἶναι καὶ τῶν δεχόντων εἰρηκότων πρὸς ἐ-
 θλιώτα λέοντι δύο φύσεις ἡγομῶν,
 ἀτρέπεις, καὶ ἀμείβετες, καὶ ἀσυγχύ-
 τες ἐν τῷ χειρῶ, καὶ ἐπελθόντων τῶν
 δεχόντων ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἀγίας ἐν-
 φημίας ἅμα ἀνατόλι καὶ τοῖς τοποθη-
 τῶν λέοντι, καὶ μαξιμίμῳ ἀντιοχείας, καὶ
 ἰβηναλίσ, ἰεροσολύμων, καὶ θαλασσίῳ
 καισαρείας καππαδοκίας σιωπᾶσθαι καὶ
 ἐξελεθόντων αὐτῶν, ἀνεγνώθη ὁ ὄρος ἔχων
 ἔως, ὃ κύριος ἡμῶν καὶ σωτὴρ ἡμῶν χει-
 ρῶ, καὶ τὰ λοιπὰ ἃ ἐν τῇ ἰσορίᾳ ἐν-
 τέλειται, καὶ πάντων βοησάντων, αὐτὴ ἡ
 πίστις τῶν πατέρων, οἱ μητροπολίται ἀρ-
 χιεπισκοπῶν ἦσαν. αὐτὴ ἡ πίστις τῶν ἀπο-
 στόλων. ταῦτα πάντες φοιτήματα, πάντες
 ἕτας φρονήματα, διελάλησαν οἱ ἀρχον-
 τες, τὰ τυπῶντα διὰ τῶν πατέρων καὶ
 πάντων δεξάμενα, ἀνεχθήσεται τῇ θείᾳ κο-

A hinc & inde acclamationes contrariæ
 factæ essent, Iudices dixerunt, Diosco-
 rum dixisse, idcirco Flavianum ab ipso
 depositum esse, quod duas naturas esse
 dixisset: in definitione autem scriptum
 haberi, ex duabus naturis. Ad hæc
 Anatolius respondit, Dioscorum non
 ob fidem depositum fuisse: sed quia
 Leonem excommunicaverat, & ter
 vocatus ad Concilium non venerat.
 Tum Iudices postularunt, ut verba E-
 pistolæ Leonis infererentur definitio-
 ni fidei. Quibus cum Episcopi con-
 tradixissent, affirmassentque aliam de-
 finitionem fieri non posse: eam enim
 omnibus numeris esse absolutam: res
 ad Imperatorem relata est. Imperator
 ex Orientalibus Episcopis sex, ex
 Pontica Diocesi tres, tres item ex A-
 sia, & tres ex Thracia, totidemque ex
 Illyrico, in templum Martyris Euphe-
 miæ convenire iussit, præsentibus Ana-
 tolio & Vicariis Romanæ Sedis, atque
 illic regulam fidei recte constituere,
 aut certe singulos seorsum fidem suam
 exponere. Sin minus, scirent syno-
 dum in Occidentis partibus esse cele-
 brandam. Cumque ex illis quaesitum
 esset, utrum Dioscorum sequerentur,
 qui Christum ex duabus constare na-
 turis dicebat, an Leonem, qui duas in
 Christo naturas assererat, acclamarent
 se Leoni assentiri: eos verò, qui con-
 tradicerent, Eutychianistas esse. Et
 cum Iudices dixissent addendum esse
 in definitione fidei duas naturas in
 Christo unitas inconvertibiles, indivi-
 sas atque inconfusas, juxta Leonis sen-
 tentiam: rogati sunt ab Episcopis, ut
 intrarent in Oratorium sanctæ Marty-
 ris Euphemie. Et cum intrassent Iudices
 in supradictum oratorium unâ cum
 Anatolio & Vicariis Leonis, cum Ma-
 ximo item Antiochiæ, Juvenale Hiero-
 solymorum, Thalassio Casareæ Cappa-
 dociæ & reliquis Episcopis, & paulo
 post egressi illinc essent, lecta est defi-
 nitio fidei, quæ sic habet. Dominus
 & Servator noster Jesus Christus: & re-
 liqua, quæ superius à nobis in historia
 posita sunt. Cumque omnes acclama-
 sent: Hæc Patrum fides: Metropolita-
 ni jam subscribant. Hæc fides Apo-
 stolorum. Hanc omnes sequi-
 mur. Omnes ita sentimus: Iudices in-
 terlocuti sunt his verbis. Ea, quæ à Pa-
 tribus definita sunt, & quæ universis
 placuerunt, ad sacratissimum Principem
 referentur. Sexto autem confesso,
 Marcianus Imperator ad Concilium

venit, & ad Episcopos verba fecit de A concordia: ejusque jussu definitio fidei recitata est ab Aetio Archidiacono Ecclesie Constantinopolitane. Cui definitioni omnes Episcopi subscripserunt. Cumque Imperator interrogasset, utrum ea definitio communi omnium consensu facta esset, universi faustis acclamationibus & preconibus eam comprobant. Rursum Imperator bis ad Episcopos verba fecit, & universi faustis acclamationibus eum protecti sunt. Tum Imperatoris hortatu conscripti sunt Canones, & urbi Chalcedonensium attributa sunt jura metropolitana. Jussit etiam Imperator ut Episcopi triduum aut quadriduum ibidem morarentur, & unusquisque id, quod vellet, proponeret coram magnificentissimis Judicibus: utque cuncta competentis iudicio terminarentur. Atque hoc modo conventus iste finitus est. Alius postea confessus habitus est, in quo alii Canones sunt constituti. Rursum verò in alio confesso, Juvenalis & Maximus conventionem fecere: placuitque ut Episcopus Antiochiæ duas Phœnices & Arabiam: Hierosolymitanus verò tres Palaestinas sedi suæ subjectas haberet: Quæ conventio interlocutione iudicium atque Episcoporum confirmata est. Nono confesso actum est de causa Theodoriti. Qui Nestorium Anathemate damnavit his verbis usus: Anathema Nestorio & ei, qui sanctam Virginem Mariam negat esse Deiparam, & ei qui unum Filium unigenitum in duos filios partitur. Ego verò & definitioni fidei, & Leonis Epistolæ subscripsi. Omnium igitur sententiâ propriam sedem recuperavit. In alio deinde confesso causa Ibae examinata est, & lecta sunt, quæ adversus illum gesta ac pronuntiata erant: quorum Judices fuerant Photius Episcopus Tyri & Eustathius Episcopus Beryti. Et dilata est sententiâ in proximum confessum. Undecimo confesso, cum jam plures Episcopi decrevisset, ut Ibas sacerdotium suum reciperet, quidam ex Episcopis reclamantes dixerunt, Accusatores Ibae foris esse, postularuntque ut ingredi juberentur. Lecta sunt igitur, quæ adversus Ibam gesta fuerant. Cumque Judices interlocutione facta precepissent, ut ea, quæ contra Ibam gesta erant Ephesi, recitarentur, Episcopi dixerunt, cuncta quæ in secunda Synodo Ephesinâ acta fuerant, irrita esse, excepta ordinatione

αρυση. κατὰ τὴν ἐκτὴν συνόδου παρὰ
 γρηγορίου μαρκιανῶς, καὶ πρὸς τὰς ἐπισκοπὰς
 πρὸς αὐτῆς ὁμοιοῦς ἐδημηγόρησε καὶ
 αὐτὸς ἀρχιδιάκονος κωνσταντινουπόλεως
 ὄρεσθ' ἀνεγνώθη ἀπὸ διαλαλίας τῶν ἐπισκοπῶν
 σιλέως, καὶ πάντες ὑπέγραψαν τὸ ἔργον
 καὶ ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, εἰ κατὰ συνήθειαν
 σιν πάντων ὄρεσθ' συνετέθη καὶ πάντες
 δι' ἀμφημιῶν ἐβεβαίωσαν καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς
 σιλέως ἐδημηγόρησε δις, καὶ ἐπὶ ἀμφημιῶν
 πάντες καὶ ἀπὸ πρεσβυτέρων ἔβασαν
 ἐταίθησαν κανόνες, καὶ ἐδόθη τῇ καθολικῇ
 ναίων μητροπολίτι δίκαια: ἡ ἐκείνου
 ὁ βασιλεὺς μένει τὰς ἐπισκοπὰς τρεῖς
 ἡμέρας, καὶ ἕκαστον κινήσασθαι
 εἰ ὠν βέλτεται, παρόντων τῶν ἀρχόντων
 καὶ τὰ εἰκότα γρηγορίου καὶ ἐπεραιώθη
 συνέλευσις. γέγονε καὶ ἕτερα, καὶ ἕτερα
 κανόνες ἐτέθησαν. καὶ πάλιν κατὰ ἕτερον
 σύνοδον συνεβίαθησαν ἰσβαλίου καὶ μαρκιανῶν
 μὲν, ἡ ἐδόξε τὸν ἀντιοχείας ἔχειν δύο ἐπισκοπὰς
 νίκας, καὶ ἀραβίαν τὸν ἰεροσολύμων, τρεῖς
 παλαιστίνας ἡ ἀπὸ διαλαλίας τῶν ἀρχόντων
 καὶ ἐπισκόπων, ἐβεβαίωθησαν καὶ
 τῇ τῶν ἐκτὴν συνόδου, ἐκινήθη τὰ κατὰ
 θεοδώρου ἡ ἀνεθεμάτισε νεστορίου ἡ
 ρηκῶς, ἀνάθεμα νεστορίῳ, καὶ τῷ μητροπολίτι
 γοντι θεοσκόντι τῶν ἁγίων πατέρων μαρκιανῶν
 καὶ τῶν εἰς δύο ἡμέρας μερίζοντι τὸν εἶνα
 τὸν μονογενῆ. ἐγὼ ἡ καὶ τῶν ἄλλων τῆς
 σεως ὑπέγραψα, καὶ τῇ ἐπιστολῇ λέγει
 τῶν καὶ ἀπὸ διαλαλίας πάντων ἀπέβη
 βε τὸν οἰκίον θρόνον. ἐν ἄλλῃ συνόδῳ
 κινήθη τὰ κατὰ ἰβαν, καὶ ἀνεγνώθησαν
 ἐπ' αὐτῶν κεκεμένα, οἷς ἐδίκασαν φώτιος
 ἐπίσκοπος τῆς τυριῶν, καὶ διστάθ' ἐπίσκοπος
 βρυση καὶ ὑπερετέθη ἡ ὑψηλῶν
 εἰς τὴν ἐξῆς ἡ κατὰ τὴν ἰα συνέλευσιν
 τῶν πλείων ἐπισκόπων ἡ φημισμένων
 τὸν ἐς ἰσραὴλ εἶναι, τινὲς ἐπίσκοποι αὐτῶν
 πόντες, εἰρήκασιν τὰς κατηγορίας ἀπὸ ἐξῆς
 εἶναι, καὶ ἤξισαν αὐτὰς ἐπελθεῖν. καὶ
 ἀνεγνώθησαν τὰ ἐπ' αὐτῶν πεπερασμένα
 καὶ διαλαλησάντων ἀρχόντων ἀνεγνώθησαν
 τὰ ἐν ἐφέσω πεπερασμένα πρὸς
 εἰ ἰβα, εἰρήκασιν οἱ ἐπίσκοποι, πάντες
 τὰ ἐν ἐφέσω πεπερασμένα καὶ τῶν ἐκτὴν
 συνόδου ἀκύρεται εἶναι, χωρὶς τῶν χειρῶν
 μαρκιανῶν

μαξίμω τῷ ἀντιοχείᾳ καὶ ἐδήθησαν παρὰ
 τότε καὶ τῷ βασιλεῶς, ὡς εἰς θεασίαι μηδ' ἐν
 τῶν ἐν ἐφέσω μὲν τῷ πρώτῃ συνόδῳ
 κρατεῖν, ἧς ἡγήσατο ὁ ἐν ἀγίοις κύριλλος ὁ
 τῶν ἀλεξανδρέων πατριάρχης καὶ ἐδικαιώθη
 τῷ ἐπίσκοπῳ αὐτὸν ἔχειν κατ' ἐτέραν
 πρᾶξιν, ἐλήθη τὰ κατ' βασιανὸν ἐπίσκοπον
 ἐφέσιων, καὶ ἐδικαιώθη ἕξενεχθῆναι αὐτὸν καὶ
 ἐφάνον ἰσαχθῆναι. καὶ ἐτέρας συνόδους γε-
 νομένης, ταῦτα ἐληφίθη καὶ τρισκαίδεκά-
 τῃς πράξεως ἡγουμένης, ἐλήθη τὰ κατ' εὐνό-
 μιον τὸν νικομηδείας, καὶ ἀναστάσιον τὸν ἐπί-
 σκοπον νικαίας, φιλονεικησάντων παρὰ τῶν ἰ-
 δίων πόλεων. γέγονε καὶ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ
 πρᾶξι, καὶ ἐλήθη τὰ ἔργα κατ' σαβινιανὸν
 ἐπίσκοπον ἕως τῶν τελέων ἐδικαιώθη τὸν κων-
 σταντινῆ πόλεως θρόνον, ἐν τῷ μὲν τὸν ῥώμης
 τετάχθαι.

A Maximi Antiochenſis Episcopi. Deq̄
 care Imperatorem etiam rogarunt, ut
 lege lata decerneret, ut nihil eorum,
 quæ post primam synodum cui S. Cy-
 rillus Alexandrinorum præfuit, Ephesi
 acta essent, robur ac firmitatem obti-
 neret. Judicatumque est ut Ibas Epi-
 scopatum suum reciperet. Sequenti a-
 ctione, discussa est causa Bassiani Ephi-
 siorum Episcopi. Statutumque est, ut
 tam ille, quam Stephanus deponeren-
 tur, & alius in eorum locum substitue-
 retur. In altero deinde confesſu idem
 confirmatum est. Tertio decimo con-
 fesſu examinata est causa Eunomii Ni-
 comedienſis & Anaſtaſii Episcopi Ni-
 cææ, qui de quibusdam urbibus inter
 se contendebant. Coactus item est
 quartus decimus confesſus, & exami-
 nata est causa Sabiniani Episcopi. Po-
 ſtremo decretum est, ut Constantino-
 politana ſedes post Romanam primum
 locum obtineret.

Τ Ε Λ Ο Σ .

F I N I S .